Ion Marin Almăjan
VREMEA HAHALERELOR

Cuvântul autorului

* * ** * ** * ** * ** ***

Întâi fu semnul focului pe cer. În sfânta zi a Crăciunului curse sânge nevinovat. Fiara fu izgonită din palatele ei ferecate şi răpusă, dar se sloboziră şerpii, năpârcile, toate jivinele blestemate ce trăiseră în jurul sau sub semnul Fiarei. Lăsate în voia lor, buiseră peste pământurile şi apele ţării, muşcând, înveninând, turbând prostimea. Frate cu frate se urâră, mumă cu fiică, fiu cu tată. Nimica nu mai fu ca până atunci. Se trezi în pântecele omului lăcomia cea fără de margini. Rupseră, sfâşiară, hăpăiră. Ospăţul şi desfrâul părea să nu mai aibă sfârşit. Videnia, hoţia, neruşinarea, minciuna, pâra, vânzarea cureierau ţara. Arginţii trădării umpleau pungile celor fără de Dumnezeu. Pe tronul zidit cu morţi şi suferinţe al Fiarei se aburcaseră cei ce aveau mâinile înroşite cu sângele încă proaspăt al acesteia. Proroci mincinoşi, ei anunţară mulţimii sfârşitul domniei Fiarei şi naşterea zorilor Paradisului. Credulă, prostimea îi aclamă ca pe trimişii Mielului. Începu încuscrirea celor fără de lege, puirea. Din împerecherea lor ieşiră pui mai flămânzi şi mai setoşi de sânge decât părinţii lor. Cei ce nu apucară încă să găsească rana sângerândă a ţării, pe care să pună gura şi să sugă, stăteau la pândă, aşteptând momentul în care cei umflaţi de atâta supt vor şovăi ori se vor prăbuşi osteniţi. Cele şapte vaci cu oarecare vlagă în ele fură înjunghiate şi jertfite pe altarul lăcomiei, minciunii şi trădării. Le-au urmat cele şapte vaci costelive, cu ţâţele istovite. Dezmeticit din fumurile minciunii, norodul începu să strige cu glas mare: „Până când, Stăpâne sfinte şi adevărate, nu vei judeca şi nu vei răzbuna sângele nostru?”. Atunci am auzit un glas înfricoşător: „Scrie, deci, cele ce ai văzut şi cele ce sunt şi cele ce au să fie după aceasta”.

Am început să scriu, în hula şi ura celor ce călăresc ţara. Poate nu destul de înţelept, poate nu cu suficientă furi, aşa cum ar merita.

Poate teama de represalii m-a făcut să estompez adevărul, să cobor glasul. Un singur lucru este sigur. Cinstea cu care am scris. Din

străfundurile fiinţei mele, cu gândul la cei ce nu ştiu ce le va aduce ziua de mâine. Pentru ei şi pentru soarta ţării în care m-am născut am ridicat condeiul. Întâmple-se ceea ce îmi este scris în stele!

Ion Marin Almăjan

Mulţumesc doamnei Augusta Anca, directoarea editurii Augusta şi criticului literar Adrian Dinu Rachieru pentru că au făcut posibilă apariţia acestor opinii apărute săptămânal în ziarul „Renaşterea bănăţeană" din Timişoara.

Război caracatiţei!

Scrisesem un alt material, dar apariţia în presă a mesajului preşedintelui Emil Constantinescu m-a obligat să arunc la coş acea intervenţie şi să-mi revizuiesc, în mare parte, acel punct de vedere. Şi aceasta fiindcă ideile cuprinse în apelul preşedintelui, dar şi tonul vehement al său anunţă, cu adevărat, cel puţin în faza de intenţie – şi sper din toată inima să nu rămână doar în această fază! – un război pe faţă, încrâncenat împotriva corupţiei, această caracatiţă care a cuprins societatea românească de sus până jos. Cum să nu jubilezi când şeful Statului Român spune: „În combaterea acestui flagel nu vom ţine seama nici de poziţia socială, nici de avere, nici de apartenenţa politică, nici de grade de rudenie. Vom ţine seama numai de lege". Dacă va fi aşa şi nu altfel, atunci curăţenia trebuie să înceapă din ograda proprie. Mă refer la cazurile semnalate de presa centrală bucureşteană, de pildă cumnatul preşedintelui, numit prefect de Argeş, va trebui să-şi regăsească locul său, indiferent de cât de valoros este, în altă parte, iar fiul doamnei Zoe Petre să nu beneficieze de influenţa mamei sale pe lângă domnul preşedinte. Cât despre avocatul Cerveni, acesta ori să-şi dea demisia din şefia partidului său, ori să renunţe să apere pe cei mai mari mafioţi ai României, printre care se află la loc de cinste. Sever Mureşan. De. asemenea, tot după informaţiile aceleiaşi prese bucureştene (Evenimentul zilei, Academia Caţavencu), secretarul de stat Remus Opriş, însărcinat cu numirea prefecţilor, la cabinetul căruia se face coadă de candidaţi cu sacoşele doldora, trebuie luat la puricat şi trimis la mama dracului. La rândul lor, prefecţii abia numiţi, despre care oraşele ştiu că au avut scârbavnicul năravˇ să jupoaie oamenii,

trebuie să fie lăpădaţi ca nişte excrescenţe periculoase pentru viaţa publică şi pentru binele societăţii. Toţi am ştiut sau am vorbit între noi că, începând de la punctele de intrare în ţară, au fost mituiţi funcţionarii statului şi au intrat în România mărfuri de mii de miliarde. Cazuri rare au fost semnalate şi la televiziunile din ţară, prin presă, dar nimeni nu s-a întrebat şi nici nu a luat vreo măsură împotriva celor care le-au îngăduit să intre în interiorul României. În Timişoara sunt depozite de mărfuri fără acte asupra cărora nu s-a abătut mânia legii. Adevărata mânie, căci o amendă minoră şi eventuala confiscare a mărfurilor are acelaşi efect ca o lumânare la căpătâiul mortului. Toată lumea cunoaşte pe bişniţarii de valută, ce-şi fac treaba sub ochii noştri şi ai poliţiei. Până acu, şi unii şi alţii s-au distrat, ocolindu-se reciproc. Exemple de acest fel pot fi date cu nemiluita. A venit vremea ca respectând legea să înceapă vânătoarea, nu de vrăjitoare, ci de caracatiţe, de mafioţi, de hoţi şi bandiţi. Dacă nu este totul doar o înşiruire de vorbe goale din partea şefului statului, atunci suntem datori să ne alăturăm acestui război salutar şi benefic pentru România şi pentru noi toţi!

(11 ianuarie 1997)

Suferinţele tânărului Cozma

Pe Miron Cozma îl cunosc până şi copiii de ţâţă. Şeful mineriadelor avea în România postrevoluţionară un statut special, ca cetăţean şi ca lider de sindicat. După ce a devastat Bucureştiul de câteva ori, distrugând bunuri ale unor cetăţeni, clădiri ale statului, terorizând o capitală şi pe cetăţenii ei, Maria sa Cozma a bătut un ziarist şi pe patronul unui bar, unde a făcut ravagii, a mai lovit nişte chibiţi ai unei echipe de fotbal şi a sfidat legea, refuzând să se prezinte în faţa organelor legale. Marea sa sfidare a constituit-o declaraţia de acum doi-trei ani, când a spus unui post de televiziune că poate oricând să fie el prim-ministru, ba chiar preşedintele ţării. În acel moment, o asemenea enormitate m-a făcut să râd, dar acum, mai ales după ce am văzut vârful aisbergului, sunt convins că Miron Cozma nu exagera cu nimic. El putea, într-adevăr, să fie orice. Altfel, cum se poate explica că fostele guverne nu au putut sau nu au dorit să-l tragă la răspundere pe acest mic dictator, care are o luxoasă vilă la Snagov, cum numai Ceauşescu avea, cu personalul aferent, pe care îl plătea din

fondurile sindicatelor. Chiria acestei „căsuţe" de odihnă pentru marele gânditor şi om politic a rămas neplătită, ajungând acum la modesta sumă de 82 de milioane. Prins în sfârşit în chingile legii – să dea Dumnezeu ca tertipurile avocăţeşti şi influenţele malefice să nu-l facă scăpat –, Miron Cozma cere clemenţa legii pe motive care l-ar face pe Caragiale să râdă în hohote. Vezi bine, excelenţa sa are un degeţel în suferinţă şi un ulceraş declanşat de îngurgitarea atâtor alcooluri de marcă. În cazul lui Cozma, dincolo de toate picanteriile dezvăluite, două lucruri mi se par simptomatice. În primul rând faptul că o parte a presei şi a forţelor politice româneşti întreabă, cu mieroasă nevinovăţie, de ce s-a pornit tocmai acum prigoana acestui Petrache Lupu, din Petroşani. Nu cumva este o răzbunare politică? În al doilea rând, neînţeleasă este mişcarea minerilor în apărarea sa. Este clar că fărâmituri de la masa lui Cozma au căzut şi în poala lor. Dar să nu ştie ei că acest Cozma a luat partea leului?! Sau, cei care-i agită sunt aceeaşi care vorbesc de prigoană politică, în fond temându-şi pielea? Deasupra tuturor acestor chestiuni, cred că adâncirea investigaţiilor în cazul Cozma va scoate la iveală fapte şi persoane de mare importanţă în viaţa socială, economică şi politică a României adânc implicate în corupţie. Aceasta doar în cazul în care suferinţele lui Cozma nu-l vor înduioşa pe preşedintele Emil Constantinescu.

(18 ianuarie 1997)

Lume, lume, soro lume…

Societatea românească pare un uriaş furuncul pe care mâna unui nepriceput a încercat să-l spargă. În şase ani de la spulberarea regimului comunist, năravuri, care probabil mocneau de zeci de ani, au izbucnit cu o furie fără precedent. În numele demolării vechilor structuri, al trecerii la organizarea socială capitalistă, s-a dat frâu liber instinctelor primare ale drojdiei neamului românesc. Muncitori, ţărani, intelectuali au descoperit câştigul prin rapt, furând tot ce se putea fura din ţară şi văzând acestebunuri pe pieţele ţărilor vecine. Bunurile fostelor CAP au încăput, pe preţ de nimic, pe mâna unor şnapani. Magazine, fabrici, hoteluri ridicate cu eforturi pe spinarea bietului român, au devenit bunul te miri cui, al escrocilor bântuiţi de foamea câştigului. Cine a fost mai iute de mână şi a beneficiat de ajutorul celor

asemenea lui, a făcut milioane, miliarde. Băncile au oferit împrumuturi fabuloase, fără garanţia că banii vor putea fi recuperaţi vreodată, numai fiindcă directorii acestora au beneficiat, la rândul lor, de cota parte din suma împrumutată. VIP-urile ultimilor şase ani, prezentate de televiziuni, de presă, marii sponsori ai unor emisiuni, ai unor manifestări sportive şi, rar de tot, ai unor acţiuni culturale, erau aceiaşi escroci, aceiaşi hoţi îmbogăţiţi din averea statului şi pe spinarea naivilor, a proştilor. În tot acest timp, ţara a sărăcit, cum au sărăcit cei mulţi şi oneşti. Guvernele ce s-au succedat la cârma ţării, oamenii politici ne-au acoperit până la sufocare cu lozinci, cu minciuni, sau încercând s-o facă, sărăcia, tâlhăria. Mulţi dintre ei sunt vârâţi până în gât în marele rahat naţional, mânjiţi cu afaceri necurate. Dar vorba avocatului Cerveni, nu există incompatibilitatea între hoţ, escroc şi omul politic sau guvernantul. Preşedintele României, domnul Emil Constantinescu, a lansat, nu prea demult, un program de luptă împotriva corupţiei. Vorbe frumoase şi înălţătoare, cu efect imediat la inima celor naivi. N-au trecut însă decât câteva săptămâni de la acest eveniment şi s-a hotărât crearea unor comisii la diverse niveluri de cmbatere a corupţiei. Asta îmi aminteşte de vremea răposatului când se forinau comandamente împotriva inundaţiilor, a tot felul de calamităţi naturale. De ce comisii are nevoie guvernul şi preşedintele, când există un Minister de Interne, un Minister al Justiţiei, alte forţe îndrituite prin lege, obligate să purifice România şi să aplice legea? Ori o luăm de la capăt cu minciuna şi aparenţele create să facă doar zgomot pentru a lăsa lucrurile să curgă în voia lor, ca şi până acum?

(25 ianuarie 1997)

Obrajii guvernanţilor şi faţa hidoasă a sărăciei

La aproape trei luni de la alegerea sa, Guvernul Victor Ciorbea nu face decât să poarte discuţii sterile sau să descopere cu inocenţă grozăviile comise de predecesorii săi. Adevăratele măsuri promise în campania electorală întârzie să se arate. Ba, mai mult, se abdică, fără nicio jenă, de la asigurările date de preşedintele Emil Constantinescu, în numele noii conduceri a ţării. După cum se ştie, domnul Constantinescu declara, la confruntarea cu contracandidatul său Ion Iliescu, că nu va admite să facă parte din guvern acele persoane în jurul cărora s-au născut suspiciuni. Domnia sa a spus-o şi tot Domnia sa a

uitat-o. De asemenea, a fost asigurat electoratul că nu se va umbla la legea cu locuinţele naţionalizate şi, după cum se ştie, Guvernul Ciorbea a uitat sau a călcat cu bună ştiinţă această promisiune. A mai spus actualul preşedinte că nu se va porni o epurare a structurilor administrative, o cederizare, cum se zice şi, deşi unele personalităţi ale CDR neagă campania ce se duce de înlocuire a persoanelor puse în posturi de către PDSR, aceasta se manifestă în toate structurile, fie ele politice, fie administrative. Fără îndoială că şi PDSR-ul a făcut acelaşi lucru, dar parcă cu oarecare sfială, cu oarecare decenţă. Cel mai grav lucru este campania iresponsabilă de înfometare a populaţiei ţării. Se aduc tot felul de justificări referitoare la această criză fără precedent, după război, în România. Ea loveşte fără milă cele mai largi pături ale populaţiei. Clasa muncitoare, de care regimul trecut a făcut atâta caz, este azvârlită pe drumuri, lăsată fără muncă, fără posibilitatea de câştig. Ţărănimea va ajunge, după noul program de scumpiri, să nu mai poată să-şi lucreze pământul. Doar dacă îl vor scurma cu unghiile, ţăranii români vor mai putea să producă ceva. Pensionarii, după ce au muncit o viaţă de om, sunt supuşi celor mai cumplite batjocuri. Cu nici 200 de mii de lei pe lună nu vor putea nici să trăiască, nici să moară. Dacă adulţii, deci familiile, sunt atât de grav lovite în existenţa lor, valul de sărăcie se va năpusti cu o violenţă fără seamăn asupra copiilor lor. Analfabetismul, rahitismul, mortalitatea, iată ce îi aşteaptă pe viitorii adulţi ai ţării. De intelectualitate nu mai vorbesc. Doctorii, de a căror muncă depinde viaţa şi sănătatea noastră, sunt plătiţi la fel de prost ca toţi ceilalţi. Medicamentele au preţuri astronomice. Profesorii au aceeaşi soartă, inginerii sunt pe cale de dispariţie, fiindcă locurile lor de muncă ţin de domeniul trecutului. Guvernul Ciorbea se laudă cu nişte compensaţii care nu mai vin. Dar aceste compensaţii sunt vorbă goală. Sume derizorii, ce nu vor acoperi nici masa, pe o singură zi, a unei familii. Suntem înrobiţi FMI-ului, ne plecăm capetele umile cererilor tuturor organismelor internaţionale puse să ne aducă la ultimul stadiu de sărăcie şi de umilinţă. Îmi aduc aminte că şi Ceauşescu era în relaţii cu acest cămătar, care se numeşte FMI. Numai că relaţiile sale nu erau atât de umile, atât de slugarnice. Eram săraci şi atunci, dar nu era o sărăcie lucie, distrugătoare de neam. Nu ştiu cum se vor termina toate acestea. Să dea Dumnezeu să nu ducă la desfiinţarea Statului Român şi a celor care trăiesc în graniţele sale!

(1 februarie 1997)

Dolarul, mila occidentalilor şi românii

Dolarul american creşte precum voinicul din poveste, într-o zi cât altul într-un an. Mai acum câteva luni, dacă ţin bine minte, Mugur Isărescu, guvernatorul Băncii Naţionale, asigura populaţia României că respectiva monedă, dătătoare de ton pe piaţa internaţională şi atât de râvnită de săracii din estul Europei, nu va depăşi un anumit barem. Astăzi, după cum au anunţat aseară posturile româneşti de televiziune, dolarul a atins astronomică sumă de şase mii de lei. Bălăbăneala post decembristă, inteligentele măsuri economice ale echipelor guvernamentale, începând cu cea a lui Petre Roman şi sfârşind cu cea lui Văcăroiu, sunt responsabile de sluţenia vieţii pe care o trăieşte românul, după ani grei de privaţiuni şi după enormele speranţe pe care le-a nutrit la căderea lui Ceauşescu. M-ar cuprinde un râs homeric, dacă nu m-ar bântui tristeţea şi amărăciunea gândindu-mă la promisiunea electorală făcută de actuala Putere, după care venitul mediu al nostru se va situa în jurul cifrei de 400 de dolari pe lună. Sunt convins că insistenţele mele asupra promisiunilor electorale sunt foarte deranjante pentru susţinătorii celor care le-au făcut. Mai mult, s-a acreditat ideea că acestea n-ar fi trebuit luate în serios de nimeni, întrucât aşa se obişnuieşte în lumea întreagă, să se mintă din gros pentru a se pune mâna pe putere. Doar că noi românii suntem un popor credul şi, deşi avem o practică îndelungată în a fi minţiţi de cei care ne conduc, nu reuşim să ne învăţăm minte. Ieşirea din tunel, sau, mai poetic, lumina de la capătul tunelului, se speră a fi aprinsă de organismele politice internaţionale, cu mâna providenţială a bancherilor. Preşedintele Emil Constantinescu s-a reîntors ieri dintr-un turneu încununat de glorie, spun presarii care l-au însoţit. Se prea poate ca minunea să se producă, deşi este greu de crezut că cineva o să ne iubească atât de mult, încât să-şi facă pomană cu noi. Într-un interviu publicat în ultimul număr al revistei Magazin istoric sociologul şi istoricul american Immanuel Wallerstein, profesor la Universitatea statului New York, declară următoarele: „Optimismul a dispărut nu numai din România, ci de peste tot din Lumea a treia. Nimeni nu mai crede în posibilitatea unei reforme graduale, în faptul

că dacă vom face cutare şi cutare lucru, o să se schimbe ceva, o să trăim ca la Hollywood (…). Prin dispariţia regimurilor comuniste, ţările Europei de est au redevenit simple ţări din Lumea a treia. Unele îşi vor îmbunătăţi situaţia, altele o vor duce mai rău. (…) Problema dv. constă în faptul că încă vă mai consideraţi altceva decât restul ţărilor din Lumea a treia. Credeţi că nu puteţi aparţine acesteia pentru că sunteţi europeni. Credeţi că dacă îi veţi copia pe danezi veţi ajunge la fel ca ei. Dar ignoraţi faptul că în economia mondială nu este loc pentru mai multe Danemarce. Unii o duc mai bine, alţii mai rău. Dacă intră cineva la masa bogăţiei, Danemarca trebuie să plece şi nu sunt şanse să se întâmple acest lucru. (…) Ţările din est s-au aflat între Rusia şi Germania şi au fost prinse la mijloc. Acum când au scăpat de îmbrăţişarea ursului, vor să intre în NATO. Dar azi nu mai există problema geopolitică a Rusiei opusă Germaniei. Astăzi se pune problema prin prisma relaţiilor S.U.A. cu Europa de Vest şi Japonia. (…) Europa de Est nu contează. Doar Rusia contează. NATO constituie elementul cel mai puţin relevant. Europa de Est caută să trezească în Germania şi Franţa sentimente antiruseşti. Nu va reuşi, pentru că occidentalii sunt prea realişti şi cinici. Pentru ei nu contează faptul că românii afirmă că sunt antiruşi, că iubesc libertatea. Ei vor să lupte împotriva puterii economice a S.U.A. Aceasta este geopolitica de astăzi. (…) Trebuie să înţelegeţi ce determină politica mondială pe termen lung. În niciun caz nu este vorba despre cuvinte frumoase din predica de duminică, despre drepturile omului ori despre libertate".

(8 februarie 1997)

Socialismul, groparul capitalismului?

Cei mai vechi îşi aduc aminte că la lecţiile de marxism-leninism ni se spunea că socialismul, respectiv comunismul, vor fi groparul capitalismului. Se făceau chiar glume, pe seama acestei situaţii, zicându-se că în timp ce capitalismul se află pe marginea prăpastiei, socialismul se situează cu un pas înaintea lui. La momentul '89, toată lumea a înclinat să creadă că, totuşi, înainte de a fi groparul cuiva, socialismul a fost propriul său gropar. Aşa-zisa societate multilateral dezvoltată, „cea mai înaintată şi mai democrată din câte a cunoscut istoria omenirii", era bântuită de contradicţii fundamentale,

democraţia era o poveste de luat ochii străinilor care erau socotiţi atât de proşti sau de naivi încât să nu desluşească sărăcia, prigoana la care era supusă mulăimea, legile draconice inventate de stâlpii regimului pentru a înăbuşi orice manifestare a libertăţii umane. La scurtă vreme după euforia ce ne-a dominat în acele zile, noi, dar şi ceilalţi cetăţeni din Estul Europei, am intrat într-un tranzit apocaliptic. Revenind la sintagma de gropar şi urmărind comunicatele de presă referitoare la afluenţa de emigranţi din fostele ţări. socialiste spre cele occidentale, nu poţi să nu te întrebi ce se va întâmpla, în câţiva ani cu aceste „bastioane" ale capitalismului. Dacă este adevărat că lunar migrează spre Occident 300 de mii de inşi din Europa de Est, dar şi din ţătile asiatice, africane, este sigur că într-un deceniu, poate chiar mai puţin, ţările cu pricina vor cunoaşte fenomene agonice, poate asemănătoare celor pe care le simţim noi acum. Şi nu se ştie dacă socialismul nu îşi va exercita rolulu de gropar al capitalismului, utilizând ce-i drept alte mijloace decât cele prevestite de marxism. Un argument în plus, la o asemenea presupunere, îl oferă situaţia Germaniei Federale, cunoscută acum câţiva ani invidiată pentru nivelul ei de trai.

După unirea cu fosta DDR, situaţia economică a început să cadă, şomajul să crească şi bineînţeles nici în această ţară nu mai curge lapte şi miere. Semnele degradării sunt indubitabile. Recent, am văzut un reportaj transmis de Deutsche Welle despre un orăşel din fosta DDR care, pe vremea când această şară era comunistă, trăia bine de pe urma exploatării zăcământului de turbă. După unire, mina a fost închisă ca nerentabilă şi oraşul a murit. După câte înţeleg, guvernul Ciorbea îşi propune să facă acelaşi lucru. Mă gândesc cu groază ce se vs întâmpla, de pildă, cu un orăşel ca Anina, care trăieşte de aproape două sute de ani prin exploatare de cărbune, cel puţin în ultimii treizeci de ani o exploatare nerentabilă. În jurul oraşului s-a creat un macroclimat specific, tradiţii muncitoreşti, o istorie. Şi, nu în ultimul rând, el a fost unica posibilitate a ţăranilor din Caraş, lipsiţi de pământ sau cu pământ neproductiv, de a câştiga un ban. Toate acestea vor fi aruncate în aer. Ce se va întâmpla cu locuitorii oraşului cărora li se va lua singurul mijloc de trai? Iată întrebări la care astăzi nu putem da un răspuns.

(15 februarie 1997)

Măgarul lui Buridan

Hotărât lucru, şcoala americană îşi spune tot mai mult cuvântul în politica românească. S-au dus vremurile când guvernul, capul statului, hotăra cu uşile închise soarta poporului. Acum se mediatizează orice hotărâre, i se spune neamului de este belit, de ce i se trag şapte piei de pe încovoiata sa spinare. Iar el, ca un neam ales şi înţelept, vanţelege, îşi va strânge ipotetica curea, încercând să înăbuşe chirăitul maţelor. Trebuie să precizez din start că am înţeles foarte puţin din programul domnului Victor Ciorbea. Vina nu este probabil a dumnealui, ci a mea, fiind eu nepregătit în domeniu. Un lucru pare însă evident. Acest program vine foarte târziu, dacă nu prea târziu. El trebuia să fie declanşat în 1990, de Petrică Roman, atunci când ţara avea încă resurse, când nu o luasem razna, obişnuindu-ne să umblăm hojma prin lume, să vindem tot ce ne-a picat sub mână, când mai eram obişnuiţi să muncim şase zile pe săptămână, nu patru, ca acum, când structurile economiei româneşti nu fuseseră trecute prin foc şi sabie etc. Numai că democratul nostru prim-ministru s-a temut atunci de mânia poporului încă ambetat de forţa pa incare şi-odescoperise în zilele lui decembrie ’89. Ştia Petrică democratul vechiul dicton romanpâine şi circ pentru prostime, aşa că s-a gândit că oferindu-i cele două condiţii esenţiale, va trăi mulţi ani pe scaunul puterii sale. În ce priveşte programul propus de domnul Ciorbea, după priceperea mea, acestuia îi lipsesc liniile directoare. Nicăieri nu se spune ce urmăreşte acest guvern, care sunt domeniile ce vor impune România în rândul celorlalte naţiuni. Este adevărat că se precizează în program necesitatea privatizării şi a liberalizării preţurilor şi toate măsurile de austeritate. Ca o condiţie a relansării economice a ţării. Nu-i suficientă această justificare?

După câte cred eu, nu. Reamintesc ceea ce am mai scris cu un alt prilej. Prin anii şaptezeci, un ministru al RFG afirma într-un interviu, că dacă ar fi şeful guvernului român, el ar face din România o ţară prosperă prin dezvoltarea a două sectoare. Agricultura, industria alimentară, aceasta din urmă bazată pe resursele proprii, şi turismul. Auzita-ţi dumneavoastră de la domnul Ciorbea pe ce se bazează, vorba lui Marin Preda, ca să salte România din neagra mizerie? După câte cred eu, măsurile domnului Ciorbea sunt dictate de forurile internaţionale de finanţe şi poate nu numai. Altfel nu se explică preţurile aberante pe care le-a stabilit la combustibili şi la alte

produse. Sunt de acord să te aliniezi la piaţa internaţională, să plăteşti 40 de cenţi pe litrul de benzină, dar nu atunci când câştigul mediu în România este doar de 40 de dolari sau nici atât. Cine a avut curiozitatea să facă nu cu coşul mult mediatizat, ci sumă cheltuielilor pe lună ale unei familii, doar pentru întreţinerea casei, a văzut că este imposibil să-ţi plăteşti toate hangaralele şi să-ţi mai rămână şi de mâncare. Şi aceasta nu este totul. Guvernul a precizat că se vor face ajustări lunare, ceea ce înseamnă că preţurile vor sălta mereu, până vor transforma România într-o ţară a absurdului. Vom supravieţui după terminarea guvernului Ciorbea, câţi dintre noi vom supravieţui, tre', zece milioane sau mai mulţi? Nu cumva guvernul Ciorbea se aseamănă ucenicului vrăjitor al lui Goethe care a slobozit duhurile şi nu le va mai putea stăpâni? Generaţia mea, deci a celor născuţi în timpul sau după război, se aseamănă măgarului lui Buridan. Ce a făcut acest Buridan? Avea el un măgar cam rămâneat, cam costeliv şi fără vlagă poate şi cam leneş, s-a gândit că l-ar putea face să tragă căruţa dacă îi atârnă în faţa nasului o legătură de nutreţ. Şi bietul măgar, văzând mereu în faţa ochilor visul vieţii sale, s-a opintit la lucru. Noi avem de o viaţă înaintea ochilor legătura de nutreţ şi nu mai apucăm să ajungem la ea. Ni se promite, cum ni s-a promis în atâtea decenii, că generaţiile care vin, copii şi nepoţii noştri, se vor îndestula. Să le fie de bine!

(22 februarie 1997)

Unde se va opri bila lui Lebed?

Depăşind surprizele zilnice pe care Guvernul Ciorbea ni le face, spre paguba buzunarului nostru tot mai nevolnic, trebuie să recunoaştem că viaţa politică românească produce evenimente spectaculoase. În timp ce „eroul" Tökés László acuză UDMR-ul că a abdicat de la programul său, cerând autonomie pe criterii etnice şi regiuni autonome maghiare (a fost bun la ceva şi regimul comunist al dr. Petru Groza, nu?), PUNR şi-a debarcat, în sfârşit, liderul, pe Ieremia cel cu oiştea în gard, vreau să zic pe Gh. Funar. Naţionalismul declarativ al lui Funar, gafele politice pe care le-a făcut cu inconştienţă, poate chiar şi cu o undă de prostie, a costat acest partid nu numai aderenţa scăzută la alegeri a electoratului, dar şi credibilitatea sa în

rândurile românilor, ca să nu mai vorbesc de imaginea sa în opinia publică internaţională. Este greu de crezut că la sfârşitul mileniului doi se mai poate opera cu mijloace şi idei ce au aparţinut secolului trecut, care au fost necesare atunci, având în vedere situaţia românilor din Transilvania, aflaţi sub dominaţie străină. Locul încrâncenărilor de tip memorandist trebuie să fie luat de pertractările, ca să folosesc un cuvânt atât de drag lui Iuliu Maniu, cu minoritatea maghiară, aceasta neînsemnând capitularea în faţa pretenţiilor aberante ale unor extremişti maghiari de tipul Tökés sau Katona Adam. Viaţa a dovedit că raţiunea şi dialogul sunt mult mai eficiente pentru rezolvarea unor litigii, fie ele şi istorice. Oricum, până.la proba contrară (şi să dea Dumnezeu ca această probă să nu se ivească între noi, românii şi ungurii!) nu trebuie să hotărască forţa, nici glasul armelor, nici arbitrajul altora, ci raţiunea şi dialogul. Revenirea în ţară a fostului rege al României, Mihai I, a stârnit noi valuri de proteste, pasiuni politice ce vor culmina în momentul în care acest important personaj al istoriei moderne a ţării va păşi dincoace de graniţă. Deşi nu sunt un adept al monarhiei, considerând că ea ţine de o perioadă istorică depăşită, dacă nu ar fi aşa ar fi trebuit ca însăşi Franţa, patrie a monarhiilor europene, să-şi reînvie glorioşii săi regi, totuşi cred că Mihai I are dreptul să locuiască în oricare ţară îşi doreşte, fireşte respectând ordinea constituţională, legile acelei ţări. Cetăţeanul român Mihai de Hohenzollern are obligaţia morală, dacă ţine cu adevărat la poporul său, să nu se lase mânuit de anumite forţe politice, să nu tulbure liniştea ţării, şi aşa destul de fragilă, datorită nemulţumirilor create de măsurile luate de Guvernul Ciorbea. În ce mă priveşte, cred că primirea sa în ţară va potoli, după inerentele manifestări de simpatie sau de adversitate, spiritele, rămânând să ne luptăm cu ceea ce ne-a fost hărăzit la sfârşitul acestui mileniu. Într-o declaraţie făcută la Paris, generalul Lebed asemăna România cu o bilă ce se rostogoleşte. Recunosc, până acum îl credeam mai primitiv pe urmaşul lui Stalin. Dar această metaforă mă pune gânduri. Având în vedere şi ce se întâmplă acum şi ce va urma, mă întreb cu tristeţe şi îngrijorare: unde se va opri bila lui Lebed?

(1 martie 1997.)

Tactica de partid şi nu binele ţării

Până mai ieri, credeam că programul de reformă al Guvernului Ciorbea va putea să scoată România din impas. Speranţele mi se bazau pe promisiunile electorale atât de euforice şi pe declaraţiile liderilor de partid ce susţineau că sunt în posesia unor surse de finanţare misterioase, interne şi externe. Dar timpul care a trecut a dovedit nu numai că toate aceste promisiuni au fost mincinoase, simple bluffuri electorale, ci şi o dovadă a inconştienţei unor inşi care, pentru a-şi atinge scopul, s-au jucat cu vorbele. Să fim bine înţeleşi, nu mă deranjează faptul că la putere se află această coaliţie. Putea să fie oricine, chiar şi partida romilor, atâta vreme cât situaţia ţării, respectiv a noastră, ar fi mers spre bine, s-ar fi văzut oarecari semne de redresare. Degeaba se dă de ceasul morţii fostul partid de guvernământ să arate că este preocupat de destinele româneşti, acum în ceasul al nu ştiu câtelea. S-o fi făcut atunci când avea pârghiile puterii în mână. Toate semnalele trimise acum spre Parlament rămân fără niciun rezultat căci principiul majorităţii, ce a funcţionat şi pe timpul lor, permite adoptarea unor legi şi a unor hotărâri doar pentru că aşa o cere tactica de partid, consensul, şi nu binele ţării. Cel mai grav semnal de alarmă pe care actualul prim-ministru l-a dat României a fost recenta declaraţie prin care ne anunţa că dacă investitorii străini nu vor veni în România, reforma nu se va putea înfăptui. Lăsând la o parte declaraţiile făcute înainte de a fi votaţi, asigurarea că investitorii stau la coadă la poarta guvernului ce urma să fie ales, mă întreb pentru ce este înfometat poporul dacă nu există siguranţa că acest program se va putea realiza? Ce se va întâmpla cu noi în momentul în care ajunşi în stadiul de muritori de foame, actuala putere îşi va ridica mâinile în sus a neputinţă şi va zice că a dat greş? Vor pleca, cum au plecat şi ceilalţi, ca şi cum nici usturoi n-au mâncat şi nici gura nu le miroase? Am scris de atâtea ori, în cadrul acestei rubrici, atenţionând că dacă nu se vor lua o seamă de măsuri reale pentru ajutarea ţăranului, acesta va ajunge în starea de neputinţă de a-şi lucra pământul. Şi iată că primăvara aceasta vine să acopere, cu un strat gros de marasm şi cu un uriaş semn de întrebare, pâinea ţării. Pus în faţa unor situaţii imposibile, ţăranul va renunţa să se mai zbată să-şi cultive ogorul sau îl va lucra doar atât cât să-i ajungă lui şi familiei sale. Restul va rămâne pârloagă, cum se zice în părţile mele. În acest răstimp, partidele din arcul guvernamental pregătesc o nouă lege care să restituie pământul,

până la 50 hectare, foştilor proprietari. Măsura aceasta pare o batjocură, dacă n-ar ascunde în sine o intenţie foarte clară. Legea, dacă va fi adoptată, va fi făcută pentru o aşa-zisă reparaţie istorică. Deci, nu ne interesează starea tării, ci ducerea până la capăt, chiar de ar pieri lumea, a unor idei străvechi ale unui partid. Un partid care, în fulguranta lui apariţie pe scena istoriei, nu s-ar putea spune că a adus mari servicii României.

(8 martie 1997)

Cu nădragii rupţi în fund visăm la praznicul european

Nu pot fi bucolic, deşi e primăvară, fiindcă această primăvară cade greu peste agricultura românească. Venit din satul meu cărăşean de munte, un consătean îmi spune că rămân pământurile nearate şi nelucrate, că nici cei care mai luau „în parte" nu se mai încumetă s-o facă datorită creşterii aberante a preţului la combustibili. Doar cei care au vite la bătătură pot să se descurce. L-am întrebat pe consăteanul meu ce vor mânca ţăranii şi mi-a răspuns cu un cântec vechi: „primăvara-i mama noastră, cresc urzicile pe coastă". După urzici va urma dragaveiul şi aşa mai departe. Nu-i bai însă că, aşa cum se exprima cu cinism unul din cei aflaţi la putere, tot nu am atins preţurile de pe piaţa iubitei noastre Europa. Sărăci, cu nădragii rupţi în fund, dar fuduli. De ce să nu le arătăm noi europenilor că suntem bărăbări cu ei, adică egali, şi dacă ne punem în cap îi şi întrecem. NATO, dulcea noastră himeră, spre care se târăşte în coate şi genunchi toată suflarea politică şi a inteligenţei româneşti se îndepărtează cu fiecare genuflexiune a noastră. Câinii cu covrigi în coadă, care în viziunea noastră se află în curtea NATO, sunt câinii războiului. Nu mă refer la războiul propriu-zis, ci la cheltuielile enorme pe care o asemenea organizaţie le cere de la membrii ei. Şi, vorba lui Alecsandri, tu râzi şi spui, dar tu n-ai cămaşă în spate… Apropo de război şi de destinul confirmat de istorie al ţării noastre, aberantă mi se pare concepţia actualului ministru de război, Victor Babiuc, care crede că avem prea multă armată. Îmi amintesc de o mare aplicaţie ce a avut loc la Timişoara pe vremea Odiosului, când jumătate din vehiculele militare fie nu au pornit, fie au rămas pe drum, ba chiar de zilele de după 22 decembrie '89, când armata noastră s-a împuşcat reciproc,

datorită slabei pregătiri a militarilor şi cadrelor de comandă. Să fie în atari condiţii nevoie de reducerea armatei române sau de înzestrarea şi pregătirea ei la standardele actuale? Cine cunoaşte istoria românilor ştie că cele două războaie mondiale au surprins armata română descoperită, neînzestrată şi neantrenată datorită afaceriştilor şi intrigilor politice din acel timp. Se mai propune, dacă nu cumva s-a şi hotărât, privatizarea industriei româneşti de armament. Bietul Odios, cu ajutorul acestei industrii a plătit o mare parte din datoriile externe ale României! Şi atunci nu trebuie să ne întrebăm: actualii guvernanţi ori sunt proşti, ori se fac?!

Am văzut la televizor organizaţia studenţilor creştini din Cluj, care a lansat o serie de manifeste în legătură cu pactul dintre noi şi Ucraina. Mărturisesc, şi-mi cer scuze faţă de generaţia tânără, că am socotit că este lipsită de ideal naţional, că nu crede în nimic. Dar frumoşii tineri din Cluj mi-au încălzit inima. Poate că ei şi alţii ca ei nu vor lăsa să piară România şi românii, împiedicând pe cei care se străduiesc, în numele lui Iuda, să ne distrugă. Dacă nu avem putere să ne luăm pământul strămoşesc înapoi, măcar să nu creăm un precedent istoric ce nu va mai putea fi reparat niciodată şi pentru care ne vor blestema toate generaţiile ce vor veni după noi.

(15 martie 1997.)

Vom intra în mileniul trei cu perspectiva unui nou război mondial?

Omenirea priveşte cu îngrijorare, în aceste zile, spre Helsinki. Va intra, această capitală europeană, în istorie ca şi Ialta sau Malta la vremea respectivă? Se vor înţelege cei doi ţari asupra zonelor de influenţă, ori totul va rămâne baltă, relaţiile dintre cele două mari puteri se vor încorda în perspectiva sfârşitului de mileniu şi vom intra în mileniul următor cu probabilitatea unui nou război mondial? Care va fi soarta ţărilor din Estul Europei, majoritatea dintre ele, printre care şi România, stând în lungul istoriei sub laba ori sub ameninţarea ursului rusesc? Poate că Ungaria, Slovenia, Cehia vor primi încuviinţarea să intre în NATO. în mod sigur însă, România, Slovacia şi Polonia nu, judecând după interesele strategice ale Rusiei. De altfel, însuşi Elţîn a declarat, personal sau prin reprezentanţii săi, că nu va

permite o ameninţare la graniţele ruseşti. Au fost voci autorizate care au susţinut că popoarele au destinul lor istoric. S-ar putea ca destinul istoric al României să fie din nefericire legat de cel al Rusiei, trăind mereu cu spaima faţă de intenţiile lacome şi despotice ale acestui colos. Despre buna credinţă şi bunele intenţii ale principalelor ţări occidentale faţă de noi s-a vorbit imens în ultima vreme. Asigurări ne-au fost date cu nemiluita de şefi de state, de alte persoane mai mult sau mai puţin abilitate s-o facă. Doar că în politică şi în diplomaţie se pot spune multe şi mărunte, fără ca să constituie vreo obligaţie pentru una din părţile declarante.

Aşadar, din acest punct de vedere, perspectivele româneşti sunt, după opinia mea, incerte. Ce ne rămâne de făcut? În primul rând să renunţăm definitiv la un dicton după care ne-am condus în aproape întreaga noastră istorie: fă-te frate cu dracu', până treci puntea. Căci, noi ne-am tot făcut frate cu Necuratul, dar puntea n-am trecut-o, ci cel mai adesea am căzut în cazanul cu smoală al Satanei. Poate că în mileniul trei vom înţelege că a venit timpul să fim noi înşine, să ne bizuim pe forţele noastre în primul rând, prezentându-ne cu demnitate în faţa lumii. Excesele de servilism, entuziasmul trucat pentru ideile politice şi economice ale unei ţări sau alteia au lăsat urme adânci asupra caracterului nostru. Nu vreau să spun prin aceasta că trebuie să ne izolăm de celelalte ţări şi neamuri. Ar fi o utopie din partea mea. Dar nici umilitoarea şi păguboasa căciulire nu ne-a adus mari beneficii ca naţiune. Nu tot ce-i străin este demn de stimă, după cum nici tot ce ne aparţine intră în componenţa cărămizii cu care ne place să ne batem aprig în piept. Până una-alta, noi orbecăim într-un întuneric infernal. Toată foiala demnitarilor, oamenilor politici, toate declaraţiile şi asigurările, toate acuzele. Întreaga mare de palavre arată că suntem într-o fază de completă derută, că nu ştim încotro să ne îndreptăm, ca să ieşim din impas. România se apropie de sfârşitul mileniului ca o corabie în derivă, fără cârmaci, la voia sorţii, a hazardului. Speranţa despre care s-a discutat în ultimele zile la Timişoara este doar Dumnezeu, singurul care ne va putea salva. şi aceasta doar în cazul în care românii vor avea momentul lor de trezire.

(22 martie 1997)

Singurătatea alergătorului de cursă lungă

Şocantă declaraţia preşedintelui Emil Constantinescu! Şocantă, dacă te gândeşti că a fost ales de o coaliţie de partide de la care este absolut de înţeles „să strângă rândurile în jurul iubitului conducător". De înţeles, având în vedere campania, fie şi declarată, împotriva corupţiei, care atinge multe sensibilităţi şi prea multe interese. Viesparul, după cum se ştie, este suficient să îl zgândări pentru a trezi instinctul ucigaş. Risc chiar să avansez o posibilă ripostă, dacă declaraţiile domnului Constantinescu vor depăşi faza la care se află acum oamenii legii, ei înşişi, unii cu musca pe căciulă, vor trece la „rânirea grajdurilor lui Augias". N-ar fi total imposibil ca forţele mafioţice româneşti să apeleze la mijloace mult mai dure, poate chiar la o încercare de atentat la viaţa preşedintelui. Căci ceea ce numim acum cu multă lejeritate corupţie are rădăcini adânci în viaţa românească. De la găinăria măruntă de două parale a funcţionărimii din toate sectoarele şi până la marii profitori, marii escroci, totul stă, astăzi, sub acelaşi suprem semn, al profitului obţinut prin evaziune, înşelăciune, prin japcă. Ca un fapt mărunt, îmi povesteşte unul dintre colegi că, recent întors din Germania, fiul său a fost oprit la vama Aeroportului Timişoara. Între bagaje, tânărul călător, altfel un bun specialist în computere, avea şi câteva bucăţi de ciocolată. Onorabilul vameş i-a propus să-i dea, pentru colega de serviciu, una sau două bucăţi. Neobişnuit cu năravurile balcanice tânărul a refuzat. Din acel moment „vigilenţa" vameşului a crescut subit, scotocindu-i minute bune bagajul. Repet, acesta este un aspect aproape hilar prin mica sa dimensiune. Ce se întâmplă însă în cazurile când sunt la mijloc miliarde, averi fabuloase?

Nu este gata el sau ei, profitorii acestor câştiguri subterane, să suprime oricând o viaţă sau mai multe pentru ş-şi apăra grămada de arginţi? Ba bine că nu. Legat de singurătatea domnului Constantinescu, aproape m-a făcut să zâmbesc replica primarului nostru, care şi el se simte singur. Automat mi-a venit în minte sintagma latină: quod licet Iovi non licet bovi. Una este să fii la înălţimea ameţitoare a postului de preşedinte al ţării şi alta de primar al unui oraş, chiar dacă se cheamă Timişoara. Ceea ce nu înseamnă că domnul Ghe. Ciuhandu nu are problemele sale. Unele bag seama sunt create de partidul din care face parte sau de partidele ce se află la putere. Dacă ne amintim că cel mai frecvent cal de bătaie al PNŢCD-ului l-a constituit autonomia

administrativă locală, pe care pedeseriştii n-o înţelegeau şi n-o legiferau, nu se poate să nu ne întrebăm de ce respectiva autonomie a rămas la nivelul dezideratului? De ce continuă să se practice centralismul atât de hulit şi nu se dau fondurile şi mâna liberă pentru primăriile locale ca să-şi dovedească priceperea de buni gospodari? Prea multe sunt, după părerea mea, inadvertenţele între declaraţiile pe care coaliţia aflată la putere le-a făcut înainte de alegeri şi starea de fapt actuală. Sau ritmul de melc al punerii în practică a acestora ascunde, în fond, neputinţa guvernanţilor, ceea ce ar trebui să determine partidele care i-au numit să ia măsurile de rigoare. În altă ordine de idei, mă grăbesc să-mi exprim admiraţia pentru poziţia domnului Ştefan Dragulescu, ministru al sănătăţii, în condiţiile în care astăzi a fi membru de partid este mai al dracului ca pe vremea partidului unic. N-ai voie să mişti în front. Medic fiind, domnul Dragulescu a încălcat disciplina de partid şi s-a opus bugetului alocat de caricatura de ministru care este Ciumara, cerând mărirea sumei alocate pentru un sector vital. Şi aşa românii sunt pe ultimul loc în Europa, din punct de vedere al asistenţei sanitare. şi aşa sărăcia, foametea, lipsa de medicamente fac ravagii în rândurile cetăţenilor acestei ţări. Aşa că măcar pentru cerbicia şi verticalitatea dovedite în acest caz, felicitări domnule ministru!

(29 martie 1997)

P.S. Din păcate, evoluţia fostului ministru a dezamăgit toată suflarea românească, inclusiv pe autorul acestor însemnări.

Nici car, nici boi, doar sărăcie…

Un cunoscut ziarist de la Adevărul scria, acum câteva săptămâni, că ţăranul român va intra în mileniul III cu carul cu boi. Imaginea este frumoasă, amintindu-ne de celebra pânză a lui Grigorescu, numai că, după opinia mea, este falsă. Ţăranul român va intra în mileniul III cu palmele goale, descumpănit de soarta ce i-a fost hărăzită de conducătorii ţării. Dacă procesul de colectivizare l-a lăsat fără pământ şi fără uneltele de muncă, retrocedarea pământului ce s-a realizat după cum se ştie, adică prin voia primarilor şi a celorlalte autorităţi locale, l-a adus pe ţăranul nostru în situaţia de a nu avea cu ce să-şi lucreze ogorul. Ultimele măsuri ale Guvernului Ciorbea desăvârşesc paragina

şi pustiul ţărănimii noastre. Nu mai vorbim de scumpirea aberantă a carburanţilor – cerută, după s-a spus, de alinierea la standardele europene – ci de împrumuturile stabilite recent de guvern, un fel de joc na-ţi-o ţie, dă-mi-o mie, din care aşa-zisul beneficiar nu se alege cu nimic, decât, eventual, cu recolta pe anul respectiv datoare la bancă. Sumele pe care ţăranul ar putea să ia împrumute, fără a-şi periclita puţinul avut pe care îl are, nu pot fi decât infime. Cu acestea nu se vor putea cumpăra nici iţe de tracţiune, căci la preţul actual al maşinilor agricole achiziţionarea lor este practic imposibilă. Şi ce s-a rezolvat cu aceasta? Se pune un petic peste un alt petic, iar cine a apucat să facă o asemenea operaţiune ştie că rezultatul este nul. Dacă guvernul ar fi dorit să ajute cu adevărat agricultura românească, ar fi trebuit să acorde împrumuturi pe termen de câţiva ani buni, cu dobânzi mici şi doar atunci rezultatele ar fi fost spectaculoase. Pentru că guvernul este neputincios în găsirea fondurilor necesare unor asemenea împrumuturi sau pur şi simplu fiindcă nu se pricepe sau nu vrea s-o facă, a luat măsura scăderii taxelor pentru importurile alimentare. Să zicem că se vor asigura, în acest fel, nevoile populaţiei care va putea cumpăra mai ieftin. Dar nici acest lucru nu este sigur. Sigur este că vom fi la mâna importatorilor, ce-şi vor rotunji veniturile şi, în perspectivă, la mâna exportatoare, care oricând vor fi în măsură să înţarce bălaia. Pe linia aberaţiilor propuse de membrii cabinetului Ciorbea se înscrie şi acordarea de pământ minerilor, dar şi apelul făcut pentru întoarcerea germanilor în ţară, cu obligaţia guvernului de a-i repune în posesia averilor proprii răscumpărate (după stilul propriu!) de statul comunist, la plecarea acestora. Este adevărat că plecarea germanilor a constituit pentru România o pierdere. Gospodari buni, având o frumoasă tradiţie alături şi de celelalte minorităţi naţionale, germanii au lăsat în satele noastre gospodării mari, bine puse la punct. Politica nenorocită a regimului comunist, de colonizare a acestor gospodării cu familii aduse din zone mai sărace ale ţării, oameni fără simţ gospodăresc, a dus – alături de acţiunea vandalică a unor localnicila pustiirea gospodăriilor germane. La toate acestea ar trebui să adăugăm şi faptul că Legea 18 de bine de rău s-a aplicat, iar sătenii au intrat în posesia pământurilor şi ne mai putem face o imagine despre debandada ce se va produce din nou în localităiile rurale româneşti. În acest răstimp, armata română se va acoperi de glorie pe tărâmurile Albaniei şi după cum anunţă răsculaţii albanezi, nu vor lipsi jertfele din

rândul soldaţilor forţei de intervenţie. fespre costul acestei inutile prezenţe nici n-ar trebuit să mai amintim. Cele apriximativ 100 de miliarde de lei nu par puţine, dacă le raportăm la situaţia actuală a ţării. Dacă armatei nu-i sunt necesare, dacă hrana soldaţilor români este îndestulătoare, dacă echipamentul este bun, atunci aceşti bani ar fi putut să ia drumul agriculturii, care a fost azvârlită în cea mai nenorocită fundătură din câte se pot imagina.

(5 aprilie 1997)

„Fâşia Gaza" a României…

Aşa-zisul vid de putere de după '89, clamat de domnul Ion Iliescu, a creat nu numai politicieni de două parale, ci şi bogătaşi de mai multe parale decât ne-am fi imaginat noi vreodată. Căile prin care aceşti parveniţi şi-au făcut averea sunt tot atât de necunoscute şi de misterioase precum… căile Domnului. G.C. Păunescu, Cataramă, Gigi Kent şi alţii ca ei au ştiut, spre admiraţia prostimii, să profite de coruptibilitatea funcţionarilor băncilor statului, ai altor instituţii, sfidând cu obrăznicia specifică şi legi şi opinia publică. Firește că fenomenul nu ar fi putut să se manifeste dacă el nu ar fi fost favorizat şi de guvernanţii celor şapte ani, din 90 încoace, de noua clasă politică. Cât de tare li s-a urcat la cap acestor nababi o dovedeşte atitudinea pe care o au acum când sunt, în sfârşit, măcar o parte din ei, strânşi cu uşa. Mă uit la televizor şi urmăresc declaraţiile lui G. Păunescu, insolenţa sa şi mă tot mir cum a putut un asemenea ipochimen să fie considerat, la un moment dat, reprezentantul oamenilor de afaceri români, cum s-ar zice cel mai deştept dintre toţi afaceriştii români. Timişoara este cunoscută în ţară prin două nume: Iskandarani şi Mujea. Dacă ultimul este autohton, deci, vorba lui Caragiale, falit de al nostru, Iskandarani face parte din ceea ce timişorenii au numit cu multă fantezie şi umor „Fâşia Gaza". Ce vrea să fie această fâşie, mi-a spus un cunoscut. Denumirea se referă la străzile Porumbescu şi Brâncoveanu, acolo unde s-au aciuat arabii, unde, casă lângă casă, mişună învârtind afacerile lor dubioase. M-am gândit, aşa în joacă, ce ar fi dacă o mână uriaşă ar ridica, dacă ar fi posibil s-o facă, acoperişurile acelor case. Ce imagine colosală s-ar dezvălui privitorului şi oamenilor legii! Numai că mâna aceea nu există, iar forţele

tenebroase continuă să acţioneze sub nasul şi adesea cu complicitatea noastră. Mai mari sau mai mici, escrocii şi-au găsit în lumea în care trăim climatul propice de manifestare. Dar ei nu sunt caracteristici doar societăţii româneşti, ci tuturor ţărilor lumii. Sau poate majorităţii acestor ţări. Dacă banul e ochiul dracului, după care aleargă foarte multă lume, atunci când este vorba de spirit, de escrocheria în domeniul creaţiei spirituale, lucrurile devin mai grave şi mai de neînţeles. Aşa cum se ştie, după ’90 au apărut o seamă de instituţii de învăţământ şi de cultură create de inşi fără o pregătire adecvată şi, implicit, fără acoperirea morală necesară. Actele lor culturale nu sunt decât o monstruozitate ce va crea, în timp, mari pagube configuraţiei spirituale a românilor. Ce se seamănă strâmb acum va creşte strâmb mai târziu, buruiana rea de astăzi va prolifera peste timp.

(19 aprilie 1997)

Cu moartea pre moarte călcând…

Şi, iată, suntem în pragul Paştelui. Răstignit şi coborât în mormânt pentru a noastră izbăvire, Hristos aruncă peste lume lumina speranţei înviind din morţi cu moartea pre moarte călcând. Lumina speranţei! Ce cuvânt dumnezeiesc, singurul care a ţinut omul în viaţă în lungul şir al caznelor sale. În anii deceniului ultim al domniei lui Mamona, când frigul şi foamea ne erau compatrioţi nedespărţiţi, de zilele sfinte ale Crăciunului şi Paştilor făcea ce făcea bietul român şi-şi găsea o sursă, mai pe faţă, mai pe ascuns, să-şi cumpere bucăţica de miel, ouă de roşit, caşul şi ceapa, paharul de vin şi de tărie, iar în noaptea cea mai misterioasă şi cea mai dătătoare de speranţă, Noaptea învierii, să aduna cu neamurile, cu prietenii dar şi cu necunoscuţii, într-o unică bucurie şi fraternitate, cântând din tot sufletul şi cu toate puterile „Hristoa a învia”. E drept, printre noi se aflau ascunşi oamenii Iadului, mai băgau de seamă cine este prezent, cine cântă mai cu foc dar, mai ales în ultimii ani ai Ceauşescului, nici măcar ei nu mai erau atât de zeloşi, şi chiar dacă erau nimeni nu se mai sinchisea de ameninţările subînţelese sau făţişe. Acum, Paştele nu ne mai aduc nici frica şi nici teroarea de acest soi. Acum suntem liberi să vociferăm, ba chiar să strigăm lozinci în Noaptea învierii, tulburând sfânta slujbă, acum, mireni sau oameni ai Bisericii, putem murdări momentul divin cu otrava politicii, cu măruntele şi neroadele noastre patimi politice.

Dar, mult mai gravă este, pentru milioane de români, neputinţa de a-şi cumpăra bucăţica de miel, cele necesare pentru o masă ca de sărbătorile Paştelui. Pe străzi, în pieţe, la colţurile bisericilor, vor fi mulţi cu mâna întinsă, cerând milă. Şi nu doar cerşetorii de mizerie, nu doar ţiganii, ci oameni care până mai ieri îşi respectau statutul de om, demnitatea de fiinţă gânditoare şi cuvântătoare. Pentru unii, Paştele va fi cernit de grija zilei de mâine, de pierderea locului de muncă, pentru alţii, acoperişul de deasupra capului va fi în nesiguranţă gândindu-se că fostul proprietar al apartamentului, pe care l-a şi plătit zeci de ani, pe care l-au întreţinut cu bani mulţi ca să nu se prăbuşească, îi va arunca în stradă sub acoperirea unei legi aberante. Ei, bine, de Paşti trebuie să ne iertăm cu aproapele nostru, să-i sărutăm obrajii creştineşte. Victima să-şi sărute ucigaşul, violatorul să-şi sărute obiectul violului său, escrocul să-l sărute pe cel escrocat, marii delapidatori şi călcătorii de lege să sărute obrajii poliţiştilor, ai judecătorilor şi procurorilor. Miniştrii, parlamentarii să se sărute între ei şi să sărute tălpile poporului român pe care l-au condamnat la foame şi mizerie, la neantizare. Doar Europa şi America, ce nu au acum sărbătorile de Paşte nu trebuie să sărute pe nimeni. Ele pot să monitorizeze, să ne însemneze în catastif fiecare îngenunchere, fiecare nod în gât, fiacre oftat, dar şi fiecare scrâşnet din măsele. Oameni buni, compatrioţi ai mei, drept-credincioşi ai Bisericii Ortodoxe Române, bucuraţi-vă căci la noapte va învia Hristos, dătătorul de Lumină ss Speranţă! Fie-vă Paştele cu bine!

(26 aprilie 1997)

Mărturisesc a fi un nostalgic…

Unde sunt primăverile de altă dată? Unde l-iul Mai de acum patruzeci de ani, când defilam prin faţa tribunelor oficiale, strigând: „Ana Pauker – Gheorghiu-Dej, bagă spaima în burgheji" sau „Stalin şi poporul rus libertate ne-au adus" Clasa muncitoare, clasa conducătoare în R.P.R. era fericită în prima zi de Mai, după ce-şi exersa dreptul ei la sărbătoare, se aşternea la iarbă verde, cu mici şi bere (şi ce mici erau pe vremea aceea!), tovarăşii de muncă şi de viaţă mai schimbau câte o impresie despre putreziciunea imperialismului anglo-american, nu se bea Coca-Cola, Doamne fereşte, băutura aceasta

era socotită infestată de o ideologie dăunătoare, capitalistă. Nici unuia dintre tovarăşii cu munci de răspundere nu i-ar fi trecut prin cap perspectiva reîntoarcerii, după câteva decenii, la odiosul capitalism, prea era veselie în ţară şi prea victorios de arăta regimul de democraţie populară şi comunismul din marea prietenă de la Răsărit. Acum de 1 Mai, câteva rămăşiţe jalnice de clasă muncitoare au ieşit la câte un marş, cântând compromisul Marş al primăverii de Ciprian Porumbescu. Televiziunile, întreaga mass-media ne-a anunţat că aceştia sunt nostalgicii, la noi şi la ruşi, la japonezi şi la alţii sunt doar muncitori care protestează şi sărbătoresc Ziua Muncii. Desigur, noi suntem nostalgici, pentru că la noi munca este un lux, o raritate, ar trebui trimisă la muzeu, prinţe celelalte relicve. Uite, aşa arată munca la români, ar trebui să scrie cineva. Nefiind muncă nu mai există clasă muncitoare, deşi există partidele de stânga, ba chiar şi o coaliţie, ce se cheamă USD. Numai că după opinia domnului Petre Roman, ilustrul lider al PD-ului, această coaliţie, şi mai cu seamă partidul Domniei Sale, acum este preocupată de crearea imaginii ideale a muncitorului trăitor în societăţile cele mai fericite din Vest şi până atunci muncitorimea română ar trebui pusă la conservare, la uscat, ca pastrama. Mai susţine domnul Roman că în societăţile cu pricina muncitorimea constituie clasa mijlocie, e drept că s-a corectat când a fost vorba de termenul odios, perimat, de clasă. Din profundele mele studii de marxism-leninism am reţinut că în societatea capitalistă clasa de mijloc este mica burghezie şi nu muncitorimea, cum zice maestrul Petrică, dar, cine ştie? poate că teoriile cu pricina s-or fi schimbat şi n-am băgat de seamă. Revenind la sărbătorirea zilei de 1 Mai, îmi aduc aminte de un banc ce se spunea, cu peste douăzeci de ani în urmă. Doi tovarăşi îşi dădeau mâna şi, după schimbul de cuvinte de început, unul dintre ei ofta, zicând: „Ce bine era pe vremea lui Stalin”. Celălalt îl apostrofa indignat: „Să-ţi fie ruşine, măi tovarăşe, că gândeşti aşa, când partidul nostru a stabilit cu clarviziune ce s-a întâmplat pe vremea aceea”. „O fi, răspundea celălalt, dar pe vremea lui Stalin aveam douăzeci de ani”. Iată de ce mă consider eu însumi nostalgic, stimaţii mei cititori. În rest, cu tranziţia, cu măsurile aberante ale Guvernului Ciorbea de scumpire (iarăşi!) a gazului metan, a gigacaloriei, de creştere a taxelor pentru drumuri, a preţului biletelor pe calea ferată, până la Dumnezeu şi înapoi… Şi îmi vin în minte celebrele cuvinte ale romanului Cicero: Până când vei abuza de răbdarea noastră, Catilina?

(3 mai 1997)

Dacă voi nu ne vreţi, noi vă vrem

Erau vorbele lui Alexandru Lăpuşneanu rostite la singularul puterii sale de domn atotputernic şi subînţelegeau voinţa Domnului de a stăpâni peste Moldova. În cazul nostru, al românilor de astăzi, sau mai exact al guvernanţilor de acum ai României, celebrele cuvinte ale lui Lăpuşneanu sunt valabile doar pe o singură parte. Noi ţinem morţiş să intrăm în NATO, pe când alţii nu ne vor deocamdată. şi, ca în cazul unor copii răi, ni se promite că dacă nu vom intra acum, nu-i trecută vremea şi va veni şi rândul nostru să primim mai târziu jucărica. Excesul de zel românesc este, după opinia mea, ridicol. (Nu întâmplător ziare mari din Occident vorbesc despre isteria de la Bucureşti). El dovedeşte o lipsă de maturitate şi de demnitate receptate ca atare de ţările mari ce diriguiesc sus-numitul tratat sau pact militar a cărui justificare strategică îmi vine peste mână, dacă nu chiar imposibil s-o înţeleg. În timpul războiului rece, al confruntării dintre Tratatul de la Varşovia şi NATO, deci dintre forţele militare ale ţărilor socialiste şi cele capitaliste, existenţa NATO era pe deplin justificată. Astăzi, în condiţiile dispariţiei „lagărului" socialist (chiar dacă Rusia mai există!) fiinţarea unui asemenea organism (împovărător pentru o ţară săracă) n-are niciun chichirez. Sau el tinde să devină un fel de bici al lui Atila, capabil să admonesteze, ba chiar să pedepsească, atunci când cineva iese din rând. Depinde ce înţeles are acest ieşit din rând şi cât de largi vor fi atribuţiile în viitor ale NATO, cât i se va permite să se amestece în existenţa unui popor, a unei ţări. Căci postura de judecător suprem poate naşte uriaşe anomalii.

Cine şi ce garantează că nu se va ajunge la un moment dat la un litigiu teritorial, să zicem, între ţara Păpuşilor şi cea a Urşilor şi nu se va lua hotărârea ca o parte din teritoriul păpuşeresc să revină urşilor?!

Soarta României a fost şi va fi probabil de a sta la marginea interesului marilor puteri occidentale, în pofida declaraţiilor de bunăvoinţă pe care ni le fac acestea. Nu este o noutate pentru nimeni că cel mai adesea în diplomaţie una se declară, alta se fumează. Recent, am avut o asemenea mostră în cazul Poloniei care, prin reprezentantul ei la Consiliul Europei, ne-a tras-o în freză, cum se zice în limbaj argotic. La fel se întâmplă cu investitorii străini anunţaţi de Ciorbea că

au dărâmat uşa României datorită mulţimii şi nerăbdării lor de a-şi aduce banii aici. Deosebit de plastică mi s-a părut comparaţia preşedintelui Emil Constantinescu, ce asemuia România cu o felie fierbinte de pâine pe care investitorii occidentali şi-o trec unii altora, ca să se răcească, doar că într-un asemenea caz există două posibilităţi: s-o scape pe jos, pe unde-i noroiul mai mare şi să se uite apoi la ea cu scârbă, sau s-o înfulece pe nemestecate şi să se frigă ori să li se oprească în gât. Rămâne să vedem, dacă om trăi până atunci!

(10 mai 1997)

România, ţară înlăcrimată!

Scriind despre negurile ce au cuprins România după ’89, despre mulţimea adusă în pragul sărăciei, despre nesiguranţa zilei de mâine, am simţit dându-mi târcoale întrebarea: sunt eu neînţelegător faţă de ceea ce ea ce se întâmplă acum în ţară? Nu dibuiesc mecanismele perioadei de tranziţie, justificarea jertfelor pe care aceasta le impune? Scutur din cap, la fiecare întrebare, şi-mi răspund: nu, nu eu sunt cel neînţelegător, ci de neînţeles sunt toate aceste sacrificii, venite după decenii de alte sacrificii multe şi grele făcute în numele unui viitor mincinos. După părerea mea este inuman să-i ceri unui popor să se târască, să moară de foame, să îndure lipsuri de tot felul, doar promiţându-i că, peste câţiva ani, ani incerţi, va trăi mai bine. Măsurile draconice luate de coaliţia aflată la putere nu-şi găsesc nicio justificare. Nici măcar ceea ce doreşte acum tot mai insistent, intrarea în Uniunea Europeană şi în NATO, nu îndreptăţeşte anomaliile legilor criminale luate împotriva interesului nostru naţional şi al poporului. Este drept că pentru partidele din Convenţia Democrată, poporul nu constituie o problemă, el este privit ca şi cum n-ar exista, ca un termen abstract, ba unii îi neagă (termenului) chiar dreptul la existenţă. A vorbi despre interesele poporului român este ne-european, după opinia acestor partide, deşi campania lor electorală a fost împănată de promisiuni populiste, mai bine zis de minciuni sfruntate. Mai presus de toate însă, şi mai gravă, mi se spre tendinţa principalelor forţe politice aflate la cârma ţării de a dicta mersul societăţii romaneşti după voia şi priceperea lor. Am scris a dicta şi verbul este încă prea cuminte. Căci, în pofida stării de fapt, a pagubelor pe care politica lor le provoacă, ei merg orbeşte, creând adevărate seisme sociale, deschizând hăuri

incomensurabile în care ne prăbuşim cu fiecare zi ce trece. Dacă tenta aceasta va continua, sunt aproape sigur că ne îndreptăm spre o nouă dictatură, dar nu dictatura unei persoane sau a unei clase, ci a unor forţe politice. Posibilitatea naşterii unui asemenea fenomen apare cu atât mai evidentă, cu cât opoziţia este ca şi inexistentă, practic vocea ei nu contează. În asemenea condiţii se lucrează cu cinism, legile şi măsurile ce sunt impuse au caracterul unor edicte pur şi simplu. şi ca batjocura să fie şi mai mare, aceste măsuri sunt mediatizate, umblându-se la manipularea prin intermediul mass-media, a opiniei publice, metodă mult utilizată de regimurile ceauşist şi iliescist. În special programele televiziunii naţionale sunt la edecul coaliţiei guvernamentale. Fiecare lege, fiecare hotărâre de guvern capătă prin acest post de televiziune aprobarea unor „cetăţeni cinstiţi" şi larga aderare a unor specialişti de răsunet mondial. Spre ce merge acum România, nimeni nu ştie, căci în realitate actualul guvern şi cei ce-l susţin invocă crerile sau pretenţiile organismelor internaţionale: Consiliul Europei, FMI, NATO etc. Dacă România a ajuns o colonie a acestora sau dacă urmează să devinăeste cazul să ni se spună răspicat, pentru a ne apuca să cultivăm banane.

(24 mai.1997)

Moţul premierului Victor Ciorbea…

Premierul Victor Ciorbea este sincer şi cinstit. Despre dumnealui nu se poate spune că nu cunoaşte situaţia ţării, ceea ce înseamnă că este bine informat. Doar că, în pofida acestor calităţi rarisime, Domnia sa are un mandat de îndeplinit, o sarcină, cumar veni, din partea coaliţiei care l-a suit în vârful guvernului. Şi pentru a-şi îndeplini mandatul-scopul scuză mijloacele, ca să-l citez pe Niccolò Machiavelli. Deci, nu contează starea naţiunii, ci aducerea la îndeplinire a programului şi a ideilor în numele cărora guvernează. În faţa unui asemenea comandament, toate celelalte criterii subiective, sentimentale, cum ar putea fi considerată mizeria în care a fost azvârlit poporul român, nu mai contează. Cam acestea au fost concluziile ce s-au putut desprinde din întâlnirea lui Ciorbea, de joi noaptea, de la proTV, cu trei ziarişti socotiţi capete de afiş ale presei româneşti. Întrebat dacă realizează dimensiunea şi urmările noilor creşteri de

preţuri la energie electrică, gaz etc. Şi dacă ştie că în urma lor calitatea vieţii va scădea şi mai drastic, Ciorbea, fostul lider de sindicat, a evocat experienţa sa în acest domeniu, subînţelegând luptele sale cu guvernanţii de atunci, deci permanenta sa legătură cu oamenii, precizând că sunt ultimele măsuri de liberalizare a preţurilor. I-au fost reamintite domnului Ciorbea prevederile Contractului cu România, cu care Convenţia Democrată a câştigat alegerile şi primul-ministru s-a lepădat de contract ca de Satana, spunând că el este al Convenţie (ca şi cum guvernular fi al altcuiva!), singura în măsură să dea socoteală pentru prevederile sale. Cu acest prilej am aflat, ceea ce nu ştiam, că ilustrul contract a fost semnat de liderii partidelor din Convenţie şi mi se pare chiar de către deputaţii şi senatorii acesteia, pe Câmpia Libertăţii de la Blaj. Bieţii tribuni ardeleni, cred că s-au răsucit în mormânt în faţa acestui sacrilegiu! Şi fiindcă veni vorba de Bărnuţiu, Avram Iancu şi ceilalţi, consider oportun să aduc în discuţie întrebarea care i s-a pus domnului Ciorbea, prim-ministrului şi moţului, în legătură cu legea învăţământului şi cu legea privind introducerea în administraţie a limbii maghiare, după care geografia şi istoria României vor fi învăţate la şcoală în această limbă Răspunsul domnului Ciorbea merită să figureze în toate enciclopediile lumii Dânsul spune, cu un rânjet pe care mă sfiesc să-l cataloghez, că numele domnitorilor, al unor locuri precum Valea Prahovei vor fi pronunţate în româneşte, în interiorul frazei maghiare. Despre recentele incidente de la Odorheiul Secuiesc, unde cetăţeni maghiari au maltratat călugăriţe greco-catolice, domnul prim-ministru Ciorbea îşi mărturisea neştiinţa. Şi ca să pună capac la toate, Ciorbea a dat-o pe şagă, căci altfel nu înţeleg răspunsul său. El ne-a atras atenţia că va cere autorităţilor din Ungaria să ne urmeze exemplul, adică să nu mai precizeze în lege că limba maghiară trebuie însuşită, ci doar studiată, aşa cum am hotărât noi s-o facem, cu înţelepciune. Semnificaţia pe care o are în toată lumea participarea la guvernare a UDMR, ca şi felicitările adresate de Bill Clinton lui Emil Constantinescu sunt suficiente, pentru Victor Ciorbea, ca să ne reîntoarcem cu o sută de ani în urmă, înainte de unire, într-un timp în care românii din Transilvania şi Banat se luptau să câştige drepturi egale cu ale celorlalte neamuri trăitoare în fostul imperiu austro-ungar. Este adevărat că pe domnul Ciorbea îl îngrijorează, după cum declara, situaţia românilor din Bulgaria, din alte ţări vecine, însă a românilor din propria lor ţară, nu. Vorbim atât

de insistent despre toleranţă, despre europenism, numai că semenea nobile idei nu trebuie ss le profesăm doar noi, ci toţi cei care trăiesc împreună cu noi, indiferent de ce neam sunt ei. Se cuvine să acordăm egalitate tuturor, dar nu să fie o egalitate în care unii sunt mai egali decât alţii. Şi, în niciun caz, nu trebuie să admitem ca legile statului român să fie făcute în interesul minorităţii şi dezavantajul majorităţii sau să fie călcate în picioare, luându-le locul arbitrarul şi samavolnicia. Un ultim aspect ce mi s-a părut demn de a fi discutat, acum, din lungul dialog al domnului Ciorbea cu ziariştii se referă la promisiunile electorale ale Convenţiei referitoare la Legea caselor naţionalizate şi la legea pământului. De data aceasta, Victor Ciorbea a fost pus într-o situaţie din cele mai jenante, fiindcă minciuna era prea vizibilă şi prea gogonată. A încercat dumnealui să treacă peste întrebare, să se justifice cu Rezoluţia 1823 a Adunării Europei. Numai că ziariştii i-au citit această rezoluţie care spune că Adunarea Europei încurajează aplicarea principiului restitutio in integrum şi nu ordonă aplicarea lui, devoalând servilismul, excesul de zel, al guvernanţilor de la Bucureşti, indiferent dacă. ele aduc mari suferinţe societăţii civile din România.

(31 mai 1997)

Cu îngăduinţa şi prostia noastră…

A reapărut pe piaţă marmelada, element de bază în subzistenţa generaţiei noastre, de fapt a tuturor românilor, în perioada de după război. În vremuri de sărăcie lucie, ea, marmelada, ne-a fost hrana de căpătâi, în familie, în internatele şcolare, la cantinele studenţeşti, în armată, constituindu-se în simbol al privaţiunilor la care am fost supuşi. Cine şi-ar fi imaginat că acum, la sfârşitul acestui secol şi mileniu, România se va întoarce la marmeladă?! Este drept că, spre deosebire de anii ’50 astăzi piaţa românească nu mai este la fel de uniformă în sărăcia ei. Cine are bani poate să-şi cumpere tot ce-i doreşte sufletul, numai că banii aceştia sunt tot mai puţini, preţurile tot mai mari, astfel că dacă o ţinem aşa nici măcar marmelada nu va mai fi la îndemâna oricui. În fond societatea românească a fost azvârlită înapoi cu şaizeci de ani. Fenomene necunoscutenouă, despre care am citit doar în cărţi, au înviat. Şomajul, diferenţierile sociale extrem de mari, acumularea de bogăţii la o mână de oameni şi sărăcirea majorităţii populaţiei sunt rezultatul unei schimbări de

optică politică, a unei strategii economice a guvernelor de după decembrie 89. România nu a ales calea unei democraţii socialiste, ca India, de pildă, nici a unei social-democraţii, ca în ţările nordice, ci se îndreaptă cu paşi alergători spre un capitalism sălbatic, după voia şi ambiţiile dreptei româneşti. Chiar şi faptul că partidele ce fac parte din Convenţia Democrată (cu participarea inexplicabilă a PD, partid social democrat) insistă să refacă marea proprietate, în dauna micii proprietăţi, este un argument în plus la această politică. Într-o recentă discuţie televizată, Radu Vasile, personalitate proeminentă a PNŢCD-ului, susţine că înainte de război ţăranii mijlocaşi au avut până la 50 de hectare de pământ. Nu ştiu cât au avut ţăranii din câmpia Bărăganului, dar este limpede că în România puţini agricultori au avut atâta pământ şi acolo unde cele 50 de hectare au existat au aparţinut micii moşierimi şi nu ţăranului mijlociu. Dar întindarea aceasta de pământ nu este periculoasă prin ea însăşi, ci prin fenomenele pe care le naşte. Acumularea de pământ vaa duce, inerent, la sărăcirea unei mase mari de săteni care va trebui să lucreze, să stea la cheremul noului moşier, al moşierilor roşii, cum inspirat li se spune. Chiar dacă lozincile fostului regim comunist ne repugnă, trebui să admitem că se nasc premisele unei noi exploatări a unei clase sociale de către alta şi toate palavrele privitoare la egalitatea dintre oameni devin ridicole. Inegalitatea socială nu coboară cu hârzobul din cer, ci este legiferată de actualul guvern, în numele alinierii la o Europă şi la o economie de piaţă năucitoare. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem, în numele unei raţionalităţi elementare este de ce am dărâmat un regim opresiv, ce păstra totuşi un minimum de aparenţă, un minimum de egalitate, ca să ne azvârlim cu capul înainte într-o lume sălbatică, a inechităţii şi abuzului? Sunt uluit că sociologii, politicienii, filosofii şi psihologii rămân cu braţele încrucişate, în faţa căderii libere a României, în acest hău din care n-o va mai putea scoate nimeni şi nimic. Conform psihologiei noastre, suntem mulţumiţi câtă vreme tăvălugul pornit de guvern nu ne va strivi pe noi înşine, fără să ne gândimcă peste un timp ne va veni şi nouă rândul sau că le va veni copiilor şi nepoţilor noştri. Că ei vor trebui să trăiască într-o lume bazată pe inechitate, pe putere celor ce astăzi acumulează prin furt şi înşelăciune averile colosale cu care îi vor strivi mai târziu. Fabricile, întreaga zestre materială, atâta câtă s-a creat în anii comunismului este cumpărată pe nimic de marii profitori, de noii îmbogăţiţi de revoluţia din decembrie ’89, sub

acoperirea legilor făcute de guvernele care s-au succedat până acum şi mai abitir de actualul guvern. Că îngăduim acest lucru este numai vina noastră, a românilor, şi vom plăti mult şi bine pentru îngăduinţa noastră.

(7 iunie 1997)

Peştele se împute şi de la cap şi de la coadă

Mare hahaleră acest Victor Ciorbea! problema este dacă el exprimă doar propria-i mentalitate sau toţi cei ce sunt în formula politică respectivă au acelaşi gen de parşivenie. Căci, motive pentru nerealizarea Contractului cu România au fost aduse până acum destule. Ba, că PDSR-ul a lăsat o moştenire mult mai grea decât şi-ar fi imaginat dumnealor, ba că situaţia economică mondială este în cădere liberă, ba că Ceauşescu se învârteşte în mormânt şi face valuri. Basme! Ultima scuză a lui Ciorbea depăşeşte însă, prin hilaritatea ei, pe toate celelalte. Vezi, Doamne, electoralul nu i-a votat, cu mic cu mare, pe CDR-işti, ci a mai dat cu plaivazul şi prin partea PD-ului, a UDMR-ului, astfel că PNŢCD-ul n-a ajuns partid unic, iar măreţele sale hotărâri sunt boicotate de ceilalţi. Să nu-mi spună cineva că atunci când au „semnat" Contractul cu România, liderii PNŢCD au fost convinşi că vor fi aleşi de toată suflarea ţării! Numai că şi în acest caz s-a adeverit proverbul că minciuna are picioare scurte. O minciună ce nu priveşte lucruri minore, ci starea unei naţiuni, mai pe şleau spus, aducerea ei la sapă de lemn. Să reamintim cititorilor că una dintre promisiuni a fost nivelul de trai al românilor va ajunge, către anul două mii, la 300 de dolari. Dintr-o recentă statistică privitoare la ţările estice foste comuniste, reiese că pe primul loc din acest punct de vedere se situează Slovenia, cu peste 800 de dolari, iar pe locul 11, din totalul de 12 ţări, este ţara unde curge lapte şi fiere, România. Maşinaţiile machiavelice ale guvernanţilor şi ideologilor sunt, pentru cineva care nu este chiar de tot tâmpit, cusute cu aţă albă. Toată zarva NATO dincolo de faptul real este concepută de aceste forţe nu atât de dragul demersului în sine, ci pentru a deturna atenţia naivilor de români de la starea lor nenorocită. Pasionali cum suntem, ne-am ambalat în cestiune, ca şi cum fără NATO s-ar sfârşi lumea pentru noi. În acelaşi context revin asupra manipulării mass-media, adică a presei şi

televiziunii. Din când în când, posturile de televiziune dau sondaje realizate pe Calea Victoriei sau pe Magheru şi ne prezintă figuri dromaderice ce jubilează vizavi de Guvernul Ciorbea sau sunt plini de încredere că acesta va face minuni. Parcă noi n-am şti că asemenea indivizi sunt selectaţi cu grijă, după lecţia învăţată de sus. Nu neg că şi printre oamenii de rând sunt persoane care au luat porumbelul în gură fără să ştie de ce şi nu-i mai dau drumul. Recent, am asistat, la un bar, la o discuţie între trei reprezentanţi ai fostei clase muncitoare, adică trei ciocănari, cum se zice. Era ora nouă, deci dumnealor se aflau în plin program de lucru. Şi zice unul, cu glas aspru, neînduplecat, că profesorii şi medicii daţi afară de Guvernul Ciorbea să pună mâna pe lopată, că-z doar nu s-au născut gata învăţaţi, să mai muncească şi ei să vadă cum e, că aşa e în economia de piaţă, că peştele de la cap se împute, şi multe asemenea perle. L-am întrebat pe domnul muncitor unde ar fi trebuit să fie la ora aceea, având în vedere că lucra la o regie şi era plătit de stat? I-am mai amintit că deşi sunt plătiţi să-şi facă datoria, atunci când ţi se întâmplă o avarie, eşti nevoit să scoţi din buzunar sume considerabile, ca să-i pui capăt. Deci, după acest om al muncii, democraţia era doar pentru alţii, peştele se împute doar de la un şi de la coadă. Asemenea cazuri nu sunt din păcate izolate. Ele sau perpeuat din ’90 încoace, picătură cu picătură, şi nu este de mirare că fabricile au ajuns la faliment, spre bucuri echipei Ciorbea, care atât a aşteptat ca să dărâme industria românească şi s-o „privatizeze” pe nimica. M-a stupefiat declaraţia recentă a unui domn ministru că România nu are nevoie de întreprinderi mari, ci doar de cele mijlocii şi mici. Ceea ce înseamnă că industria constructoare de maşini, industria siderurgică, industria chimică etc. vor dispărea cu totul, lăsându-le pe seama altora mai deştepţi, iar noi ne vom mulţumi cu industria minoră, la edecul altora, devenind un fel de colonie care execută comenzile primite, asigură materia primă şi mâna de lucru, ieftină ca braga de pe vremea când şi aceasta era ieftină. Ne vindem sau nu ţara (deşi după părerea mea mai mult am distrus-o sau amdat-o pe mâna escrocilor), situaţia României este dezastruoasă, ea ajungându-şi nenorocitul proces nu s-a terminat să fie exemplu jalnic pentru fostele ţări comuniste.

(14 iunie 1997)

Un dolar pentru România

Nu-mi trece prin cap să jubilez, cum am auzit că au făcut-o alţii, şi să zic: v-am spus eu demult că nu vom intra în NATO, v-am precizat chiar ţările ce vor fi nominalizate, de ce nu m-aţi crezut? Socotelile americanilor sunt prea stăvezii pentru a ne îmbăta cu apă rece. Şi nici nu înţeleg zarva pe care noi am făcut-o, umilinţele la care am supus ţara, tocmai ca să ne alegem cu un refuz acoperit, ce-i drept cu diplomaţie, de noi promisiuni. Americanii ne tratează ca pe nişte copii slabi mde minte. După ce ne-au arătat bomboana aurită au vârât-o înapoi în buzunar, spunându-ne: dacă veţi fi cuminţi o veţi primi cândva, ce-i al vostru e pus deoparte. Iar noi, în loc să ne deşteptăm, măcar acum, şi să ne îndreptăm spinarea, facem sluj în continuare, ba chiar mai mult, dacă e să ne luăm după cei de la Pro Tv ar trebui să mergem, cu căţel, cu purcel, la Madrid, să arătăm lumii că suntem deciși să şi murim, numai să fim primiţi în NATO. Întrebarea care mă obsedează la acest ceas este de ce nu vrem, ori nu putem, noi, românii, să învăţăm din lecţiile istoriei? De ce nu băgăm la cap ceea ce spunea cu atâta dreptate Ion Antonescu, prin 1941: „Noi să nu cerşim prin umilinţă, bunăvoinţa altora, fiindcă păţim ca sluga care, cu cât este mai umilă, cu atât este mai umilită… Actele de slugărnicie, în loc să servească cauza mare, românească, o deservesc, fiindcă cine face concesii de slugărnicie este tratat ca o slugă şi este maltratat în toate ocaziile. Trebuie să punem mândrie românească în toate”. Numai că demnitatea românească (nu îngâmfarea prostească!) ne-a părăsit cu totul în aceşti ani post decembrişti. Un fapt ce pare mărunt, dar care mie mi se pare simbolic pentru lipsa noastră de mândrie şi pentru starea ţării, a fost relatat recent, de un ziar. La Cluj, un funcţionar al Consulatului american a fost surprins de către un poliţai trecând cu maşina pe culoarea roşie a semaforului. Zelos în a-şi face datoria, poliţaiul l-a amendat pe american cu 5.000 lei. Nici măcar preţul unui pachet de ţigări! În replică, americanul a scos din buzunar un dolar, ce depăşea, evident, valoarea respectivei amenzi. La el în America, cu un dolar, domnul funcţionar nu s-ar fi putut duce nici la budă, darămite să mai plătească o amendă de circulaţie. Aici însă, la gurile Dunării, mai rău decât în ţările africane, totul este posibil. Şi aceasta fiindcă guvernele care s-au succedat după decembrie ’89, au făcut dintr-o Românie demnă (căci nu se poate nega în pofida regimului ei

comunist, totalitar, România a avut demnitatea ei!), o ţară la îndemâna oricărui hoţ şi escroc, o ţară pe care o poate călca în picioare, după bunul plac, orice depozitar de parale. N-am să ostenesc a spune că dintru început a existat interesul ca ţara noastră să fie adusă la sapă de lemn şi vândută sau, dacă nu vă place acest cuvânt, demolată, apoi oferită pe tavă profitorilor. Era necesar doar să se găsească slugile, trădătorii, care s-o facă. Şi s-au găsit atâţia de mulţi, încât s-au călcat pe picioare în zelul lor netrebnic. Ce a mai rămas din România anului 1989? Doar numele. Am aruncat din copaie, nu doar monstrul, ci şi copilul, adică am pulverizat structurile stabile ale ţării (industrie, agricultură, turism, relaţii internaţionale) şi n-am pus nimic în loc, decât vânt şi vorbe goale oferite de parteneri mincinoşi sau, în cel mai bun caz prezumtivi. Unde sunt proiectele de redresare a României, vehiculate cu atâta larmă de foşti şi actuali guvernanţi; unde sunt asigurările pe care aceştia le-au dat naivului popor român? Minciuni goale, minciuni neruşinate, la umbra cărora s-au îmbogăţit miniştri, parlamentari, „oameni de afaceri". Mii de miliarde, sute de milioane de dolari au intrat în punga acestora de pe spinarea Statului Român şi a neamului nostru. În America, dacă ai un milion de dolari eşti cineva. Aici, în România, se fură sute de milioane, cu nonşalanţă, în batjocura legii. Şi nimeni nu este vinovat şi nimeni nu este tras la răspundere Cele câteva procese care tărăgănează de ani, fără ca vinovaţii să-şi primească pedeapsa, sunt simptomatice pentru democraţia românească sua pentru ceea ce se cheamă astfel. Cum tunelul în care se tot vorbeşte că am intrat noi, românii, pare fără capăt, cum ţara cade fără ca cineva s-o poată opri, teamă mi-e că în viitorul apropiat sau mai îndepărtat, doar o mână energică o va mai putea readuce la linia de plutire. Şi în felul acesta istoria se va repeta, închizându-şi ciclul.

(21 iunie 1997)

La curtea Miracolelor…

Acalmia în care a căzut viaţa politică românească, după duşul rece oferit de Administraţia Americană, mai este înviorată doar de lovitura de partid a lui Teodor Meleşcanu et company. Ion Iliescu a plătit, în sfârşit, rigiditatea şi credulitatea de care a dat dovadă în toată aceasta perioadă de după decembrie '89. Poate că în forul său intim,

domnul Ion Iliescu consideră fixaţia pe care a făcut-o faţă de anumite persoane din conducerea PDSR-ului dovadă de caracter, loialitate, numai că într-o formaţiune politică de asemenea anvergură păstrarea persoanelor, discutate şi discutabile, care aduc prejudicii imaginii partidului, este o mare gafă politică. Era clar, după anii de guvernare, că şansele PDSR-ului sunt extrem de mici în a reveni la putere, fără sacrificarea unor nume ca Adrian Năstase, Nicolae Văcăroiu, Miron Mitrea şi alţi câţiva. În schimb, Teodor Meleşcanu venea în fruntea diplomaţiei româneşti cu o aură, înconjurat de simpatie şi fascinaţie, datorate neimplicării sale în conducerea internă a ţării, charismei pe care ştia să şi-o afişeze la fiecare apariţie publică. Risc o afirmaţie care s-ar putea să-i irite pe susţinătorii domnului Ion Iliescu. Din acest moment, PDSR-ul şi-a pierdut şansele ce părea să le mai aibă iar Ion Iliescu şi-a pregătit cu propria-i mână funeraliile politice. În ceea ce îl priveşte pe Teodor Meleşcanu, deşi se bucură de atâtea simpatii în rţndul unei anumite categorii sociale, tare mi-e teamă că partidul pe care urmează să-l înfiinţeze nu va depăşi în viitor statutul de partid minor, având în vedere programul hibrid pe care îl anunţă dar şi câteva persoane cu care pleacă la drum, nici ele nu foarte curate. Aceste speculaţii nu sunt însă de natură să încălzească masa n-are a păgubaşilor români. Cu toate milioanele împrumutate, ce fac fericirea lui Victor Ciorbea, declarat spre adormirea noastră personalitatea cea mai reprezentativă a Europie Centrale şi de Est, ca şi cum Havel nici n-ar exista! – economia noastră, nivelul de trai, scad în continuare. Soluţiile anunţate, cu un aer superior şi oarecum misterios, de coaliţia aflată acum la putere, în perioada alegerilor, s-au dovedit doar vise sau pur şi simplu minciuni, cum tot mincinoase au fast asigurările că la uşa guvernului aşteaptă cu nerăbdare un şir de investitori străini. În fond, tot Contractul cu România este un basm uriaş, pe care Convenţia la spus românilor şi ar fi nedrept ca, acum, la împlinirea termenului stabilit, să nu plătească pentru gogoşile pe care ni le-au vândut. Mai grav decât toate, după opinia mea, sunt legile adoptate, prin puterea majorităţii voturilor, de către Parlamentul României. Strâmbe, aducând mari prejudicii naţiunii, având o bătaie atât de lungă, încât ar trebui să ne îngrozească, aceste legi şi tratate (legea învăţământului, legea funciară, va urma, sunt sigur, legea caselor naţionalizate, apoi Tratatul cu Ucraina şi altele) hotărăsc cadrul unor daune ce nu vor putea fi reparate în zeci şi zeci de ani. În ce mă priveşte, eu aş pune la

îndoială chiar sănătatea mentală a unora dintre actualii parlamentari şi miniştri. Nu cred că este un neadevăr în ceea ce au scris unii specialişti că fizionomia trădează orizontul psihic al omului. Priviţi cu atenţie înfăţişarea celor ce-şi fac veacul prin Parlament şi prin Guvern şi vă veţi da seama de dezechilibrul lor interior. Astfel că la Curtea Miracolelor, cum ar trebui să fie numit Parlamentul românesc, coexistă, ca şi la Curtea Miracolelor din Franţa secolelor trecute, hoţi şi nebuni, într-o dulce armonie.

(28 iunie 1997)

Şobolanii părăsesc corabia ce se scufundă

Există un proverb care spune că atunci când corabia se scufundă, şobolanii o părăsesc. Pare-mi-se că el se potriveşte şi situaţiei actuale a PSDR-ului, cu toate că acest partid nu este în situaţia corăbiei cu pricina şi nu toţi care îl părăsesc sunt şobolani. Dar, cel puţin câţiva, pe care îi cunosc bine, fripturişti de clasă, zeloşi activişti şi susţinători ai PSDR-ului, pe vremea când acesta se afla la cârma ţării, acum se grăbesc să treacă în tabăra lui Meleşcanu, bineînţeles cu speranţa că bucăţica de caşcaval nu le va lipsi. Aşa cum scriam într-o altă cronică, va fi vai de partidul lui Meleşcanu dacă nu va deschide bine ochii şi nu va opri intrarea unor asemenea ipochimene ariviste, acoperite de jeg. Câteva ziare centrale avansează ipoteza că despărţirea lui Meleşcanu de ceilalţi nu s-ar fi făcut pe criterii politice şi nici morale, ci ca urmare a unei comenzi venite de la Direcţia informaţii externe, sugerându-ne faptul, deloc improbabil, că Meleşcanu, care a activat atâţia ani la Ministerul de Externe, a fost automat şi ofiţer al acestei direcţii de spionaj. dacă este aşa, lucrurile se complică tot mai mult decât ne-am fi gândit. La vremea când scriam că intrarea noastră în NATO este prematură pentru România, întrucât costurile pe care ar trebui să le suporte ar fi o povară mult prea grea pentru puterile noastre, nu ştiam exact suma. Iată că presa ne oferă o cifră, şi aceasta aproximativă, dar grăitoare pentru inconştienţa celor ce au făcut atâta zarvă, s-au dat de ceasul morţii, lingând mâinile şi picioarele statelor europene şi ale Americii, numai ca să ne procopsim cu NATO. Deci, costul intrării s-ar ridica la 35 de miliarde de dolari, din care America ar plăti 2 miliarde, restul revenind statelor Alianţei. O

economie cum este a noastră, muribundă, şi-ar fi dat obştescul sfârşit, cu asemenea obligaţii. Dar, problema ce se ridică la aflarea acestor sume este una să-i zicem de dentologie profesională a guvernanţilor, forţând nota şi zicând că a fi ministru şi parlamentar este sau ar trebui să fie tot o profesie. Asemenea hotărâri, de maximă importanţă pentru ţară, nu se iau fără consultarea naţiunii, a societăţii româneşti. Nu este suficient să anunţi că fără NATO rămânem sub influenţa rusească, ceea ce este o minciună, şi că nu suntem apăraţi de o eventuală agresiune de la Răsărit, ceea ce ar fi posibil cum posibilă este şi din Vest. Deci, nu se anunţă doar eventuale avantaje, ci şi dezavantajele, riscurile, obligaţiile. Mai trebuie precizat încă un aspect legat de această discuţie. Intrarea noastră şi a altor ţări din fostul lagăr socialist în NATO ţine de interesele sau lipsa acestora din partea unor companii de producere a armamentului sau de crearea unor coridoare care să apere graniţele unor ţări mari. Germania, de pildă, s-a zbătut ca să intre în primul val Polonia, Cehia şi Ungaria, prin aceasta interpunând forţa NATO Rusiei, la fruntariile sale, putând deci dormi liniştită. Industriaşii americani, ce ne-au sărit în ajutor nouă erau interesaţi, după declaraţia ambasadorului Mircea Gioană (de aici şi presiunea ce se face de a fi schimbat din funcţie) de noi pieţe de desfacere a armelor sofisticate pe care NATO le posedă şi pe care noi, românii, nu le avem. De unde se vede că drumul spre Iad este pavat cu interese din cele mai diverse şi mai ascunse.

(5 iulie 1997)

Suntem masochişti sau doar slugarnici?

Primul bărbat al lumii, primul om al lumii, nu vă amintesc nimic aceste sintagme, stimaţi compatrioţi? Eram convins că, preţ de câteva secole, românii nu vor mai admite să se inventeze în ţara lor asemenea formule linguşitoare, degradante pentru un popor. Că prin ele i-am lins tălpile lui Nicolae Ceauşescu, mai treacă meargă, deşi dezmăţatul cult al personalităţii, umilinţa la care ne-am pretat, nu au nicio scuză. Dar, iată că o facem în faţa unui străin, la abia şapte ani după ce l-am îngropat pe geniul din Carpaţi. Am privit cu ruşine declaraţiile unor compatrioţi făcute la televiziune. Aceştia asociau pe Clinton cu visul celor bătrâni, din lungul anilor de după război, de a veni americanii. Ei

bine, este o adevărată profanare a memoriei celor ce nu mai sunt să spui acest lucru. Ei nu l-au aşteptat cu căciula în mâini pe Clinton, ei au aşteptat armata americană eliberatoare, aşa cum a promis la posturile de radio Churchill, bătrânii noştri neştiind de ticălosul târg făcut de ameriani şi englezi cu ruşii. N-am fost un fanatic al aderării noastre la NATO, cum nu am fost un potrivnic al acestui demers isterizat şi isterizant. Am socotit că e dreptul românilor, nu al guvernanţilor şi cu atât mai puţin al unor formaţiuni politice, să hotărască dacă este momentul unor cheltuieli, de-a dreptul robitoare, pe care le presupunea apartenenţa la acest pact. Dar dacă Clinton a fost cel care a avut dreptul de veto, dacă, în pofida multelor presiuni ca s-au făcut asupra lui a rămas consecvent ideii de refuz, nu înţeleg de ce ne dăm poalele peste cap să-i facem o primire cum nu a avut-o nici sultanii fostului imperiu otoman, nici capii imperiului roşu, nimeni de pe faţa pământului. Actualii guvernanţi, lipsiţi de minte şi de ruşine, au pus ţara la picioarele lui Clinton şi ale celor ce îl păzesc. Unde s-a mai văzut ca serviciul de securitate american să facă ordine la Bucureşti, ca la el acasă? De ce se teme Clinton în România, care nu este nici Cambodgia, nici altă ţară africană? Suntem europeni sau nu suntem, suntem o ţară stabilă, civilizată, ori abia aşteptăm să mâncăm carne de preşedinte american? De ce în Polonia Clinton a stat 24 de ore şi de ce la Bucureşti vine pentru câteva ore, într-un gest de bunăvoinţă, caracteristic marelui stăpân ce binevoieşte să se coboare spre umilii săi supuşi. Îmi aduc aminte ce se spunea despre Napoleon, că acorda doar cinci minute femeilor ce doreau să intre în patul împăratului. Să fim noi asemenea acestor femei tratate cu dispreţ de către Măria Sa împăratul lumii, Bill Clinton? Nu sunt absurd, să nu admit protocolul ce se cuvine unui şef de stat. Numai că un asemenea protocol are limitele lui, decenţa lui. La Bucureşti a fost, în vremuri foarte grele, Charles de Gaulle, Ceauşescu, cât era el de ocoş, l-a primit cu fast, ca pe una din marile personalităţi ale lumii. Şi Charles de Gaulle era cu adevărat o personalitate istorică a lumii, nu ca taragotistul Clinton, mare doar pentru că are în spatele său pe singura putere a pământului. La Bucureşti a fost şi preşedintele R. Nixon. Şi el a fost primit cu fast, cu prietenie, dar cu decenţă. Ce-l îndeamnă pe un om bătrân ca domnul Ion Diaconescu să ceară mass-media mobilizarea românilor la primirea lui Clinton? Înţeleg că Pro TV este un post cu interese americăneşti în România şi de aici campania sa dezmăţată pentru tot

ce ţine de americani. Dacă Ceauşescuar fi avut la îndemână un asemenea post şi dacă s-ar fi gândit să părăsească Tratatul de la Varşovia, intram în NATO încă pe timpul său, iar lumea ar fi fost convinsă că nu există ţară mai democrată decât România.

Revin, aşadar, obsesiv cu întrebarea: suntem masochişti sau doar slugarnici, plăcându-ne să ligem tălpile celor ce ne umilesc?

(12 iulie.1997)

Restauraţia, ultima soluţie?

După palma pe care actualii guvernanţi au luat-o din partea Alianţei Nord-Atlantice a venit, iată, şi comunicarea făcută de Uniunea Europeană, care preferă Ciprul, României. Ca şi la începerea ceampaniei pro NATO, premierul Victor Ciorbea declară cu seninătatea-i proverbială, vecină cu inconştienţa, că şansele României n-au fost anulate şi că până în decembrie mai e. Mă aştept ca să înceapă o nouă hămăială la fel de dezmăţată ca şi cealaltă, ceea ce ar face România de râsul lumii. Suntem asemenea unui ins zdrenţuros şi famelic, ce doreşte cu orice preţ să intre în palatul în care luma bună se pregăteşte de bal. N-avem invitaţie, nimeni nu ne doreşte, dar noi facem larmă, ne batem cu pumnul în piept că cine suntem noi, cum adică să nu fim acceptaţi şa aşa o sindrofie? Dacă vom continua să presăm, cum am mai făcut-o, riscăm să fim azvârliţi pe scări, de-a berbeleacul, iar cei dinlăuntru să-ţi râdă de noi până la a doua venire. Nu-i oare simptomatic ce se întâmplă în cadrul acestei mişcări de regrupare a lumii, nu-i oare destul de clar pentru cei ce conduc destinele ţării? N-ar fi oare timpul să se înţeleagă că, oricâtă larmă facem, nu vom fi admişi la masa bucatelor îmbelşugate, că nu ne rămâne decât să ne găsim drumul propriu pentru a ne salva? Câtă vreme înăuntrul ţării continuă zarva dementă, caruselul legilor strâmbe propuse de indivizi de genul Vasile Lupu – legi cu care, culmea stupizeniei, V. Ciorbea se laudă! –, România nu are nicio şansă să se redreseze. Câtă vreme Legea investitorilor interni zace pe masa Guvernului, pusă la dospit din motive obscure, nu vom avea cine să ne scoată ţara din letargia în care se află. Câtă vreme una spunem, altă fumăm, adică promitem poporului că de la 1 iulie vom reduce impozitele pe venituri, apoi ne ascundem în spatele FMI-ului, noi cei

mulţi şi slabi, poate şi proşti, vom plânge la apa Iordanului, lingându-ne rănile sărăciei. Este din ce în ce mai clar că actualii guvernanţi sunt nepricepuţi se nechemaţi să conducă şara. Şi atunci. care e soluţia? se va pune întrebarea. Gurile rele spun că, mai spre toamnă, barza ne va aduce şi această soluţie. Dacă guvernele Roaman, Stolojan, Văcăroiu şi Ciorbea n-au fost capabile şi conducă România, singura soluţie este readucerea pe tron a regelui Mihai. Cu condiţia ca Emil Constantinescu să fie de acord să părăsească puterea. Vor vrea românii să se reinstaureze monarhia în ţară? Aproape sigur nu-i va întreba nimeni şi, chiar dacă vor fi întrebaţi, deruta care domneşte în ţară, marasmul şi indiferenţa vor duce şi la o asemenea soluţie. Dar eu mei degrabă aş crede că după regula pe care actuala putere a statutat-o, o asemenea hotărâre gravă va fi luată prin votul majorităţii parlamentare, în pofida oricăror alte considerente. Atâtea legi potrivnice intereselor româneşti au fost aprobate de acest Parlament – şi gândul meu se îndreaptă, în primul rând, spre legea învăţământului –, încât încă una nu va mai fi o problemă.

(19 iulie 1997)

Politica paşilor mărunţi

Un cunoscut de-al meu, intelectual cu nume bun, cu vederi liberale, îşi petrecea, de multă vreme, concediul de odihnă într-una din statunile din judeţul Covasna. După atâta timp, cum era şi firesc, îşi făcuse prieteni printre localnici, apropiindu-se m-au cu seamă de o familie de unguri, ajungându-se până la stadiul de vizite reciproce. Anul trecut, după terminarea sejurrului, şi-a luat rămas bun de la prietenii covăsneni zicându-le după tipic: „la revedere, să ne vedem şi la anul". Nu mică i-a fost mirarea, când amicii săi i-au răspuns: „nu se ştie dacă la anul nu veţi avea nevoie de paşaport". Dacă acest răspuns ar fi fost dat de un om simplu, poate că n-ar fi avut atâta relevanţă, Dar el a avenit din partea unui intelectual, a unui medic, ceea ce vorbeşte de la sine despre o mentalitate adânc înrădăcinată în fiinţa ungurilor din Transilvania. Nostalgia după Ungaria Mare s-a transmis din tată în fiu, prin educaţie şi prin literatura adusă din afara României, în toţi aceşti ani de după 1918. Cine îşi imaginează că „buna convieţuire româno-maghiară" a fost o dulce horă a unirii este fie miop, fie lipsit de minte. Ceea ce nu înseamnă că nu au existat şi mai există şi unguri ce

sunt oameni de înţeles, care au părăsit visul de mărire şi reîntregire al Ungariei. În aceste condiţii, postura Statului Român este bineînţeles foarte dificilă şi delicată. El trebuie să fie mereu atent la cerinţele minorităţii ungare, ale tuturor minorităţilor ce trăiesc în România, în deplină egalitate, fără discriminare, fără părtinire. În niciun caz însă statul nostru nu trebuie să cedeze presiunilor şi să abdice de la rolulu său de garant al independenţei şi integrităţii teritoriale, favorizând o minoritate în dauna altora sau a majorităţii. Ceea ce a făcut şi face Convenţia Democrată în aceste luni de când se ţine la cârma ţării nu se înscrie însă nici în spiritul Constituţiei României, nici în al unei reale democraţii. Fiindcă au ca partener de guvernare UDMR-ul, actualilor guvernanţi li se pare de la sine înţeles să ofere cât mai multe şi mai gustoase feliuţe din tortul nupţial. După o îndelungată experienţă istorică se poate afirma că pe măsură ce autorităţile româneşti vor ceda, pretenţiile ungare vor creşte, liderii acestora socotind bunăvoinţa Satului Român drept o slăbiciune. După cum se ştie, România a fost obligată de hotărârea NATO şi de UE să stea la periferia Europei, alături de ţările ortodoxe slave. Că aceste măsuri discriminatorii sunt rezultatul politicii Vaticavului în lupta sa împotriva ortodoxismului sau al unor strategii ale SUA sau ale marilor ţări occidentale, nu are nicio importanţă. Mai important este faptul că, după ce se vor îndeplini toate formalităţile impuse de intrarea în Uniunea Europeană a Ungariei. Cehiei şi Poloniei, românii vor avea nevoie de vize ca să viziteze aceste ţări, ceea ce va crea un complex se superioritate ungurilor, cehilor şi polonezilor şi unul de inferioritate românilor. Doar naivii, şi din aceştia sunt mulţi la noi, cred că vom putea călători cu aceste paşapoarte în fără vize în celelalte ţări comunitare. Nu va fi aşa, ci vom fi trataţi ca şi până acum sau şi mai rău. Oricum, dacă în Ungaria vom intra cu viză, să sperăm că acest lucru nu se va întâmpla niciodată în Transilvania şi că calor ce conduc acum ţara le va veni mintea românilor a de pe urmă.

(26 iulie 1997)

Minciuna are picioare lungi

Se spune că minciuna are picioare scurte. Zicătoarea o fi fost valabilă în alte vremuri atunci când morala, dreptatea şi adevărul încă mai biruiau până la urmă. În lumea noastră însă, posibilitatea ca

aceasta să învingi este utopică. Societatea românească este aşezată temeinic pe minciună, pe hoţie şi pe interesul personal. Binele general, binele obştei, binele ţării sunt considerate fie lozinci comuniste fie texte populiste bune de spus în momente speciale când cei urcaţi pe scaunele puterii se adresează „boborului". În rest, goana aprigă după avere, după câştig, viermuiala pentru a prinde un post cât mai gras, porcescul tăvălit în toate bunătăţile vieţii. După ei şi înaintea lor potopul. Ce contează sute de mii de oameni care nu au după ce bea apă! Ce contează intelectualii de valoare care sunt ţinuţi cu salarii de mizerie, la marginea societăţii, în timp ce proştii, învârtiţii, carieriştii sunt promovaţi doar pentru că aşa dictează interesele unui partid sau nemeşagul, această stăveche racilă a vieţii româneşti, ce acţionează mai viclean şi mai abitir ca niciodată. „Este o problemă de solidarizare a întregii societăţi româneşti, care nu-şi poate permite să abandoneze pe niciunul dintre membrii săi aflaţi în dificultate", spunea recent domnul Emil Constantinescu, referindu-se la câţiva marinari sechestraţi te miri unde în lume. Las de o parte că sechestrările acestea au devenit o regulă şi că domnul Preşedinte ar trebui să-i ceară socoteală pentru aceasta, ministrului său Băsescu. Mai importantă este sărăcirea zecilor de mii, a milioanelor de români. Societatea românească nu-şi poate permite să abandoneze câţiva inşi şi bine face. Dar îşi permite să abandoneze milioane, să-i condamne la foame, la sărăcie şi umilinţă. Căci la acest ceas, sărăcirea românilor nu mai este o falsă problemă vânturată de partidele de stânga şi de câţiva gazetari nostalgici după regimul comunist, cum s-a incriminat mereu. Sărăcia este o cruntă realitate, o recunosc până şi cei care ieri-alaltăieri o negau. O recunosc dar recunoaşterea ei nu-i opreşte nici pe parlamentari, nici pe miniştri să se bucure de toate avantajele pe care li le oferă postura, postul. Şi, cum nimic nu-i mai satură, ei vor tot mai mult. Vor hoteluri luxoase, maşini aşijderea, bani mulţi cu care să-şi construiască vilele, piscinele, să-şi întreţină amantele, să se bucure de vacanţe în Spania, Italia, Franţa, pe cele mai luxoase plaje ale Europei. Opulenţa este visul lor, nu prosperitatea societăţii româneşti. Am traversat un timp al tranziţiei, fără ca cineva să ştie spre ce am tranzitat. Abia acum am aflat că tranziţia noastră a fost spre sărăcie spre mizerie. Suntem, zice domnul Constantinescu, într-o fază a post-tranziţiei. După câte înţeleg, suntem în postura unui călător care a traversat o lume pârjolită şi se află la răscruce. Total nedumerit. În faţă

negură. În dreapta potop şi în stânga la fel. Nicio lumină de nicăieri. Doar o surdă orbecăială.

(6 septembrie 1997)

Noi turma, ei orbii şi dinozaurii

Din Canada, medicul şi publicistul Corneliu Florea îmi scrie: „A sosit momentul să ieşiţi din ceaţa (tunel!) pe care v-au adus-o «democraţii» lumii libere, să percepeţi realitatea capitalistă-liberă, pentru că – o tot spun şi scriuarătaţi ca în tabloul lui Goya, Procesiunea, în care o turmă de oameni este condusă de un orb (orbi) şi este ajunsă pe marginea prăpastiei". Iată cum percepe un român din afara ţării realitatea noastră. În fond, C. Florea nu exagerează deloc când scrie că suntem o turmă condusă de orbi. Ceea ce s-a întâmplat după alegerile de anul trecut, când puterea a fost luată de formaţiuni politice ce au promis revirimentul economiei româneşti, schimbarea în bine arată că nu am ajuns doar pe marginea prăpastiei, ci că am păşit deja în ea. Orbii despre care scrie fostul meu coleg de liceu sunt de fapt dinozauri, încremeniţi de timpul care a trecut peste ei, osificaţi, lipsiţi de perspectiva zilei de mâine. Pentru ei, există dar astăzi, un prezent de care se agaţă cu disperare. Încăpăţânarea lor este înăpăţânarea omului aflat (cer scuze cititorului pentru această afirmaţie) la o vârstă înaintată, care greu mai poate admite că şi alţii au dreptate. Când, la o asemenea ţară, ce ţine de involuţia biologică a omului, se adaugă şi parşivenia, interesele politice, rezultatul este dezastruos, După cum aţi putut vedea la televizor, preşedintele Comisiei de Apărare a Senatului, dl. Nicolae Alexandru, justifica demiterea generalului Abraham şi pretenţia îndreptăţită de a fi ascultat de respectiva comisie cam în felul următor: „Ce-ar fi dacă fiecare soldat neinstruit ar cere socoteală comandantului său pentru hotărârea luată", uitând că nu este vorba de un soldat neinstruit, ci de ungeneral demis fără nicio explicaţie din funcţia de comandant al IGP, deci al poliţiei române. Dacă în România este posibil să fii dat afară dintr-un post atât de important numai fiindcă nu i-a convenit cuiva de ochii tăi sau fiindcă ai călcat o înţelegere între partide, atunci democraţia, dreptatea şi adevărul sunt doar vorbe în vânt. Grav este că prea multe asemenea măsuri au fost luate de coaliţia de guvernământ în dispreţul legii, ai dreptăţii. Dinozaurii de care vorbeam tratează cu cinism destinele altora şi ale

ţării. Proastele iniţiative legislative, dar şi politice întreprinse de ei, chiar şi atunci când îşi arată imediat obrazul hâd, sunt fie trecute sub tăcere, fie justificate în continuare. Aşa s-a întâmplat cu tratatele semnate, tratate monstruoase pentru istoria românilor, ce ne-au fost băgate pe gât cu motivaţia că în felul acesta vom cucerii inimile NATO, ale Uniunii Europene, aşa s-a întâmplat în cazul restructurării economiei, în fond o susţinută şi iresponsabilă acţiune de distrugere a mecanismelor care susţin baza existenţei unei ţări. Deşi nimeni nu o recunoaşte, plutim ca frunza pe apă. Va fi suficient un vânt mai puternic ca să ne scufundăm definitiv.

(13 septembrie 1997)

Corida românească

Stranie atmosferă a cuprins societatea românească! Privită de la oarecare distanţă, dulcea noastră ţărişoară arată ca un viespar. În fruntea ei, domnul preşedinte pare o icoană ce are întipărit pe faţă un zâmbet maliţios, alţii zic că este doar un rânjet. Dinspre Preşedinţie vin, după încheierea unor vizite prin cele ţări ale lumii (ultima în China, cea atât de mult hulită în vremea când actualii guvernanţi erau în opoziţie), semnale de foc. Capetele corupţilor trebuie să cadă alături de cele ale corupătorilor, ci numai de cele ale adversarilor puterii. În Arenele Romane, am numit Parlamentul ţării, corida sau luptele de gladiatori sunt crâncene. Taurul sau fiara ce trebuie răpusă sau măcar îngenuncheată (PNŢCD-ul!) izbeşte cu furie în dreapta şi. n stânga potrivit mesajelor transmise de la înaintaşi. Câteva idei sunt dominatoare: recăpătarea averilor pe care le-au luat cu forţa comuniştii (moşii, palate şi alte hangarale de acest fel), trecerea ţării prin foc şi sabie pentru a se reîntoarce la structura socială, economică de dinainte de război. Nu modernizarea prin reformă a României, atingerea unor parametri şi nivelului de trai se urmăreşte, ci doar schema vetustă a perioadei interbelice. Carul cu boi, sapa lustruită, zdrenţele şi mămăliga cu ceapă, acesta este cardul adevărat al României de atunci. Toreadorul principal este PD-ul, îmbrăcat în costumul strălucitor, plin de zorzoane, al europenismului, fluturând lozincile protecţiei sociale, o fantomă ce bântuie România. Când

ciocnirile dintre cei doi iau pauză urmează cel mai adesea îmbelşugatele mese ale împăcării provizorii. Cel dde-al treilea participant al coridei româneşti este UDMR-ul, întruchipare greu de descris: cap de leu, trup de şoarece şi coadă de şarpe. Când cei doi îşi trag sufletul istoviţi de zăngănitul armelor, de şuierul cuvintelor, UDMR-ul îşi face auzit răgetul de leu sau sâsâitul de şarpe. Ghiarele sale arată mereu spre Înalta Poartă a Europei. Cine nu înţelege şi nu cedează pretenţiilor sale va avea de furcă cu mai marii, bătrânului continent. În fond, depăşind oarecum imaginea pe care am propus-o, UDMR-ul este apa care sapă, încet şi cu admirabilă răbdare, malul. Perseverări diabolicum! Până când se va surpa. Până când nicio proptă nu va mai fi utilă! Pe marginea uriaşelor arene care este România pândesc sperietorile. Sau cel puţin aşa cred cei ce se află în arenă. Vadim Tudor, Păunescu, Funar şi Iliescu. Vedeţi, spun plebeii cei angrenaţi în coridă, dacă noi nu mai suntem ăştia vă papă. Fripţi la foc mărunt, dar mai întâi jupuiţi şi tăvăliţi prin sare. Iar plebea răpciugoasă, încovrigată de foame se retrage cu paşi împleticiţi din calea tuturor, măcinându-şi umilinţa, durerea şi neputinţa. Mai există în jurul arenei păzitorii taurului, hrănitorii săi, ca să nu zic grăjdarii, căci nu se poartă la aşa o casă mare măscăricii, cronicarii zeloşi şi o categorie specială de şacali. Pe aceştia nu-i interesează nici rezultatul luptei, nici lozincile, nici sperietorile, ci doar ciozvârtele, grămezile de aur ce cresc şi cresc în vizuina proprie. Ei privesc cu dispreţ la orice nu atinge buricul propriu, hăhăind în batjocură spre ceea ce ei spun că sunt doar vorbe de mântuială: ţară, popor, destin românesc.

(20 septembrie 1997)

Năravuri vechi, moravuri noi

În ultimele săptămâni, coaliţia guvernamentală pare să se clatine. Mai vechilor contradicţii ce o zgâlţâiau din temelii li s-au adăugat încă două: conflictul senatorului George Pruteanu cu UDMR-ul şi declaraţia ministrului de externe Adrian Severin. Toate acestea, pe fondul accentuării sărăciei, al nemulţumirile ce au cuprins o mare parte a societăţii româneşti. Despre declaraţia lui Adrian Severin s-a scris şi s-a discutat mult şi se va mai discuta. Opinia mea este că

Severin are ţinte precise, că dezvăluirile sale urmăresc nu „demascarea" spionilor, ci înlăturarea unor adversari politici, indiferent că aceştia sunt din alte partide sau din propriul său partid, în acest ultim caz fiind vorba de lupta pentru putere. Sunt gata să pun pariu cu oricine că până în final, toată această tevatură se va sfârşi aşa cum a început şi că nu vom afla cine sunt spionii. Vorba domnului Valeriu Stoica, ministrul justiţiei, „dacă nu ni se aduc probe, noi nu ne vom sesiza din oficiu". Sau cum s-ar zice, de ce să mă leg la cap, dacă nu mă doare, practică pe care justiţia românească o aplică, cu mult folos, de şapte ani încoace.

În ceea ce priveşte cearta p.n.c.ţ.d. -istului Pruteanu cu ungurii, ea este aprobată şi admirată de mai toţi românii. Cărturar de rasă, cunoscut populaţiei din emisiunile sale de la televizor. Pruteanu se împotriveşte, pe bună dreptate, încercărilor UDMR-ului de a despărţi populaţia maghiară din România de restul locuitorilor, prin introducerea în şcoli a învăţământului în limba maghiară. Predarea istoriei şi geografiei în limba maghiară înseamnă, mai cu seamă pentru zona Transilvaniei, reactualizarea acelor denumiri de oraşe şi sate, de ape, munţi, de evenimente istorice, dintr-un timp după care se oftează din greu, timpul Ungariei Mari, când Ardealul şi Banatul au fost parte a acestei alcătuiri statale. Ceea ce se întâmplă în zonele din Transilvania, unde ungurii sunt majoritari este greu de admis şi din nefericire greu de crezut pentru locuitorii din Moldova, Muntenia, poate chiar şi pentru cei din Banat. Doar ardelenii îşi trăiesc acut amintirile istoriei, dramele prezentului ce se asamănă tot mai mult cu cele din trecut. Abuzurile comise de unguri din judeţele Covasna, Harghita, Cluj etc. împotriva românilor nu mai sunt basme scornite de Funar şi Vadim Tudor. Presa din Bucureşti, ca şi cea din zonele cu pricina, înfăţişează asemenea silnicii. Iată, de pildă, că într-unul din numerele sale recente, Naţionalul bucureştean îşi informează cititorii că la Facultatea de Drept din Cluj, în timp ca la secţia română s-a intrat cu 8.80 (cea mai mică notă), la secţia maghiară ultima admisă a obţinut media de 4, 80. Acest tip de discriminări (şi exemplul este minor) sunt inadmisibile într-o ţară ce se cheamă România şi nu Ungaria. Una este ca ungurii să aibă drepturi egale cu romanii şi cu toţi cei ce trăiesc în acest spaţiu şi alta să li se creeze avantaje în dauna celorlalţi. Reîntorcându-ne la situaţia coaliţiei guvernamentale din acest moment, nu putem trece peste recenta ieşire la rampă a domnului Emil Constantinescu,

preşedintele României. După luni de tăcere, Domnia sa a ales bine momentul să se adreseze, prin intermediul presei românilor.

Senzaţionalele sale dezvăluiri sunt făcute tocmai pentru a linişti spiritele. Nu neg că am fost indignat de marile escrocherii, de tâlhăriile ce s-au petrecut pe vremea guvernului Văcăroiu. Vânzarea navelor româneşti a început însă pe timpul când era ministru domnul Băsescu, actualul ministru al transporturilor. Dacă se doreşte ca dreptatea să fie dreptate deplină, atunci cercetările trebuie să înceapă din acel timp. Diversiunea încercată de domnul preşedinte (yic diversiune, întrucât critica domnului Constantinescu era îndreptată doar spre guvernul precedent) este, cred eu, grăitoare pentru ceea ce se întâmplă în jurul Domniei sale. Faptul că nemeşul este la mare cinste la Preşedinţie dă semne rele pentru ţară. Oare nu tot aţa a început ascensiunea Elenei Ceauşescu, a Bărbuleştilor, a fraţilor Ceauşescu? Doamna Nadia Constantinescu reprezintă mai nou România la diverse organisme internaţionale, secondată de doamna Ciorbea. Or fi ele, aşa cum scrie presa, modeste, dar aceasta nu ne garantează în niciun fel că în timp nu vor lăpăda voalul modestiei şi nu vor avea pretenţii să alcătuiască, separat sau împreună, un cabinet numărul doi. În acelaşi spirit, al renaşterii unor năravuri de care abia am scăpat, se înscrie şi declaraţia Patriarhului României la vizita pe care domnul Emil Constantinescu a făcut-o în satul natal, conform căreia doamna mamă a Domniei sale ar fi asemeni mamelor lui Ştefan cel Mare şi Mircea cel Bătrân. O dată admisă şi strecurată în fiinţa românilor, linguşeala poate duce la pierderea minţilor, iar dacă românul este în vârful piramidei, dictatura adulmecă pe aproape.

(27 septembrie 1997)

Face mămăliga explozie?

O recentă statistică a Dierecţiei Generale de Statistică informa naţiunea română că, în comparaţie cu luna august a anului trecut, nivelul salariilor a crescut cu 80 la sută iar cel al inflaţiei cu 135 la sută. Se dădeau indicatori din care reieşea că economia noastră a ajuns la cota de avarie. Bineînţeles că nu era nevoie ca să se comunice asemenea indicatori ca să ne dăm seama că suntem sub cota de avarie.

Chiar şi domnul Emil Constantinescu, aflat la Bruxelles ne plângea de milă şi ne asigura că acesta este doar un stadiu al sărăciei noastre şi că ne aşteaptă vremuri şi mai grele, după cum l-au anunţat, probabil, noii sultani ai Europei. Ar fi derizoriu să mai amintesc promisiunile domnului Constantinescu din campania electorală, căci, se ştie, tot ce a promis Domnia sa şi partidul care l-a propulsat în fruntea ţării au fost minciuni sfruntate. Eu ştiu, de mic, că cel prins cu minciuna nu mai are dreptul să-şi ridice nasul şi nici să-ţi arate obrazul semenilor săi. Numai că mincinoşii aflaţi acum la cârma României, mai corect spus pe spinarea ei, nu numai că nu se ruşinează, ci continuă să afideze un neam adus la sapă de lemn. Să fiu sincer, nu mă mai miră şi nu mă mai şochează nimic din ceea ce fac actualii guvernanţi. Marea întrebare care mă domină este ce se întâmplă cu românii, de unde această pasivitate în faţa catastrofei, a umilinţelor la care sunt supuşi? Sociologii, psihologii şi cu atât mai abitir politicienii susţin că lipsa noastră de demnitate şi de minte se datorează regimului comunist, celor aproape cincizeci de ani de nivelare şi de vidare a conştiinţelor noastre. Nimic mai neadevărat. Apariţia dezmăţului românesc datează din momentul în care s-au născut partidele politice. Că este aşa o confirmă unul dintre marii dascăli pe care Banatul i-a avut, profesorul Mihai Petricoane Drugărin în cartea sa „Însemnările unui director de liceu", referindu-se la spaţiul transilvănean şi bănăţean. Jocul blestemat al intereselor de partid, corupţia, nepotismul, demagogia şi toate celelalte sunt racile pe care noile provincii alipite ale României le-au resimţit, în întreaga lor amploare şi nocivitate, după Unirea din 1918. Eu nu susţin că în aceste provincii, în timpul dominării lor de către unguri, a fost raiul pe pământ, sunt fixate de istorie nedreptăţile la care au fost supuşi românii în acea vreme, dar miticismul, căci acest termen conţine în sine toată mizeria balcanică de la Bucureşti, ne-a venit odată cu soarele ce începuse să… răsară de acolo. Dumnezeiescul act al Unirii, al realizării României Mari, a avut şi o asemenea nenorocită faţetă. Cu timpul, năravurile şi moravurile au luat amploare căci ce este rău se prinde repede! Maşinăria politică, murdăria în care se complac politicienii, profitorii dintotdeauna, au contaminat neamul românesc, în perioada dintre cele două războaie. Cei cincizeci de ani de comunism nu au făcut decât să şlefuiască această nefericită operă, amplificând caracterul nostru duplicitar. Aşa se explică de ce românii nu au crezut în ideile comuniste, de ce la cel mai mic brânci acesta s-a

prăbuşit ca un castel de nisip. Nepăsarea în faţa urgiilor ce vin peste ţară este moştenirea pe care ne-a lăsat-o acest secol. Sunt puţini cei care văd mai mult de lungul nasului, cei care se gândesc la viitorul nostru ca neam. Panglicile patriotarde pe care le scot pe nas politicienii sunt întâmpinate cu indiferenţă, jaful şi neruşinarea cu ridicări din umeri. Mămăliga românească nu face explozie, s. a zis nu fără temei, fiindcă prea suntem răbdători şi prea indiferenţi cu ceea ce ni se întâmplă. Dacă nu ar fi aşa nu am admite să se clatine pământul sub noi, nu am tolera tăvălugul pe care marile hahalere ce stăpânesc România îl trec, la comanda cuiva din afară, sau din propria iniţiativă, peste societatea românească aflată în mare cumpănă.

(4 octombrie 1997)

Stupid people

Când Silviu Brucan ne făcea stupizi ca popor ştia el ce spune. Şi nu atât pentru candoarea pe care am avea-o noi ca popor, nici măcar pentru prostia noastră, ci mai cu seamă pentru credulitatea cu care marele Demiurg ne-a înzestrat. Căci, eu cred că sunt puţine neamuri atât de lesne de înşelat ca românii. Dovezi, din acest punct de vedere, multe şi zdrobitoare în cursul istoriei noastre. Îmi vin în minte promisiunile pe care împăratul le-a făcut lui Horia şi mai târziu lui Avram Iancu, sau zvonurile care au circulat în rândul ţăranilor în vremea lui 1907, precum că este ordin de la rege ca să se ridice împotriva moşierimii şi arendaşilor, apoi credinţa cu care bătrânii noştri au tot aşteptat să vină americanii, aşa cum promisese Churchill, ca să-i elibereze de ruşi, şi, ca să ajungem, în zilele noastre, fervoarea cu care am luat drept bune promisiunile electorale ale partidelor din Convenţia Democratică şi anume că vom trăi mai bine, că într-un răstimp de 200 de zile viaţa noastră va lua alt curs, că nu vom mai suferi nici de foame, nici de frig, că vom avea un venit în jurul a 300 de dolari etc. Disponibilitatea românilor de a se lăsa înşelaţi este infinită. Executivul aruncă drept nadă minerilor, până acum cea mai periculoasă forţă socială (dovadă incursiunile pe care le-au făcut în Bucureşti schimbând guvernul Roman), un câştig facil şi derizoriu în fond, şi câteva zeci de mii de mineri acceptă să-şi părăsească locurile de muncă, negândindu-se că la valoarea de acum a leului aceşti bani se

vor duce pe apa sâmbetei, iar ei vor ajunge muritori de foame, cerşetori. Când s-a pornit campania pro NATO, românii au dat pe dinafară de fericire. Nici măcar acum, după ce am fost trimişi în banca noastră, nu ne-am învăţat minte. La momentul în care guvernanţii ne-au făcut acţionari la diverse întreprinderi şi instituţii, dându-ne nişte hârtii fără valoare, ne-am socotit vecini cu capitaliştii din Occident, gata să ne gatem pe burtă cu ei. Când domnul Constantinescu a declarat mai abitir decât Robespierre că va stârpi corupţia şi hoţia din România ne-am înflăcărat gata să-l urmăm până la unul. Am zis că vom trăi într-o ţară civilizată, în care va domni legea şi ordinea. Pe cei pe care i-am ales să ne reprezinte în Parlament fără să-i cunoaştem la chip şi la fire, nu-i întrebăm cum au apărat interesele ţării şi ale noastre, nu le cerem socoteală pentru destrăbălarea lor, ci ne mulţumim cu minciunile pe care ni le toarnă. Dacă ministrul de externe Severin ne vorbeşte de spioni, de agenţi ai unor puteri străine, suntem gata să-l credem pe cuvânt, fără dovezi şi tot atât de grabnic îl vom uita, dacă adversarii lui politici îl vor ierta. Mai presus de toate rămâne, însă, viaţa noastră mizeră, tot mai mizeră, de la o lună la alta, datorită nepriceperii, neputinţei celor ce conduc ţara. Amenințându-ne cu lozincile tranziţiei, a necesităţii de a trece prin iad, guvernul Ciorbea şi cei ce-l susţin ne aruncă în cea mai neagră sărăcie din câte a cunoscut acest pământ. Dar noi, stupid people, ne mai lăsăm încă prostiţi de explicaţiile mincinoase, de justificările cu care încearcă să ne convingă că iadul este în fond un rai mai deteriorat, mai mizer. Am auzit chiar voci care susţin că apocalipsul nostru este fictiv, că este doar o imagine propagandistică a unor forţe politice potrivnice celor din actuala coaliţie aflată la putere, Mă întreb, în ce ceas al durerii noastre, ne vom trezi, dacă v-a veni acel ceas şi dacă se va mai putea repara ceva sau totul va fi pierdut pentru o lungă perioadă de timp?

(11 octombrie 1997)

How de you de bade Ioane!

Cititorii rubricii mele se vor întreba cu stupefacţie ce am păţit dând un asemenea titlu. Nu cumva m-am dat şi eu cu noul curent al anglicizării limbii române, uitând din snibism graiul de acasă? îi asigur că n-am dat în patima americanismului. Titlul cu pricina mi-a fost sugerat de un discurs recent al domnului prim-ministru, Victor

Ciorbea, rostit la întrunirea de la Bucureşti a Adunării NATO. Printre multe inepţii, caracteristice firii şi actelor ministeriale ale domnului Ciorbea, una mi s-a părut de proporţii planetare. Spunea domnul Ciorbea că a făcut şi a dres în direcţia înaintării noastre pe drumul glorios al capitalizării ţării şi ca o măsură specială a fost acordarea de wauchere ţăranilor români. Ce au înţeles şi cât s-au mirat şi s-au bucurat reprezentanţii ţărilor membre ale NATO aflând că badea Ion, badea Gheorghe, badea Vasile sunt beneficiarii unor wauchere?! La rândul lor, badea Ion şi ceilalţi au jubilat pentru waucherele în valoare de trei sute şi ceva de mii de lei tot atât de utile marilor lor nevoi ca şi lumânarea la căpătâiul mortului, având în vedere preţul lucrărilor agricole. În fond, gogomănia înaripată a Guvernului Ciorbea şi mai ales a primului-ministru poate fi contestată în fiecare hotărâre, în fiecare ordonanţă lansată spre ţară. Desprinşi de realitate, apicând ziua ce visează noaptea, membrii acesttui guvern produc valuri, distorsiuni în societatea românească. Aşa s-a întâmplat cu bacalaureatul din acest an, când cel mai penibil ministru, cel al învăţământului, şi-a pus în gând să facă peste noapte din absolvenţii de licee übermenschi capabili să rivalizeze cu absolvenţii de la Oxforc. La fel s-a întâmplat cu modificarea Legii 42, cea care crease avantaje, cu asupra de măsură, mai substanţiale decât ale foştilor ilegalişti revoluţionarilor din decembrie ’89. Sub presiunea celor ce fac greva foamei, preşedintele Emil Constantinescu a promis că se va renunţa la modificarea legii, ca după numai câteva ore guvernul să declare că nu a promis nimic, decât o eventuală discutare a ei în regim normal. Amestecul preşedintelui a stârnit un val de furie în biroul de conducere al PNŢCD, ai cărui membri l-au acuzat pe Emil Constantinescu că l-a lăsat de izbelişte pe Victor Ciorbea. Bâjbâiala, lansarea unor legi sub imperiul orgoliilor, al intereselor de partid sau de grup sau chiar personale supun societatea românească unor seisme distrugătoare, o determină să meargă în pas de beţiv. Rezultatele sunt cele ce se văd, adică dezastruoase. Cum se poate explica altfel aruncarea pe drumuri a zeci de mii de mineri, dar şi a unor sume extraordinare din bugetul statului, ca, la nicio lună, aceleaşi mine să angajeze noi lucrători, mai puţin calificaţi decât cei ce au plecat? Cum este posibil ca legea privind accesul la dosarele securităţii, în jurul căreia s-a făcut şi se face atâta caz, să fie amendată şi răsamenată (în funcţie de spaima unora că li se va descoperi adevărata faţă!), încât până în final ea vă va fi decât o formalitate, ca

atâtea altele. De unde atâta făţărnicie a celor ce guvernează România? Căci doar făţărnicie se poate numi, dacă nu cumva este vorba de mai mult, ca după ce ai vândut Ucrainei Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţei să-ţi ridici glasul şi să condamni federalizarea Republicii Moldova! Degeaba face apel preşedintele Constantinescu la armonie şi înţelegere naţională, când toate actele, toate măsurile luate de Convenţia Democratică generează haos, învrăjbire şi suferinţe. Domnul Constantinescu ar trebui să curme gâlceava pentru ciolan, să pună în scaune nu protejaţi ai Domniei sale sau ai altora, ci inşi capabili, de bună credinţă faţă de România şi mai apoi faţă de cutare sau cutare partid şi abia după aceea armonia socială se va împlini de la sine. Nu ziariştii sunt cei mai vinovaţi pentru ceea ce se petrece în România. Să zicem că sunt şi printre noi răuvoitori, poate chiar agenţi ai unor servicii străine, cu misiunea de a tulbura ţara, aşa cum spunea Adrian Severin. Sperăm că aceştia vor fi daţi în vileag şi nu vor fi cocoloşit, cum s-au cocoloşit alte „mistere" precum teroriştii din timpul revoluţiei din decembrie 89, vinovaţii de mineriade, marii corupţi etc.

(18 octombrie 1997)

Sătulul nu crede flămândului

M-am întrebat de multe ori cum este posibil ca cei care acced la conducerea ţării să fie loviţi brusc de orbire, să nu mai simtă şi să nu mai înţeleagă nevoile şi suferinţele celorlalţi? Să existe o maladie ce-i cuprinde pe toţi ce se aburca pe scaunele puterii, o abureală ce le întunecă minţile sau, pur şi simplu, omul se transformă în neom şi nu-i mai pasă decât de burtihanul propriu, de interesele personale tot mai nesăţioase? Am încercat să găsesc în istoria românească din ultima sută de ani exemple de conducători care au înţeles suferinţele poporului dar, spre regretul meu, cele pe care am crezut că le-am găsit stau sub semnul îndoielii. Prostimea, ca să zic aşa, a fost mereu o masă de manevră, o mare mută, bună să fie minţită şi înşelată. Puţini au fost cei ce s-au gândit şi mai cu seamă cei care au făcut ceva pentru binele ei. Marii capi ai partidelor istorice din perioada interbelică au fost din neam avut, unii boieri, alţii din marea finanţă, dintre comercianţii de primă mână. Înţelegerea pe care o aveau ei faţă de ţărani, faţă de orăşenii cu stare modestă era filtrată de apartenenţa lor la un anume

mod de viaţă, la un anume standard de existenţă. Sătulul nu crede flămândului său, ca să mă exprim cu vorbele devenite celebre ale uneia din reginele Franţei, dacă nu au pâine să mănânce cozonac. Pe lângă ideile fixe care i-au bântuit pe liderii comunişti de după război, pe lângă cercul de foc în care România era strânsă de către marea vecină de la Răsărit, mai trebuie avut în vedere şi faptul că aceşti lideri fuseseră cizmari, turnători, fochişti etc. Şi că ajunşi să se dedulcească la trai bun uitaseră de unde plecaseră. Astfel se şi explică faptul că una vorbeau, alta fumau, vorba lui Arghezi. Parlamentarii români de după decembrie ’89 ştiu că mandatul lor durează patru ani, ani în care ei trebuie să adune pentru tot restul vieţii, pe căi legale sau mai puţin legale Mărturisesc a fi fost şocat când am aflat că în Parlament sunt salarii de opt milioane lei, la care se adaugă aţa-zisele cheltuielile de reprezentare. Cu asemenea câştiguri, cum să se mai sinchisească ei de cei rămaşi fără niciun venit, de cei aruncaţi pe drumuri, de amărâţii cu pensii de batjocură. Cămaşa este mai aproape de trup decât haina, spune un proverb românesc, deplin adeverit şi în momentul în care Parlamentul nostru a trebuit să-şi voteze propriile salarii. Rivalii politici neîmpăcaţi şi-au dat cu această ocazie mâna şi au votat legea în două minute. Un record absolut! Sunt aceiaşi oameni ce se înfruntă pentru fiecare leu pe care trebuie să-l acorde omului sărman. Cu asemenea venituri este firesc să nu-ţi pui problema zilei de mâine, a iernii ce se apropie. Bine căptuşiţi cu sume îndestulătoare, guvernanţii, demnitarii români nu au de ce să se îngrijoreze de nevoile altora. Orice măsură propusă de Banca Mondială, de FMI, de alţi supraveghetori ai României este primită cu slugărnicie. Ba, mai facem exces de zel, că aşa îi stă bine slugii. Ca să dăm bine în afară, dar şi pentru a vara în buzunarul propriu comisioane uriaşe în dolari, frângem gâtul întreprinderilor româneşti, atâtea câte au mai rămas nepustiite de furia demolatoare a Guvernului Ciorbea. Nu-i place domnului Radu Vasile termenul de distrugere utilizat de Opoziţie. Dar, cum se poate numi ceea ce s-a făcut cu fabricile de ciment, de industrie alimentară, constructoare de maşini etc., pe care guvernul le-a adus la faliment ca să le vândă, ieftin, te miri cui? Pardon, nu te miri cui, ci pe te miri ce. Turbinele de la Porţile de Fier, de pildă au fost făcute la Reşiţa şi au rezistat treizeci de ani. Acum Reşiţa trage să moară, mă refer la Combinat, iar nouă nu ne mai sunt de folos turbinele ei, ci le preferăm pe cele elveţiene. Produsele agriculturii noastre sunt puse la index de

către conducătorii ţării, pentru că sunt scumpite artificial de o economie aşezată pe criterii false, şi dăm prioritate celor străine, subvenţionate de statele respective. Cum ştiu că printre partidele aflate la guvernare este şi PNL-ul, al cărui program „istoric" l-a constituit tocmai protejarea industriei şi a economiei româneşti, mă întreb dacă Brătienii nu se răsucesc în mormânt. De altfel, toate partidele istorice au aruncat peste bord programul lor tradiţional. PNŢCD-ul, partidul lui Iuliu Maniu, purtător de cuvânt al naţionalismului românesc, face casă europeană cu UDMR-ul şi a vândut Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţei Ucrainei, PD-ul al cărui program se referea în principal la pritecţia socială cum îi stă bine oricărui partid social-democrat, este complice la sărăcirea românilor, chiar dacă din când în când îşi mai face auzit glăsciorul. Şi toate acestea sub blestemata deviză: sătulul nu crede flămândului!

(25 octombrie 1997)

A sosit momentul adevărului?

Se pare că a sosit momentul adevărului. După un an de declaraţii din cele mai fanteziste, după ce au fost lansate proiecte în urma cărora România trebuia să ajungă, ba chiar şi să depăşească Germania, iată că a început şase arate momentul adevărului. Coaliţia aflată la putere a trebuit, chiar dacă o face cu jumătate de gură, să-şi recunoască neputinţa. Nu neputinţa de a guverna, căci o atare recunoaştere ar fi dus automat la căderea ei, ci neputinţa, sau, mai bine zis, incompetenţa unor miniştri de a realiza programul de reformă anunţat în Contractul cu România al Convenţiei Democrate. Plecarea unui ministru sau a mai multora nu este nicio nenorocire. În locul lor stau pe linia de aşteptare, vorba domnului Ion Diaconescu, alţi flămânzi dornici să-şi rotunjească veniturile, să guste mierea din borcanul fără stăpân al ţării. Ceea ce mi se pare însă mie nedrept este faptul că cei ce vor fi demişi pleacă după ce au produs pagube incalculabile, prin hotărârile pe care le-au luat, economiei, vieţii cetăţeanului. Ulm Spineanu, Popescu Tăriceanu, Virgil Petrescu, ilustrul Ciumara etc. sunt nume ce evocă dezastre naţionale, după cum conducerea FPS, indiferent de competenţa ei, ar trebui acuzată de complicitate la vânzarea României. Se pare că nici timişoreanul nostru,

Ţuchi Dragulescu nu va fi ferit de tăvălug deşi, după opinia mea, este singurul care a strigat în gura mare că, în pofida tuturor presiunilor pe care le-a făcut, guvernul a refuzat să-i acorde fondurile trebuincioase. În realitate remaniarea guvernamentală este un alt prilej de circ. Trebuie să vă amintesc ce ţigănie a fost la momentul în care partidele aflate în Convenţia Democrată se luptau să-şi smulgă unul altuia posturile de miniştri. Aproape jumătate de an, dacă nu exagerez cumva, bătăliile pentru posturi, la toate nivelurile, s-au dat în văzul populaţiei, obligată să asiste la acest neruşinat târg, din care nevoile ei erau totalmente excluse. Că place cuiva sau nu, acesta este adevărul. Nu aşezarea României pe un făgaş bun, alegerea unui drum care să ne scoată din mizerie şi sărăcie i-a preocupat pe guvernanţii şi pe oamenii politici, ci împărţirea fotoliilor, goana după jilţurile din care se poate dicta dar şi profita. Revenind la răspunderea ministerială îmi reamintesc promisiunea domnului Ciorbea că dacă programul guvernului nu va fi realizat, îşi asumă întreaga răspundere. Numai că acum domnul Ciorbea tace mâlc lăsând ca răspunderea să cadă doar asupra unor membri ai cabinetului său. În fond remanierea este doar o jumătate de măsură şi ea nu are alt rezultat decât acela de a oferi coaliţiei posibilitatea de-a mai trage o vreme mâţa de coadă cu efecte dezastruoase pentru societatea românească. În secţiile pe care le face în ţară domnul Poul Thomson, urechind guvernul, sunt nu doar umilitoare (cine a urmărit la televiziune expresia lui Ciorbea şi a miniştrilor săi a putut vedea zâmbetele slugarnice de pe feţele acestora), ci şi elocvente pentru neputinţa celor ce conduc ţara. Găsindu-i cu lecţia nepregătită, Thompson s-a reîntors de unde a venit, fără să-şi desfacă baierele pungii. Obişnuiţi cu minciuna, guvernanţii au negat urecheala pe care au primit-o, încercând să atenueze refuzul lui Thompson, ca şi părerea acestuia despre mersul reformei. Remanierea guvernamentală accentuează discordia dintre PNŢCD şi PD, singurul partid din coaliţie care creează dureri de cap ţărăniştilor, cu excepţia UDMR-ului, formaţiunea ce a găsit „cheia" cu care obţine tot ce-şi doreşte. Democraţii sunt de acord să fie sacrificaţi alţi miniştri decât cei propuşi de ei, considerând că pisica este moartă doar în ograda altora. Nici în problema greviştilor Petre Roman nu s-a aliniat atitudinii guvernului, vizita sa în cortul înfometaţilor fiind clar o delimitare de poziţia lui Ciorbea şi a ţărăniştilor în general. Nu mă rabdă inima să trec peste iezuitismul PDSR-ului în problema stării de

fapt din judeţele Covasna şi Harghita. După ce în răstimpul celor şapte ani de guvernare domnul Adrian Năstase s-a preocupat doar de sforăria politică, în pofida semnalelor pe care le-au tras, în stilul propriu, Vadim Tudor, Adrian Păunescu şi alţii, iată că pe neaşteptate, domnul Năstase şi ai lui au fost păliţi de grija pentru soarta românilor din aceste judeţe. Gestul ar fi salutar dacă ar fi cu adevărat sincer şi nu doar un politit, unmijloc de a acuza guvernanţii şi de a câştiga capital electoral. Soarta românilor din Ardeal, de fapt a întregii populaţii este însă ultimul lucru care îi preocupă pe oamenii politici, astfel viaţa noastră ar avea alt curs.

(1 noiembrie 1997)

Cinismul Guvernului Ciorbea

Hotărârea Comisiei de cultură a Senatului referotoare la dreptul angajaţilor radioului şi televiziunii de a face parte din partide politice mi se pare corectă. În felul acesta vom şti fa faţă, legal, că TVR este a partidelor aflate la guvernare, că PRO TV ţine partea americanilor sau că primeşte subvenţii de la guvernul somalez. Fiecare din noi îşi va alege televiziunea care oferă programe conform vederilor sale politice, nemaicontând politica ţării şi nici adevărul. Sau contând adevărul fiecăruia dintre cei 22 de milioane de români. În fond cam asta se întâmplă, acum, la noi. O dovedesc sondajele făcute de organisme specializate, de presă, variantele date constituind adevărul subiecţilor chestionaţi, al maşinaţiunilor la care se apelează pentru a ieşi imaginea dorită. Dacă ar fi să luăm în discuţie un recent sondaj oferit cititorilor de propria noastră gazetă (după opinia mea neinteresată să dea câştig de cauză unor forţe politice) am putea desluşi că dintre cetăţenii chestionaţi, comercianţii, o oarte a intelectualităţii şi firește, cei aflaţi în posturi administrative sunt de părere că programul Convenţiei Democrate a fost îndeplinit integral sau parţial, că se păstrează neştirbită încrederea în puterea Convenţiei de a redresa ţara. Dar majoritatea celor întrebaţi sunt dezamăgiţi sau chiar revoltaţi de ceea ce li se întâmplă. Printre aceştia sunt pensionarii în primul rând, muncitorii, ţăranii, intelectualii şi cel mai important lucru, tinerii, ei care au fost cei mai fervenţi susţinători ai schimbării. O schimbare ce s-a produs doar la nivelul cadrelor, în rest rămânând dirijismul centralist practicat de Guvernul Ciorbea cu cinism, în văzul lumii. Deşi

au pornit în campania electorală cu promisiunea că primul lucru pe care îl vor face va fi descentralizarea, promulgarea unei legi a bugetelor locale, nici până acum guvernanţii nu s-au ţinut de cuvânt, cum nu s-au ţinut de cuvânt în multe alte privinţe. Moneda românească continuă să se prăbuşească în faţa dolarului, cel care ne seacă puterile. Deşi nu le place să recunoască, ba dimpotrivă susţin încă cu neruşinare contrariul, cei aflaţi la cârma ţării au sărăcit şi mai mult societatea noastră prin măsuri aberante, slăbind, demolând şi ultimele resorturi ce ne-ar fi mai putut redresa. După un an de guvernare, echipa lui Victor Ciorbea a ras de pe faţa pământului întreprinderi cheie ale economiei româneşti, a inculcat ţăranului ideea că munca lui este zadarnică atât pentru sine, cât şi pentru societate. Viaţa nu mai are preţ, bineînţeles viaţa celor mulţi, căci viaţa lor, a miniştrilor, parlamentarilor, este mai presus de orice. Spitalel au ajuns doar o ultimă etapă în care omul îşi pregăteşte calea spre cimitir. Guvernul Ciorbea priveşte cu acelaşi cinism, ce-i caracterizează fiecare hotărâre luată, sănătatea, cultura, învăţământul, cercetarea etc. Se acordă mii de miliarde disponibilizărilor minerilor, vizitelor diverşilor demnitari (cu soţii sau fără) la întâlniri internaţionale, se hotărăsc salarii exorbitante pentru parlamentari, se cheltuiesc bani grei pentru exerciţii NATO (când ne strigă că armata ar trebui înzestrată din mila populară), în schimb nu sunt fonduri pentru alinarea suferinţelor umane.

Mizeria, dispreţul legii generează corupţia, nedreptăţile strigătoare la cer. Ajutaţi de cei puşi să apere legea şi drepturile cetăţeanului, rechinii, escrocii, asasinii înfloresc zi de zi. Nu poţi face un pas fără să bagi mâna în buzunar, să dai mită, să ungi, să „recompensezi". Sume exorbitante de mărci, dolari fac dreptate în România. Se ştie că pe vremea lui Alrxandru Ioan Cuza, mai precis la începutul domniei sale, emisarii lui Vodă cutreierau lumea ca să vadă cum trăieşte prostimea, cum se face legea. Emisarii domnului Constantinescu, adică acele comisii anticorupţie (oribilă reputaţie a căpătat acest termen, căci în România ultimilor ani dacă s-a dorit un lucru s-a făcut o comisie) sunt un fel de frecţie la un picior de lemn.

Remanierile iminente ale Guvernului nu vor fi soluţia miraculoasă, aţa cum se speră, pentru salvarea noastră. Doar o reorientare profundă a strategiei de guvernare, a reformei în ultimă instanţă, ar mai putea redresa viaţa societăţii romaneşti. Încerc să

descopăr forţele capabile s-o facă dar, cu disperare, constat că nu reuşesc să le găsesc.

(8 noiembrie 1997)

De la raiul promis de Convenţie, până la starea de astăzi a ţării, e cale departe

S-a scurs un an de la alegerile care, aşa cum se spunea cu orgoliu, au instaurat democraţia în România, punând capăt regimurilor comuniste sau de orientare comunistă, dirijismului statului, centralismului, birocraţiei roşii etc. Pe parcursul acestui an, noii conducători ai ţării şi-a justificat dificultatea misiunii lor cu moştenirea dezastruoasă lăsată de guvernele de până acum. Căderea liberă a României, mai corect a vieţii economice şi sociale, continua creştere a inflaţiei şi acăderea nivelului de trai sunt atât de evidente, încât până şi cei mai fanatici susţinători ai coaliţiei guvernamentale sunt obligaţi să admită că de la „raiul" promis de Convenţia Democrată şi până la starea de azi a ţării e cale departe. Oricât de nenorocită va fi fost moştenirea lăsată de guvernele anterioare, dezastrul nostru de azi nu-şi găseşte justificare decât în incompetenţa echipei aflată la conducerea României. Nepriceperea Guvernului Ciorbea de a scoate ţara din mizerie, în pofida promisiunilor făcute, într-o voioşie iresponsabilă, nu mai poate fi pusă la îndoială. O confirmă, de altfel, şi remanierea guvernamentală anunţată acum o lună şi care, conform practicilor acestui guvern, se tărăgănează nejustificat, devenind, după declaraţiile celor aflaţi la cârma ţării, o simplă cosmetizare. Fenomenul în sine vorbeşte despre disperarea cu care miniştrii acestui guvern se agaţă cu dinţii de scaune. Cocoţaţi în fotoliile Puterii prin voinţa electoratului dornic de schimbare, membrii Guvernului, în frunte cu Ciorbea, nu se mai îndură să-şi ia tălpăşiţa. Cel mai încrâncenat dintre ei în ş-şi apăra postul este însuşi primul-ministru. Pentru unul care de mic, aşa cum spuneau părinţii săi, a visat să ajungă rege, este de înţeles această încăpăţânare de a nu-şi părăsi postul de premier. Că Victor Ciorbea este nu în numai incompetent pentru funcţia ce i-a fost făcută cadou de ţărănişti o dovedesc nu doar rezultatele guvernului pe care îl conduce, ci şi refuzul său de a accepta recunoaşterea politicii dezastruoase promovate în cursul acestui an. În toate declaraţiile sale

din ultimul timp, Victor ciorbea nu numai că nu recunoaşte starea de dazastru a ţării, ci plusează pe nefericirea societăţii româneşti, încercând să inventeze realizări fantomatice. Acest lucru dovedeşte că fie că Ciorbea este miop, fie că este lipsit de elementarul simţ al ruşinii, neinteresându-l în fond nici starea naţiunii, nici suferinţele ei, ci doar ambiţia sa de a fi rege. Nu reuşesc să înţeleg ce urmăresc liderii ţărănişti menţinându-l în fruntea Guvernului pe V. Ciorbea, când în sânul partidului sunt oameni luminaţi, de genul Radu Vasile, ins charismatic, cu o viziune modernă asupra lumii. Nu susţin că Radu Vasile este omul providenţial, dar având în vedere inflexibilitatea şi neputinţa lui Victor Ciorbea, Radu Vasile poate da oarecari speranţe. Cu condiţia ca PNŢCD să se debaraseze de bătrâni, de cei ce trag partidul înapoi, spre anii de dinainte de război. Căci realitatea este aceasta, domnii Diaconescu, Ţepelea, Lupu & comp. sunt fixaţi iremediabil spre trecut, mai concret spre ceea ce dumnealor îşi mai amintesc a fi fost starea României, poziţia şi programul PNŢ în perioada interbelică. Zic îşi mai amintesc, căci programul de atunci al acestui partid avea, cel puţin teoretic, puncte la care ar subscrie oricine astăzi: patriotism luminat, dreptate socială, democraţie etc. Unde-i patriotismul actul al PNŢCD, părtaş cu UDMR la nedreptăţile făcute românilor din Transilvania, la legile şi tratatele ce însângerează neamul românesc? Unde este dreptatea socială, când majoritatea românilor abia aşi duc traiul, în timp ce o mână de oameni s-au îmbogăţit prin furt şi înşelăciune, prin distrugerea ţării? Ce democraţie este aceea în care „se repară" nedreptăţi ale istoriei generându-se alte nedreptăţi şi mai mari, se demolează bunuri naţionale, se aruncă în haos puţina stabilitate câtă a mai rămas societăţii româneşti? Electoratul a votat nu de dragul ţărăniştilor, nici al liberalilor, nici al udemeriştilor, ci sperând într-o schimbare în bine a vieţii lui. La triumfala apariţie în Piaţa Universităţii de acum un an, preşedintele Constantinescu promitea naţiunii: „Suntem aici să vă spunem că nu vor mai fi generaţii de sacrificiu. Singurii care se vor sacrifica vor fi conducătorii ţării, în frunte cu preşedintele". A trecut un an şi sacrificiile noastre au devenit şi mai dureroase. Ale noastre, nu ale celor aflaţi la conducerea ţării, nici ale preşedintelui. Ei ştiu să-şi poarte de grijă, să nu flămânzească, să nu simtă spectrul sărăciei şi al umilinţei. Dacă ar crede în dreptate şi demnitate, preşedintele României ar trebui să iasă în faţa ţării şi să-şi recunoască neputinţa sau

neadevărul declaraţiilor sale, să spună românilor cât şi până când va mai trebui să sufere sau să-şi ceară iertare pentru că nu s-a ţinut de cuvânt.

(22 noiembrie 1997)

Când preşedintele a vorbit despre generaţii de sacrificiu s-a gândit că o generaţie înseamnă 30 de ani

— Deci peste 30 de ani nu vor mai fi sacrificaţi

Interviul preşedintelui Emil Constantinescu din ziarul „Adevărul" pică la aproape o săptămână după ce, în ultimă mea cronică, scriam că dacă Domnia sa mai crede în ideea de demnitate şi adevăr ar trebui să explice societăţii româneşti cât va mai trebui să sufere şi ppână când. Nu sunt atât de infatuat ca să-mi imaginez că preşedintele ţării a percutat la cererea mea, dar sincer mă bucur că a făcut-o cu aplombul pe care i-l cunoaştem, simulând o sinceritate totală, ceea ce face bine şi reverberează în sufletele acelor români care mai citesc încă presa sau urmăresc programele TV. Vorbind despre speranţele românilor în rolul pe care dl Constantinescu trebuie să-l aibă, ca o garanţie a legii şi democraţiei, Domnia sa declară: „Ele (sondajele) arată că oamenii sunt dispuşi să-şi asume sacrificii pentru o schimbare reală, într-un timp diferit, care la unii înseamnă un an, doi ani, patru ani sau chiar mai mult". Declaraţia ascunde nu naivitate, cum s-ar putea crede, ci acea şiretenie, un tip de diplomaţie politică conform căreia repetarea dorinţei tale duce, până la urmă, la convingerea celor cărora le este adresată. Căci este greu de imaginat că dl Constantinescu crede că îndurând sărăcie şi mizerie, românii vor continua la nesfârşit să vadă în el salvatorul naţiunii. Modelul american de convingere a electoratului că eşti sincer şi de bună credinţă, „privindu-l în ochi", funcţionează până la un punct, după care intervine povestea cu mincinosul, pe care am auzit-o pe vremea când eram copil. Vă reamintiţi de acel cioban care a strigat că lupu îi atacă oile şi sătenii au alergat să-l salveze. A mai strigat o dată şi oamenii l-au crezut din nou în primejdie. A treia oară, când cu adevărat veniseră lupii, nimeni nu a mai dat crezare mincinosului. Aducându-i-se aminte domnului Constantinescu de celebra frază, prin care promitea că nu vor mai fi generaţii de sacrificiu, Domnia sa o

întoarce ca la Ploieşti şi afirmă că s-a referit la o generaţie care cuprinde o perioadă de 30 de ani. Deci, speranţele românilor mai trebuie să aştepte încă mulţi ani de acum încolo. Automat îmi vin în minte cuvintele atât de des folosite de Ceauşescu, la nesfârşitele sale cuvântări, care promiteau generaţiilor viitoare îndestulare, fericire, rauil pe pământ. Şi nici acum nu ştiu, nu sunt sigur dacă tiranul nu s-ar fi ţinut de cuvânt. Analizând situaţia economică moştenită de la guvernul Văcăroiu, preşedintele Constantinescu face câteva dezvăluiri cu adevărat cutremurătoare, spunând că „România a fost la un pas de prăbuşirea sistemului bancar şi instaurarea haosului". Constatarea aceasta, la momentul respectiv, a determinat guvernul, zice dl Constantinescu, să se simtă timorat să mai vorbească despre moştenire, chiar şi după o săptămână sau după primul an. Ori dl preşedinte a lipsit în această perioadă din ţară, ori nu-i atent la delraraţiile premierului Victor Ciorbea. Căci, nu a fost moment de analiză, de justificare a slăbiciunilor guvernului în care dl Ciorbea să nu invoce moştenirea Văcăroiu. În realitate, deşi preşedintele evită o analiză corectă a guvernului, activitatea acestuia n-a dat rezultatele anunţate. Ezitările, bâlbâiala, tergiversările, târguielile, corida la care au fost participanţi pe post de toreadori sau de tauri miniştrii acestui guvern alcătuit din partide diferite, iată în mare faţa guvernului Ciorbea. Se prea poate ca miniştrii din guvernul Văcăroiu să fi fost nişte tâlhari, cum lasă să se înţeleagă dl Constantinescu. Cei din formaţiunea lui Ciorbea au tras unii „hăis" alţii „cea" iar carul hodorogit al societăţii româneşti s-a învârtit pe loc. Interesele de partid nu s-au conjugat cu interesele ţării. Preşedintele Constantinescu afirmă că nu s-a amestecat în treburile guvernului, că nu a dorit să conducă nicio şedinţă de guvern, aşa cum îi îngăduiau prerogativele constituţionale, pentru a nu confirma imaginea preşedintelui atotputernic. Justificare cusută cu aşa albă. Probabil că dl Constantinescu n-a făcut-o tocmai pentru a feri imaginea preşedintelui de eroziune, căci dacă imixtiunea sa ar fi fost consistentă şi lucrurile ar fi mers tot atât de prost, acest lucru s-ar fi răsfrânt inerenmt şi asupra sa. Aşa, românii se mai pot gândi, după tipicul vechi, că dacă preşedintele ar şti ce fac guvernanţii i-ar trimite la plimbare… Nu ajunge ca domnul Constantinescu să constate că membrii guvernului stau în şedinţe, câte 10 – 12 ore, datorită „slabei pregătiri a materialelor, unei slabe organizări şi lipsei de profesionalism a

consilierilor”. Care va să zică tot acarul Păun este vinovat şi nu miniştrii, nu primul-ministru! Cine nu ştie că şedinţele lungi şi dese sunt un mod pentru a acoperi neputinţa, un mod de a da celor ce le fac sentimentul că sunt utili şi plini de importanţă? Deşi admite că acest guvern este bâlbâit, incoerent, instabil în acţiunile sale, dl Constantinescu îi găseşte totuşi un mare merit, deschiderea spre presă, comunicarea cu mass-media. Insistă preşedintele ca interlocutarul său să noteze cu litere de-o şchioapă următoarea frază: „a pierdut guvernul, dar a câştigat ţara şi democraţia”. Cum a câştigat ţara, când acest guvern nu şi-a îndeplinit tocmai rolul său fundamental, acela de a guverna nu de a se ţine de dialoguri cu presa (utile şi ele!), mi-este greu să înţeleg! Nu voi nega că în interviul dat dl Constantinescu spune şi multe lucruri adevărate, reala şi utile. Printre care şi afirmaţia că „Singura noastră şansă este mai multă muncă, cinste şi organizare. Numai astfel am putea construi şi prosperitate şi demnitatea”. Doar că pentru a munci trebuie să existe locuri de muncă, pentru a fi cinstiţi ar trebui să se lovească, cu mijloacele legii, în hoţii mati şi mici ai ţării iar pentru a fi demni ar trebui să avem un minimum de trei asigurat şi ar mai trebui să simţim că nu ne este ruşine să ne simţim români.

(29 noiembrie 1997)

S-a scremut muntele şi a ieşit şoricelul

Remanierea sau restructurarea guvernului Ciorbea a lovit în moalele capului, după credinţa primului-ministru, întreaga opinie publică românească şi, mai cu seamă, presa, cea care s-a aşezat temeinic pe critică, cu câteva zile înainte de anunţarea noii componenţe a echipei Ciorbea. Se dădea ca sigură doar o rotaţie a cadrelor în spiritul tacticii lui Ceauşescu. Şi, pe neaşteptate, domnul Ciorbea a comunicat, cu o satisfacţie abia reprimată, nume noi: Andrei Marga, Ilie Şerbănescu, Valentin Ionescu, Crin Antonescu, Sorin Frunzăverde (ce chicotea Victor Ciorbea la gluma bună pe care a făcut-o numind un Frunzăverde la păduri, ape etc.!), Ion Victor Bruckner. Toţi aceştia sunt în afara unor formaţiuni politice, cum s-ar zice adevăraţi tehnocraţi. Este greu de înţeles această coabitare între

miniştrii desemnaţi din partea partidelor politice ce alcătuiesc Convenţia Democrată şi aceşti nealiniaţi. Mult mai dificilă apare prestaţia celor din urmă, dacă ne gândim că toate măsurile ce sunt luate de guvern vin prin hotărârea liderilor politici. Cum vor proceda ei, aceşti tehnocraţi? Se vor supune orbeşte indicaţiilor, ajungând doar simpli executanţi, sau vor aplica măsurile pe care experienţa şi ştiinţa lor le vor dicta? Dilema este, după câte cred eu, tragi-comică. În două-trei luni, tehnocraţii vor deveni fie instrumente docile, palide copii a ceea ce au fost până la alegerea lor în guvern, fie disidenţi de genul domnului Ştefan Dragulescu şi, după cum a anunţat cu un ton imperator Victor Ciorbea, se vor pune în afara guvernului. În fond aducerea unor personalităţi, a unor specialişti de marcă în guvern este un lucru folositor atâta vreme cât ei sunt lăsaţi să-şi aplice ideile. După câte îmi dau seama însă, acest lucru este practic imposibil, Rămâne speranţa ca primul-ministru şi cei care îl dirijează să-şi reconceapă programul guvernamental, să treacă la măsuri hotărâte, capabile să redreseze ţara. Dar, aşa cum a reieşit din expunerea domnului Ciorbea, nicio idee nouă nu s-a limpezit în capul Domniei sale. Singura noutate a fost tonul foarte hotărât şi apelul făcut către populaţie ca să-i pună la punct pe funcţionarii publici pe cei din administraţie, obligându-i să-şi facă datoria Asta îmi aduce aminte de un fost prim-secretar al judeţului Timiş care cerea gazetarilor ce-l însoţeau în vizitele de la ora patru dimineaţa, prin yootehnie, să-i schimbe pe directorii de IAS sau pe preşedinţii de CAP. Când eşti incapabil, când eşti neputincios arunci răspunderea în spatele altora, încerci să deturnezi ierarhiile. Jumătăţile de măsură aplicate în cazul acestei restructurări sunt dovedite şi de rotaţiile de genul celei a lui Ciumara. Îndărătnic ca un catâr, mai mărginit decât însuşi şeful său, cu o imagine publică lamentabilă, Ciumara a fost trecut din lac în puţ, adică de la finanţe la industrie, cea mai jalnică ramură a economiei noastre naţionale pe care guvernele de după ’89 au distrus-o sistematic, fără ca să pună nimic în loc. Cu rigiditatea-i proverbială, cu lipsa de idei, Ciumara va amplifica şi mai mult dezastrul. la fel este cazul ministrului agriculturii Gavrilescu, cel atât de senin cu soarta sa şi a pâinii românului. Şi în acest caz domnul Ciorbea a avut la conferinţa de presă pentru anunţarea remaniaţilor o idee genială. El a apelat la consumatorul român să nu mai cumpere produsele străine, ci să încurajeze producţia autohtonă. Cu veniturile mizerabile pe care le are cetăţeanul român ar

trebui, după Victor Ciorbea, să dea buzna la ceea ce se produce în ţară, scump şi prost, şi să nu achiziţioneze produse străine, mai ieftine şi mai bune calitativ. Cine a făcut ca produsele româneşti să aibă preţurile pe care le au? Nu guvernul cu măsurile sale aberante de creştere a costului unor materii prime şi combustibili ce atrag după sine scumpirea de pe piaţa românească? Ba bine că nu! Sărbătorile din această lună vor aduce noi creşteri de preţuri, însăşi iarna ce ne paşte ne va provoca suferinţe mari şi greu de suportat. În primăvară vom vorbi altfel despre guvern. Sunt sigur de asta!

(6 decembrie 1997)

„Minciuna stă cu regele la masă…"

„Dar asta-i cam de multişor poveste/ De când regi sunt, minciună este/ Duc laolaltă cea mai bună casă". Sunt acestea versurile lui Vlahuţă, foarte cunoscute în epocă pentru că dădeau satisfacţie celor cu sentimente şi opinii antidinastice. Evocarea lor, acum, însă, nu are ca motiv posibila sau dorita reîntoarcere a fostului rege Mihai de câţiva nostalgici, printre care şi ministrul culturii, Ion Caramitru. Ca simplu cetăţean, actorul ion Caramitru poate să-şi dorească orice, inclusiv reînvierea lui Nicolae Ceauşescu. Doar ca ministru în Cabinetul lui Victor Ciorbea, el însuşi creaţie a Convenţiei Democrate, Caramitru nu are dreptul să ceară reînscăunarea lui Mihai. Şi aceasta fiindcă, în perioada alegerilor, în dialogul cu dl Ion Iliescu, dl Emil Constantinescu promitea solemn electoratului că nu se va schimba forma de guvernământ. Despre minciunile spuse atinci de actualul preşedinte al României am mai scris şi nu intenţionez să revin. Trecerea lor în revistă ar fi inutilă, întrucât ele sunt cunoscute de societatea românească. Şi totuşi, asupra uneia singure am să mă opresc, preţ de câteva clipe. este vorba de principiul atât de drag ţărăniştilor, restitutio in integrum, o reîntoarcere la situaţia României interbelice din punctul de vedere al proprietăţilor. Ţară capitalistă, România avea mari proprietari de fabrici, imobile şi pământ, de alte bunuri ce alcătuiau averi adunate în lungul a câtorva generaţii sau, şi aceştia erau majoritatea, erau acumulate de pe urma profitului, a învârtelilor necurate făcute pe seama marelui război de reîntregire. Documentele existente în arhive, literatura beletristică, aduc argumente în sprijinul acestei afirmaţii. Legile regimului comunist, ca şi fărădelegile sale, au

creat o stare de fapt, lovind adesea în persoane, dar şi făcând dreptate unei largi pături a populaţiei care fusese condamnată să trăiască în mizerie. Pretenţiile ţărăniştilor de a restitui acele proprietăţi sau o parte din ele, în cazul în care nu se vor returna către foştii proprietari şi fabricile, moşiile, băncile, toate imobilele, sunt aberante şi ele vor încerca să repare o hotărâre istorică, unii zic o nedreptate, deşi nedreptatea cu pricina poate fi nuanţată, cu o altă nedreptate ce va afecta sute de mii de oameni ce nu au nicio vină, poate doar aceea de a se fi născut în acest răstimp istoric. A lăsa pe drumuri atâţia oameni, unii aflaţi la sfârşitul vieţii lor, fără posibilitatea de a-şi aciziţiona un acoperiş deasupra capului, este o crimă, o măsură iresponsabilă pe care ţărăniştii o vor plăti cu propria lor credibilitate în faţa românilor. Reiterez promisiunea lui Emil Constantinescu făcută societăţii româneşti, în faţa micilor ecrane, că nu se va aplica principiul amintit şi mai ales că Legea caselor naţionalizate (Legea 112, votată de parlamentul precedent) nu va fi schimbată. Să se aplice versurile lui Vlahuţă şi la preşedinţi, şi minciuna să stea şi cu aceştia la masă, ca un conviv de soi? Sau minciuna este un principiu de bază al întregii politici româneşti şi, în acest caz, nu trebuie să ne mai mirăm şi nici revoltăm. la diputele recente din Parlament, în legătură cu Legea învăţământului, cu referire în special la unguri, deşi majoritatea liderilor ţărănişti a declarat că vor susţine varianta Pruteanu, se descoperă, peste noapte, o înţelegere între capii Convenţiei şi UDMR, în sensul acceptării pretenţiilor acestora din urmă. Stupoare! Cu atât mai mare cu cât, o bună parte din liderii Convenţiei declară că nu au cunoştinţă de niciun protocol. Ruşinoasă inconsecvenţă, gogonată minciună! Să nu se mai mire nimeni că se nasc peste noapte partide de genul celui al moldovenilor. Dacă şi moldovenii s-au săturat de Babilonul minciunii care este Bucureştiul, ce să mai zicem noi, ardelenii şi bănăţenii? Cine are interesul să ne scârbească de ţară, să ne facă să visăm la alte vremuri când aparţinem la o altă alcătuire statală? Am auzit, de curând, câteva declaraţii ale unor elevi de la l'Liceul „Iulia Haşdeu" din Bucureşti, tineri aflaţi în jurul vârstei de 17 ani. Majoritatea spuneau că ţara nu le-a dat lor nimica, că nu le oferă nicio şansă, că nu se simt datori cu niciun preţ faţă de România şi că vor pleca la prima ocazie. Nu o declarau unul, doi, ci toţi! Primul impuls a fost de revoltă, de indignare, apoi m-am gândit că de fapt acesta este rezultatul minciunii în care trăim, al haosului şi mizeriei în

care România a fost azvârlită de cei ce au guvernat-o şi o guvernează astăzi. Blestemul Meşterului Manole, al Mioriţei apasă asupra românilor. Blestemul trădării, al nepăsării şi al unui început perpetuu Ceea ce zidim ziua, dărâmăm noaptea! Ceea ce au zidit generaţiile de după Unire au distrus regimurile comuniste. Ceea ce acestea au construit preţ de 50 de ani se distruge acum, cu cunism, cu iresponsabilitate. Şi aşa va fi mereu.

(13 decembrie 1997)

Temeneaua, domnule preşedinte, temeneaua…

Când pretendenţii la scaunul domnesc al Munteniei sau Moldovei se prezentau măritului sultan, nu făceau doar o reverenţă adâncă, aşa cum se obişnuia pe la curţile europene, ci trebuiau să sărute papucul padişahului. Era semnul supunerii totale, al acceptării dreptului de viaţă şi de moarte pe care stăpânul Imperiului Otoman îl avea asupra supusului său. Bașca laudele, linguşelile aduse prin vorbe meşteşugite de respectiva slugă. Sigur că până la urmă contau pungile cu bani şi influenţele venite din partea marelui vizir sau a altora, dar manifestările de supuşenie erau indispensabile, făceau parte din protocolul, ca să vorbim în termeni de astăzi, curţii. De atunci şi până în zilele noastre, năravul acesta s-a păstrat adânc în fiinţa şi conştiinţa românească. Îl practică tot românul, de la vlădică până la opincă. Opinca o vom lăsa de o parte şi ne vom opri doar la vlădici, fiind Domniile lor mai cu moţ în afacerea ţării. Dacă aţi băgat bine de seamă la atitudinea primului ministru Victor Ciorbea faţă de Poul Thomsen aţi remarcat că obrazul său se umple de dulceaţă, că îşi aşterne un zâmbet cuceritor pe faţă şi că întreaga sa atitudine este de servilism înaintea trimisului celor cu teşchereaua. Vă mai poftesc să binevoiţi a remarca comportamentul domnului Ciorbea faţă de Ion Diaconescu şi Emil Constantinescu. Veţi desluşi cam aceleaşi lucruri. În ceea ce îl priveşte pe preşedintele României, v-aş reaminti că preţ de un an întreg Domnia sa făcea grţioase piruete în jurul preşedintelui Franţei, văruţul nostru cel scump şi care ne sprijinea făţiş să intrăm în NATO. Numai că ajutorul văruţului s-a dovedit nul, iar România a rămas cu buzele umflate. A venit la rând intrarea în Uniunea Europeană, situaţie de pe urma căreia ne-am ales cu acelaşi refuz politicos, şi atunci ce s-a

gândit domnul Emil Constantinescu? Văruţu' nu ţine nici de cald nici de frig, ia să ne reorientăm noi laudele şi temenelile. Zis şi făcut, domnul preşedinte al României a făcut o vizită în Germania, puternica Germanie care a fost una din ocile ce au zis pas României. Şi niciuna nici alta, domnul Constantinescu declară că anul 1998 va fi, pentru România anul Germaniei. Aş fi dat mulţi bani din cei pe care nu – i am să fi putut vedea faţa lui Kohl în acel moment şi mai ales să fi putut pătrunde în mintea acestuia. Ce scârbă, ce dispreţ trebuie să fi simţit trufaşul Kohl la suzirea unor asemenea linguşeli lipsite de ruşine?! Dovadă că marele cancelar (la propriu, nu la figurat) nu s-a sfiit să-i spună la obraz domnului Emil Constantinescu că la acelaşi masă a stat cu Ceauşescu şi s-a târguit în legătură cu mita pe care trebuia să o dea pentru fiecare neamţ lăsat să plece din România. Gestul în sine grosolan, neobişnuit pentru protocolul întâlnirilor dintre doi şefi de state. Este aproape o insulţi adusă oaspetelui şi ţării pe care acesta o reprezintă. Că presa germană a simţit linguşala domnului Emil Constantinescu, ceea ce era în fapt, o dovedesc şi articolele ce s-au scris pe marginea acestei vizite. „Süddeutsche Zeitung", remarca, după cum consemnează ziarul „Naţional", că preşedintele doreşte să-şi mai înalţe un soclu la el acasă, că apariţiile sale „charismatice" sunt creaţia actorului Ion Caramitru, care-i regizează totul, de la gesturi la accentuarea cuvintelor, de la privirea adânc înfiptă în ochii telespectatorilor şi până la criticile părinteşti pe care i le adresează. La rându-i, „Die Welt" notează, după aceeaşi sursă, că domnul Emil Constantinescu este şeful uneia din cele mai sărace ţări ale Europei. Adăugând la acestea ceea ce premierul britanic Tony Blair spunea despre Ciorbea, realizăm cum se vede România şi cum se văd conducătorii ei dinspre două mari puteri ale lumii. Poate este momentul să înţelegem că temenelile şi linguşelile nu ne ajută la nimic, că mai degrabă o atitudine demnă ne-ar atrage respectul celorlalţi. Nu mă pot abţine să nu invoc cuvintele fostului şef al statului român, mareşalul Ion Antonescu: „Acte de slugărnicie, în loc să servească cauza mare, românească, o deservesc, fiindcă cine face concesii din slugărnicie este tratat ca o slugă…" Să ne reamintim că Hitler avea un dispreţ suveran pentru toţi şi toate. Singurul pe care îl respecta, atâta cât era Hitler în stare, era Antonescu. Aceasta nu înseamnă că trebuie să ne dovedim ocoşenia în relaţiile diplomatice, ci că reprezentanţii noştri au datoria să nu umilească nici şara nici locuitorii ei, lustruind

papucii diverşilor sultani din Europa şi din afara ei.

(20 decembrie 1997)

Prevestiri „optimiste" pentru noul an

Pentru că aceasta este ultima mea intervenţie pe acest an, în cadrul rubricii, voi încerca să fac câteva pronosticuri pentru 1998. Prima mare izbândă a guvernului Ciorbea şi, firește, a Convenţiei Democrate va fi nu stabilizarea leului, ci creşterea puterii sale la nivelul cerbicosului dolar american. Cine va avea leiva fi un om fericit, iar cine nu va avea va fi tot ca acum. Datorită aportului excepţional al prelâşedintelui Constantinescu, de prima doamnă a ţării, în cadrul vizitelor oficiale şi particulare, plătite din buzunarul propriu, vom fi primiţi ca membri honoris causa ai Uniunii Europene şi NATO. Prin voinţa naţională, forma de guvernământ se va schimba, România devenind monarhie sub sceptrul Maeistăţii sale Emil I de Scroviştea. În acest fel se va asigura o guvernare netulburată de patimile politice, ţării fiindu-i asigurată stabilitatea pe drumul ei glorios spre victoria finală. Preşedintele-rege, visul de aur al domnului Câmpeanu, îşi va schimba modul de a se adresa populaţiei. La fiecare apariţie televizată dar şi cu alte prilejuri, Emil Constantinescu va vorbi stând cu spatele spre telespectatori, ca să le permită acestora să-şi exprime liber opiniile şi criticile fără a fi influenţaţi de privirea magnetică a domnului Constantinescu, dar pe care, aşa cum se ştie, i le-a transmis Ion Caramitru înainte de alegeri. deasupra capului reprezentantului noii dinastii româneşti va stărui peste tot unde acesta se va duce, călare sau pe jos, umbra acelui spirit pe care Emil Constantinescu l-a zărit la Putna povestindu-i glorioasa sa domnie, mai lungă şi mai rodnică decât cele ale lui Ştefan cel Sfânt şi Carol I la un loc. În anul care va începe, chiar şi programul partidelor se va schimba. Ţărăniştii vor renunţa la principiul restitutio in integrum, promovând colectivismul de tip socialist, spre disperarea PSDR-ului care îşi va pierde obiectul muncii. Partidul România Mare va milita pentru o Românie cuprinsă între Dunăre şi Ialomiţa, lăsând Transilvania cui o vrea, Moldova-Partidului moldovenilor şi Banatul-euroregiunilor. Vadim Tudor va deveni purtătorul de cuvânt al Palatului Cotroceni, preaslăvind în ode pe Majestatea sa Regele Emil I de Scoroviştea. Funar va deveni preşedintele UDMR şi va lupta cu dârzenia-i

cunoscută şi cu limbajul adecvat pentru introducerea limbii maghiare peste tot în lume, ca limbă de stat. Ion Iliescu va fi îmbălsămat şi pus în mausoleu pentru ca ţărăniştii şi ceilalţi admiratori fanatici ai săi să-l poată adula la fiecare apus şi răsărit de soare. Ciumara va fi noul reprezentant al FMI, în locul lui Poul Thomsen, care va prelua postul de ministru de finanţe al României. Cererile de împrumut ale lui Victor Ciorbea se vor rezolva cu operativitatea cunoscută a domnului Ciumara. Adrian severin va prelua postul de ministru de interne, în locul domnului Dejeu, care va trece la externe, având în vedere calităţile sale de diplomat. Severin va procura dovezile pentru cei doi-trei şefi de partide şi directori de ziare care sunt agenţi ai unor puteri străine. Aceste dovezi le va prezenta Majestăţii sale Emil, care va da un comunicat către ţară şi va infirma vavabilitatea dovezilor. Gigi Kent va fi numit ministru al justiţiei şi va porni o luptă pe viaţă şi pe moarte împotriva corupţiei şi a economiei subterane. Într-un an-doi, balanţa de plăţi a României va fi excedentară numai cu sumele obţinute din impozitele pe veniturile cerşetorilor de stradă. În societatea romanescă va domni pacea şi înţelegerea socială. Abia acum seva vedea că cei care au anunţat că România va deveni noul Ierusalim au avut dreptate. Referirea se făcea la situaţia de acum a Ierusalimului, nu la cea din timpul Mântuitorului. Sfârşitul anului 1998 va aduce pentru români raiul pe pământ. Nu va mai fi nevoie de mâncare, nici de haine. Vom trăi cu aer şi cu spirit şi vom hălădui goi prin Câmpiile Elizee.

Cam acestea ar fi prevestirile mele pentru anul 1998, stimaţi cititori. Vă doresc să aveţi fericirea să-l apucaţi!

(27 decembrie 1997)

Și, uite așa, ne-am pricopsit cu o regină!

Ultimele zile ale anului 1997 ne-au adus, în fine, marea speranţă a salvării noastre. Fostul rege Mihai I a revenit în ţară cu întreagă să familie. De ce au făcut-o în 29 decembrie şi nu mai devreme este lesne de înţeles. După cum se ştie, în 30 decembrie 1947 fostul suveran a fost obligat să abdice Gestul reîntoarcerii în această zi devine, în acest fel, semnificativ. După opinia mea, reîntoarcerea în ţară a lui Mihai I nu are nimic ilegal şi nici condamnabil. Deşi mai sunt încă ţări europene care au interzis foştilor lor regi să revină în ţara lor de obârşie. Altceva

mi se pare însă greu de înţeles. Festivităţile ce au fost organizate în 30 decembrie, la care au participat oameni politici, demnitari ai actualei puteri. Prezenţa lor dă gir ideei de restauraţie, de revenire la statutul de monarhie al României. Deşi din declaraţiile de până acum, fostul suveran a recunoscut actuala Constituţie, deci şi faptul că prin voinţa poporului România este republică, la festivităţile din 30 decembrie Mihai I a transmis toate drepturile sale de succesiune fiicei sale Margareta. Din acest punct sinceritatea fostului rege poate fi pusă la îndoială. Cu ce scop transmite majestatea sa aceste drepturi? Doar ca Margareta să se laude cunoscuţilor şi prietenilor că ar putea deveni, într-un timp mai îndepărtat sau mai apropiat, regină a României? După cum se ştie, conform Constituţiei din 1923, succesiunea la tronul ţării nu se poate transmite decât primului născut pe linie bărbătească. Doar o hotărâre a parlamentului, zicea fostul suveran poate să schimbe această prevedere a Constituţiei din 1923. Dacă este aşa sau altfel o ştiu mai bine istoricii şi juriştii. Problema care interesează acum este însă alta. Lipsa de cuvânt a fostului rege, casă nu spun altfel, mi se pare mult prea evidentă. Majestatea sa procedează ca şi liderii ţărănişti în perioada alegerilor. Una promite, alta face. Deşi preşedintele Constantinescu a declarat răspicat în faţa ţării că nu intenţionează să reinstaureze monarhia, să cedeze adică postul său în favoarea fostului rege, cum scriseseră ziarele de prin America, iată că sunt semne indubitabile că această posibilitate este credibilă şi aş zice pregătită să ia contur într-un timp destul de apropiat. Am urmărit, în 29 decembrie, dezmăţul promonarhic al Televiziunii Române. După tipic, istorici, oameni politici şi cetăţeni de pe stradă s-au pronunţat în favoarea monarhiei. De oamenii politici şi de prostime nu mă mir. Revoltătoare mi se pare atitudinea istoricilor, aceiaşi care preş de câteva decenii bune au susţinut că fostul rege Mihai I era un rege de paie, o marionetă în mâinile diverşilor oameni politici etc. Ba, mai mult, într-un număr al ziarului „Naţional", dacă nu mă înşel, se publica o minută semnată de fostul suveran şi de Petru Groza în care Mihai I admitea să abdice dacă Groza îl susţine în realizarea căsătoriei sale cu Ana de Bourbon. Sunt acestea lucruri adevărate sau doar măsluiri? Dacă sunt adevărate şi istoricii le cunosc, de ce nu sunt puse pe tapet, de ce nu se scot de la naftalină documentele reale capabile să spună adevărul curat, nu cel măsluit după interese de moment? revenind la gestul fostului nostru rege, eu cred că declaraţiile sale de transmitare a

succesiunii sunt făcute sub presiunea soţiei sale, a familiei. Nu ştiu ce mă face să intuiesc slăbiciunea fostului monarh care pare dus de mână, asemenea unui copil, de o femeie ambiţioasă, o Elena Ceauşescu sub o altă înfăţişare, poate mai instruită, sigur mai subtilă, mai rafinată, dar cu aceleaşi trăsături fundamentale, ca şi defuncta primă doamnă a ţării. Se susţine că monarhia este sigură soluţie de salvare a României. Nimic mai fals. După cum se vade, chiar şi în ţările unde monarhia a supravieţuit, ea este doar ornamentală. Cât priveşte pe fostul nostru monarh, glasul său în Europa este tratat cu indiferenţă. Dovada o constituie şi intervenţia sa pe la „curţile europene" pentru intrarea noastră în NATO, care s-a soldat cu un lamentabil eşec. Despre conducerea treburilor interne, nici nu mai merită să discutăm. Fostul rege este proverbial pentru moliciunea sa (şi folosesc din nou un termen politicos), iar în ceea ce o priveşte pe Margareta, ca viitoare regină, mă îndoiesc sincer că după sute de ani de domnie a bărbaţilor pe tronurile ţărilor româneşti va fi capabilă să ne ducă la liman într-o vreme atât de grea.

(3 ianuarie 1998)

Nu vă jucaţi cu focu… (rile) de artificii

La vremea când ministrul Traian Băsescu îşi dădea demisia, am avut o tresărire de bucurie. mi-am zis că pot să-mi scot pălăria în faţa unuia dintre puţinii români care mai ţin la demnitatea personală, ca la unul dintre bunurile cele mai de preţ. Mi se părea chiar că gestul lui Băsescu putea constitui un bun exemplu pentru politicienii români, indiferent de orientarea lor politică. Numai că, al scurtă vreme, am desluşit în spatele acestui gest manevrele politice, în întreaga lor hidoşenie. Căci, presiunea sindicatelor din domeniul transporturilor, venite să-i ceară primului-ministru reînscăunarea lui Băsescu, apoi solidarizarea Partidului Democrat (până la un punct firească!) cu afirmaţiile ministrului demisionat, şi mai cu seamă declaraţiile conducerii acestui partid că fără Băsescu participarea la guvernare a PD-ului devine problematică mi-au întărit convingerea că este vorba de o manevră politică pur şi simplu şi nu de o atitudine de fond a acestui partid faţă de căile obscure pe care guvernul României ne poartă, azvârlindu-ne în haos şi mizerie. La celălalt capăt al aprigei dispute se află primul-ministru Ciorbea. Aşa cum am scris, Victor

Ciorbea va rămâne în istoria românească a acestui timp datorită încăpăţânării şi obtuzităţii sale. Dacă rezum PNŢCD-ul la oameni de factura lui Ion Diaconescu, Lupu şi a altora ca ei, atunci pot spune că nici nu se putea persoană mai adecvată decât Ciorbea pentru a conduce un guvern care să-i reprezinte… in integrum. Îndârjirea cu care ei apără cauze anacronice pentru acest timp românesc, stalinismul practicat în relaţiile cu membrii proprii, dar şi cu partenerii, atitudinea dictatorială în Parlament, iată ceea ce îi caracterizează atât pe Ciorbea, cât şi pe bătrânii lupi ai respectivului partid. Realismul proverbului care spune că cine se aseamănăse adună îl confirmă, în toată această tevetură, şi poziţia UDMR-ului. Mai ierialaltăieri UDMR-ul ameninţa cu ieşirea din coaliţia guvernamentală în cazul când varianta Pruteanu a Legii învăţământului va fi adoptată. Uitând de la mână până la gură, udemeriştii apără acum cu patos unitatea coaliţiei, ca pe un lucru sfânt şi absolut necesar. Cred că majoritatea românilor s-au aşteptat joi seara ca Petre Roman să anunţe părăsirea Guvernului de către membrii partidului său. Dar nu s-a întâmplat aşa. Preşedintele PD-ului a „mai" adt un ultimatum PNŢCD, atrăgându-i atenţia să nu se joace cu focul, deşi focul despre care vorbeşte Roman este doar un spot de focuri de artificii, o nouă încercare de a-i pune „cu botul pe labe" pe ţărănăşti, de a-i obliga să cedeze la pretenţiile pediştilor. Declaraţiile, hotărârilor se vor succeda cu repeziciune. dacă conducerea Partidului Democrat ar fi urmărit cu adevărat accelerarea reformei, punerea României pe baze moderne, ar fi ieşit din guvernare după discutarea unor legi pe care ţărăniştii le-au impus partenerilor de coaliţie, legi ce contravin programului politic al PD-ului. La întâlnirea televizată de joiseara de la Antena 1, Traian Băsescu spunea că Partidul Democrat nu riscă să-şi decepţioneze electoratul, admiţând măsurile anacronice propuse de ţărănişti. La rându-i, Petre Roman recunoştea public că programul de guvernare nu a fost discutat cu ei şi că au fost trataţi de fiecare dată ca o anexă a coaliţiei. Le-a trebuit un an de zile pediştilor ca să-şi dea seama de acest lucru, evident chiar şi pentru cel mai naiv cetăţean al ţării? Greu de acceptat! Părerea mea este că din gâlceava născută în aceste zile nu va ieşi nimic, nu se va produce nicio minune, nu se va produce nicio minune. Dincolo de orice zarvă rămâne însă situaţia grea a populaţiei, adâncirea mizeriei în care aceasta se zbate. În loc să fie preocupaţi ca să găsească formulele, măsurile capabile să ne scoată din impas,

guvernanţii şi oamenii politici români nu scapă niciun prilej să se dea în scrânciob, să ne ofere nouă şi restului lumii jalnicul spectacol al luptelor de cocoşi.

(10 ianuarie 1998)

România, ţară fără viitor?

În sondajul publicat de Renaşterea bănăţeană, colegul meu, preţiosul critic literar Mircea Mihăieş declară în concluzia celor spuse de Domnia sa. „Acum nu mai are importanţă. România este o ţară fără viitor. „Mărturisesc cu sinceritate că această concluzie m-a cutremurat din temeliile fiinţei mele. Credinţa unui intelectual de elită că destinul ţării sale a luat sfârşit este tragică. Şi pentru el şi pentru şara sa. Este adevărat că din ’91 încoace ne-am prăbuşit mereu. De parcă cineva ne-a luat minţile, de parcă conducătorii acestei ţării, fie că s-au chemat Iliescu, Petre Roman, Văcăroiu, Ciorbea sau Constantinescu, au primit „misiunea” de a desfiinţa această ţară, aruncând-o în prăpastie. Lupta pentru putere, ambiţiile criminale de a accede în scaune ministeriale. În cele ale parlamentului, dementa goană după înavuţire au sfârtecat România. Şi, totuşi nu cred că viitorul României este terminat. De prea multe ori în istoria noastră am ajuns în prag de catastrofă şi de fiacre dată miracolul s-a produs. Revenind la situaţia actuală, de la care au pornit şi concluziile atât de pesimiste ale colegului Mihăieş, se cuvine să precizăm din start că era de aşteptat să se ajungă aici. Acumulările nefaste din anii trecuţi, marile promisiuni făcute de actuala coaliţie în pragul alegerilor, promisiuni rămase doar vorbe-n vânt, au creat valul de nemulţumire în rândul populaţiei şi al partenerilor de guvernare. Gestul Partidului Democrat este tardiv, dar binevenit. Ciudat este faptul că la fiecare moţiune de cenzură (şi au fost destule!) lansată de opoziţie, PD-ul a luat partea partenerilor săi, infirmând măcar prin semnificaţia votului acuzele opoziţiei, ca acum, în ceasul al treisprezecelea, să le confirme asupra de măsură. la rându-i, PNŢCD-ul s-a cantonat cu obstinaţie în ideile sale, idei care aşa cum scriam şi altă dată, întorseseră România cu faţa spre trecut. generând mari nemulţumiri în societatea românească. Strecurate la început cu viclenie, cu jumătate de gură, principiul restitutio in integrum, restauraţia au fost pe parcursul guvernării obiective principale ale guvernului Ciorbea în detrimentul adevăratelor măsuri de redresare.

Nici măcar acum, la sprtul târgului, primul-ministru nu vrea să recunoască ceea ce constată pe pielea proprie ţara întreagă. În ultimul său discurs dl Ciorbea bălmăjeşte că acuzele opoziţiei, conform cărora PNŢCD intenţionează să aducă moşierii, sunt false şi, că acordarea unor biete bucăţele de pământ unor ţărani, pe care aceştia le-au câştigat în război sau în închisorile comuniste (?) nu înseamnă aducerea moşierilor. După cum ştie toată lumea, aceste biete bucăţi de pământ sunt mult mai mult decât atât şi sunt luate de la alţi amărâţi care nu voie mai avea nici măcar cât au avut până acum. La fel se întâmplă cu casele naţionalizate despre care Ciorbea spune că sunt doar nişte biete locuinţe. Ciorbea se preface a nu şti că aceste locuinţe sunt palate de câte 20 – 30 de apaartamente şi că sunt proprietari care au în Timişoara, câte şapte asemenea palate. În fine, acestea sunt doar două exemple din multe altele. Din proiectul de program pe care dl Ciorbea s-a ostenit să-ţi schiţeze cu acest prilej lipseau ramuri fundamentale ale economiei noastre. Ciorbea n-a scos niciun cuvânt despre agricultură, ca şi cum aceasta nici n-ar exista, ca şi cum nu ar fi vitală pentru existenţa noastră. Ignorarea ei şi cu acest prilej dovedeşte neputinţa acestui guvern, nepriceperea sa. Nu s-a spus nicio vorbuliţă despre turism, despre cercetare, învăţământ, cultură. Ca şi Ceauşescu înaintea fugii sale, Ciorbea a încercat însă să arunce cu praf în ochii lumii spunând că 50% din veniturile obţinute la buget voie fi alocate protecţiei sociale. A uitat însă domnul Ciorbea să spună din ce se vor alcătui aceste venituri. A ocolit cu o viclenie ce-i este caracteristică faptul că aceste venituri se obţin în cea mai mare parte din taxele puse pe spinarea populaţiei. Cum s-ar zice – cu o mână dai, cu două ei. Datorită măsurilor sinucigaşe ale guvernului Ciorbea am ajuns în situaţia unică în Europa, ca la un angajat să fie 1, 5 pensionari. Ce s-ar întâmpla într-un stup dacă mai mult de jumătate din albine ar aştepta să fie hrănite de cealaltă parte? Neproductivitatea societăţii româneşti duce, şi aceasta o înţelege oricine, la sucombarea ei. Ce măsuri a luat guvernul Ciorbea ca să oprească inerţia, haosul? Niciuna. Dimpotrivă, a făcut tot ce i-a stat în putere să demoleze chiar şi ultimele unităţi economice productive. La concurenţă cu FPS, guvernul Ciorbea a pulverizat unitate, după unitate, dându-ne pe mâna escrocilor, neisprăviţilor. Şi, în pofida tuturor acestor evidenţe, Ciorbea, Ion Diaconescu declară cu seninătate că ţara se află pe drumul cel bun. Orbirea ei depăşeşte orice închipuire! Este cel mai târziu ceas

al opririi ei. Doar dacă încăpăţânarea PNŢCD-uluiva fi lăsată deoparte, dacă se va face un nou guvern, competent, dacă se va renunţa la ideile otrăvite pe care bătrânii mambrii ai PNŢCD la coc ca pe o revanşă, ca pe o răzbunare pentru suferinţele îndurate în anii comunismului, mai avem încă o şansă de a ieşi la liman. Dacă nu, vae vistis. Vai de cei învinşi. Şi noi vom fi, sigur, cei mai nefericiţi învinşi ai Europei.

(17 ianuarie 1998)

Dulce ca mierea este ciolanul patriei

După cum anunţă presa, noul ambasador al Statelor Unite în România a declarat, în Camera Reprezentanţilor din Congresul American, că politica de la Bucureşti este „foarte exotică", că se iau decizii în spatele uşilor închise, interesele personale fiind puse înaintea celor publice. Când un străin vorbeşte despre o politică exotică, el înţelege sigur prin aceasta un soi de manifestări de tip Africa Centrală, expresia incluzând un dispreţ abia disimulat. În fond, ambasadorul ce va reprezenta Statele în România şi prin filtrul căruia se vor transmite spre America toate informaţiile din România, are perfectă dreptate. Politica românească de după '90 este un jalnic spectacol al goanei după ciolan, indiferent dacă acesta se concretizează în venituri la bugetul personal sau în deţinerea unor pârghii ale puterii. Cine are curiozitatea să rememoreze anii aceştia va vedea că formaţiunile politice din dulcea noastră ţărişoară au acţionat numai după principiul beneficiului propriu, în dauna intereselor naţionale. Ruperea FSN-ului, ruperea PNL-ului, ce se anunţa ca cel mai puternic şi mai credibil partid, coalizarea noului partid PD (partid de orientare, să-i zicem, social-democrată, dar având oarecari trăsături socialiste), cu PNŢCD-ul, partid de dreapta, dominat de bătrânii nostalgici după monarhie şi după marea proprietate de dinainte de război, alianţa cu UDMR-ul, partid construit în baza unor idei naţionalist-revanşarde, toate acestea nu fac altceva decât să confirme haosul politic românesc, goana după interesele de care vorbeam. După ce coaliţia denumită Convenţia Democrată a învins în noiembrie 1996, preluând frâiele puterii, era de aşteptat ca dihonia să apară mai devreme sau mai târziu. Împărţirea ciolanului, după târguiri ce au umplut de scârbă întreaga ţară, nu putea să dea satisfacţie tuturor comesenilor. Başca rapacitatea, deja proverbială, cerbicia PNŢCD-ului. Ameninţări de

părăsire a coaliţiei s-au manifestat de câteva ori, pe parcursul anului trecut. UDMR-ul şi PD-ul şi-au arătat colţii, avertizând că nu vor tolera mult lăcomia ţărăniştilor în a deţine cele mai multe şi mai importante posturi în toate structurile. Doar PNL-Convenţia Democrată a rămas în postura de aşa-zis arbitru, în fond nebăgat în seamă de ceilalţi trei. Şi, cum era de aşteptat, lovitura de tetru a venit din parte PD-ului, cu nobila motivaţie că actuala guvernare este incapabilă să realizeze reforma românească. Majoritatea zdrobitoare a populaţiei resimte, pe proprie piele, această realitate, astfel că jocul PD-ului este credibil şi justificat, ba chiar aplaudat. Nimeni nu spune însă că programele politice ale celor două partide sunt incompatibile, cum incompatibile ar trebui să fie şi cele ale PNŢCD-ului şi UDMR-ului, ale căror aspiraţii naţionale (să nu zic naţionaliste) se bat cap în cap. Şi astfel s-a ajuns la criza guvernamentală izbucnită vehement în aceste uite. Spectocolul oferit de cei doi beligeranţi este desprins din Caragiale, şi îmi vine să cred că avea dreptate cel care spunea că I.L. Caragiale este părintele României moderne. N-am să uit curând imaginea din Parlament a celor doi: Zaharia Trahanache, alias Ion Diaconescu, şi Tipătescu, alias Petre Roman. Pentru cei care îşi amintesc „O scrisoare pierdută", personajele caragialene sunt extrem de vii. Niciunul nu lipseşte. Nici Caţavescu, nici Pristanda, nici Dandanache şi ceilalţi. Să nu facem greşeala să-l excludem de aici pe dl Emil Constantinescu! În fiind, cu Domnia sa se deschide galeria aceasta cutremurătoare. Tătucul patriei a luat de urechi întreaga suflare politică, dar nu s-a ostenit să des măcar un aer de aparentă neutralitate. Nu, a marşat vuzibil pe ortacii lui de drum, pe cei ce l-au propulsat spre scaunul prezidenţial. Dacă Diaconescu ar fi moldovean ca Lupu. aş zice că încăpăţânarea şi grosolănia sa se trag din ceea ce spunea Creangă despre moldoveni: „moldoveanul când merge tropăieşte şi când vorbeşte hodorogeşte". (Cer scuze moldovenilor, recunoscând că spusele marelui scriitor nu sunt valabile pentru toţi compatrioţii noştri). Comportarea de ţaţă a lui Ion Diaconescu la prezidiul Parlamentului nu cred că are asemănare în Europa, nici mârâitul spre plenul Parlamentului al lui Victor Ciorbea, ce simţea aproape zbilţul hingherului. De cealaltă parte se situează figura mieroasă, inundată de aerul triumfător a lui Adrian Năstase, lăsând să se înţeleagă că „va veni sărbătoarea şi pe uliţa noastră". (L-am citat pe Iosif Visarionovici Stalin). Şi multe alte asemenea figuri şi imagini extrem de grăitoare. În spatele lor, o mulţime de fiinţe

omeneşti îngrijorate, hăituite, flămânzite, urmărind cu uimire şi nedumerire, poate şi cu revoltă, poate şi cu speranţă, marele spectacol al neruşinării. Ce va fi, vom vedea. Omeneşte, sperăm într-o lumină la capătul unui tunel care până acum a fost orb.

(24 ianuarie 1998)

Oaia cu trei picioare

Prin… decret prezidenţial, criza politică, contestată de însuşi Emil Constantinescu, a luat sfârşit. Miniştrii Partidului Democrat şi-au luat catrafusele şi au plecat. Nu înainte ca Victor Ciorbea să le dea cu tifla. La ultima şedinţă a guvernului, premierul, în bătaie de joc, nu le-a mai pus obişnuitele mape în faţa PD-iştilor. Ca să înţeleagă cine este cel biruitor, cel mai puternic. De altfel, puţina minte pe care Ciorbea o are s-a dovedit până în ultima clipă. Declaraţiile sale făcute presei spuneau că în câteva ore noul cabinet va fi încropit. Aceste câteva ore s-au transformat, la scurtă vreme în zile, iar Ciorbea n-a avut nicio clipă de ruşinare pentru iresponsabilitatea declaraţiilor sale publice. Acelaşi lucru s-a întâmplat în cazul ministrului Babiuc, pe care primul-ministru l-a anunţat ca doritor să rămână în cabinet, în pofida hotărârii partidului său. Tribulaţiile lui Ciorbea asupra cărora insist sunt elocvente pentru posibilităţile sale intelectuale. Şi vin şi zic, că oricâtă tevatură se va face, orice aranjamente de culise, atâta vreme cât Ciorbea va fi în fruntea guvernului, rezultatele vor fi catastrofale. Căci, omul este atâta cât este şi de unde nu-i nici Dumnezeu nu cere. Revenind la preşedinte, trebuie să remarcăm faptul că Domnia sa a rezolvat criza din România între două avioane. Cel spre Budapesta se spre Davos. La reuniunea de la Davos, Emil Constantinescu va asigura forurile internaţionale şi pe investitorii străini că România este o ţară stabilă şi că reforma continuă neabătut, că poporul român strâns unit în jurul coaliţiei va obţine victorii după victorii. În fond, criza, după câte înţeleg eu, va continua asemenea unui foc mocnit. Nici comunicatul dat de către partidele din coaliţie, aproape identic cu cel din noiembrie, ’96 nici sprijinul parţial promis de Pd nu vor rezolva problemele româneşti. Şi aceasta fiindcă oaia coaliţiei are doar trei picioare: PNŢCD, PNL şi UDMR, cel de-al patrulea picior, al PD-ului, fiind unul şchiop. Pe de altă parte, golurile lăsate de către miniştrii

PD-işti nu se vor putea, atât de lesne cum pare, umple. Dacă ţărăniştii vor ocupa cu oamenii lor aceste posturi aşa cum se zvoneşte, dihonia va intra între ei şi PNL, ca să nu mai vorbim despre unanimitatea dezastruoasă ce va domina guvernul. Monolitul ce se va naşte nu va fi departe de fostul partid unic şi de conducerea de pe timpul lui Ceauşescu. Tragedia va veni atunci când legile propuse de guvern vor trebui aprobate de parlament. Căci, nici Camera Deputaţilor, nici în Senat, ţărăniştii şi ceilalţi doi nu vor putea obţine majoritatea necesară, fără ajutorul PD-ului. Sunt aproape sigur că vom asista la un circ de toată frumuseţea. Partidul Democrat a fost cel care, după cum se ştie a declanşat această criză. Liderii săi au susţinut cu tărie că nu vor colabora cu premierul Victor Ciorbea. Iată că, totuşi, până la urmă au acceptat această variantă. Fie ea şi condiţionată de anumite lefi reformiste. Compromisul nu face o faţă bună PD-ului. Jumătăţile de măsură vor duce inerent la scăderea popularităţii şi credibilităţii sale în rândul alergătorilor proprii şi al opiniei publice româneşti. În ciuda optimismului afişat de ţărănişti, până în final guvernul va cădea. În fond, acest lucru are mai puţină importanţă. Numai că tărăgănarea rezolvării problemelor care macină societatea românească va duce la noi suferinţe. Starea economică a României şi implicit nivelul nostru de trai se vor deteriorara cu fiecare lună ce va trece şi aceasta fiindcă în componenţa de acum guvernul nu este capabil, oricâte plombe i se vor administra, să găsească soluţiile potrivite de redresare. Numai un guvern compit schimbat, alcătuit din specialişti, din tehnicieni, cum se spune, va putea să ne salveze.

(31 ianuarie 1998)

Mic dejun la Casa Albă

După chemarea în ajutor a lui Wim van Velzen, preşedintele Uniunii Creştin Democrate, cel care şi-a permis cu neobrăzare să ne dea indicaţii şi să ne tragă de urechi la noi acasă, iată că ne-a mai sosit (adică ţărăniştilor le-a sosit) un oaspete. Silvio Berlusconi, un fel de Cataramă italian (păstrând proporţiile), a venit în ajutorul dreptei româneşti, aflată la ananghie. cam ce a făcut la vremea când era prim-ministru al Italiei, onorabilul Berlusconi, se ştie. Dacă italienii erau tot atât de bicisnici precum românii, astăzi dulcea noastră soră

întru latinitate ar fi păşit voios pe drumul falimentului. În fond, cine are curiozitatea să arunce o privire asupra istorie ţărilor latine, ajunge lesne la concluzia că de fiecare dată când la conducerea lor s-au aflat partidele de dreapta, dictatori de dreapta, situaţia lor a fost catastrofală. Vezi Spania, vezi Portugalia, vezi Italia şi aşa mai departe. Recrudescenţa dreptei, după perioada de dominaţie a comunismului în ţările din estul Europei şi valul de simpatii procomuniste din vestul european era firească. Stă în alcătuirea omului să opteze pentru reversul medaliei atunci când s-a săturat de avers, să aleagă albul după negru etc. Aşa s-a întâmplat şi în noiembrie '96, la noi. Sătui de cei peste 40 de ani de regim comunist, de alţi şapte ani de regim considerat al emulilor ceauşişti, românii au votat cu forţele de dreapta, sperând în schimbarea priomisă cu atâta larmă. Numai că schimbarea nu a venit. Răul a devenit şi mai rău, politicianismul a căpătat proporţii demente. Neputincios din start, datorită componenţei „monstruoasei coaliţii" bazată nu pe identitate de ideologie, ci pe interese, guvernul condus (e un fel de a spune condus, fiindcă primul-ministru n-a fost şi nu este decât o figurină de ceară în mâinile ţărăniştilor) de Victor Ciorbea a măcinat în gol, luând măsuri care, în loc să redreseze economia românească, au transformat-o într-o ruină. În fapt, majoritatea covârşitoare a miniştrilor acestui guvern au fost doar nişte marionete în mâna preşedinţilor partidelor din coaliţie. Ceea ce au făcut ei sau nu au făcut s-a mărginit la aplicarea în practică a preţioaselor indicaţii ale conducerii de partid. Viciul, aşadar, este unul de fond şi priveşte sistemul politic românesc în totalitatea lui. Scârba domnului Constantinescu este îndreptăţită, ceu precizarea că este scârba tuturor românilor faţă de clasa politică, iar domnul preşedinte a exprimat-o într-un nefericit moment de lipsă de autocontrol. Doar că şi Domnia sa este cuprins în această scârbă, fiind creaţia unor forţe politice aflate acum la putere. Poate că dl Constantinescu ar fi trebuit să declare că îi este scârbă de sine însuşi şi de toţi ceilalţi. Într-un asemenea ceas, chiar şi Ion Diaconescu a scăpat porumbele din gură, spunând că membrii clasei politice româneşti sunt „toţi bolnavi într-un annume grad". El, Ion Diaconescu, care este recunoscut prin obstinaţia cu care nu urmăreşte decât supremaţia PNŢCD-ului, rămânerea la guvernare, indiferent de situaţia societăţii româneşti şi de interesele naţionale. Că este aţa o dovedeşte şi faptul că deşi Ungaria, împreună cu liderii UDMR-ului ne cer monitorizarea din parte Consiliului

Europei, Diaconescu declară cu iresponsabilitate că vor susţine pretenţiile UDMR referitoare la Legea învăţământului şi a administraţiei locale. Machiavelism, prostie, nesimţire? Poate una, poate alta sau poate toate laolaltă! Norocul este că în acest ceas PD-ul a ieşit din hora drăcească în care a jucat preţ de un an de zile. Părăsirea guvernului şi declaraţiile că nu vor vota alături de partenerii de coaliţie decât acele legi ce privesc privatizarea şi nu obsesiile ţărăniste (Legea fondului funciar, Legea caselor naţionalizate, Legea învăţământului), ne mai dau o câtime de speranţă că nu ni se va pune pielea pe băţ, aşa cum ar fi dorit ţărăniştii. Sperăm că, după căderea acestui guvern, la viitoarele alegeri se va trece la votul uninominal, se va da poate posibilitatea alegătorilor să opteze pentru persoane şi nu pentru partide, care să arunce, ca până acum, în faţă fanarioţi lipsiţi de competenţă, de caracter şi de simţ naţional. Până una-alta, deşi măsurile recente luate de Guvern au generat noi şi aberante scumpiri, ne-au mai atârnat o piatră de gât o seamă de aleşi (prinţe care şi primarul Timişoarei) au dat fuga să ia micul dejun cu preşedintele Clinton. Se ştie că la curţile domneşti, în cuhniile acestora găseau un blid cu mâncare toţi calicii târgului. Întrebarea este cine şi cu ce bani plăteşte drumul până în America?

(7 februarie 1998)

Democraţia pumnului şi pumnul democraţiei

Când Irakul şi-a atacat vecinii, intervenţia forţelor unite în Golf părea justificată. Agresorul trebuia să-şi primească riposta. Acum, însă, pentru simplul motiv că Saddam refuză să i se cotrobăiască ţară, la orice oră din zi şi din noapte, după pofta inimii domnului Clinton, o intervenţie armată din partea americanilor şi a altora poate fi greu justificată. Rolul de jandarm al lumii pe care America şi-l arogă ar trebui să stârnească orgoliul tuturor ţărilor de pe mapamond. Până unde se poate extinde „controlul" american, de unde începe suvsranitatea şi independenţa unei ţări? Justificările domnului Clinton pentru atacarea Irakului sunt problematice, subţiri. De atâta vreme se caută arme care nu există. Nu mă îndoiesc că serviciile de spionaj americane au pătruns până şi în toaletele lui Saddam. Chiar nu au reuşit ele să-i ofere lui Clinton probele privind existenţa armelor chimice, bacteriologice, a rachetelor nucleare cu care preşedintele

american înspăimântă lumea? Sau e vorba pur şi simplu de refacerea imaginii proprii a domnului Clinton. Un război în Golf ar îndepărta atenţia opiniei publice americane de la problemele sale intime.

Reîntorcându-ne pe plaiurile noastre mioritice, este cazul să observăm că PNŢCD-ul procedează cam în stilul lui Bill Clinton faţă de irakieni. Spiritul său democratic nu este departe nici de cel al fostului PCR. Toţi ştim că în partidul comunist erai obligat nu să gândeşti, ci să spui după cum sunau documentele de partid, indicaţiile preţioase ale genialului conducător. Iată că PNŢCD îi sancţionează pe cei mai buni membri ai săi, Radu Vasile, George Pruteanu, pentru că au îndrăznit să-i critice pe talibanii din fruntea partidului sau au fost împotriva unor măsuri luate de aceştia de-a oferi pe tavă UDMR-ului ceea ce partenerul lor de coaliţie nu a reuşit să-şi ia, încă, cu ştiinţa şi bunăvoinţa noastră sau pe furiş. Sancţionarea domnului Pruteanu este, fără niciun dubiu, simptomatică pentru orientarea PNŢCD-ului, dar şi pentru spiritul său „democratic". Întrucât ţărăniştii conduc acum România, nu este de mirare că în toate structurile societăţii noastre, de la justiţie şi până la membrii guvernului, nedreptatea este la ea acasă. Pornind de la aceeaşi cauză, toate măsurile luate de guvernul Ciorbea, în perioada sa de guvernare, sunt îndreptate împotriva poporului, se joacă tontoroiul pe trupul acestuia. Cum economia ţării este bulversată, statul nostru trăieşte doar de pe urma taxelor, a impozitelor, deci băgând adânc mâna în buzunarul şi aşa gol al cetăţeanului. În schimb, aleşii neamului nu se sfiesc să-şi asigure venituri exorbitante, facilităţi de nababi. Ce sfidare mai neruşinată vreţi decât cele 57 de miliarde de lei pe care Senatul şi le-a votat în condiţiile în care personalul din sănătate câştigă mult sub nivelul salariului mediu pe economie?! Comparaţi multele milioane pe care parlamentarii le au ca venit cu cele câteva sute de mii ale pensionarilor, ale celorlalte categorii de populaţie! Riposta parlamentarilor, la reproşurile ce le-au fost făcute în acest sens, a fost cel puţin de bun simţ, dacă nu chiar sfidătoare: a-i dori ca noi, cei care reprezentăm România, să umblăm cu nădragii rupţi în fund sau desculţi? Recunosc că mă amuză imaginea unor demnitari zdrenţuroşi şi desculţi pe coridoarele guvernului sau ale Parlamentului. Numai gândind la acest lucru te apucă plânsul. Firește că nimeni nu dorește ca în realitate să se întâmple așa ceva. Dar nici ca unii să se îmbuibe, iar alţii să moară de foame nu mi se pare drept. L-am urmărit zilele

acestea, la televiziune, pe ministrul muncii declarând că bugetul ţării nu poate susţine pretenţiile celor din sănătate şi că populaţia ar trebui să contribuie la aceasta cu o taxă de genul celei impuse de Băsescu. Rotunjel, plesnind de sănătate, cu o mină care trădează traiul bun, respectivul ministru îşi etala întreaga sa neruşinare, mai aburcînd încă un pietroi în spinarea proştilor, care proşti cârtesc pe la colţuri sau pur şi simplu sunt resemnaţi cu soarta lor, socotind că aşa le-a fost dat, să o ducă. târâş, în veacul vecilor.

(14 februarie 1998)

Unde-i corupţia? Uite corupţia!
Unde-i mafia? Uite mafia!

Când preşedintele Emil Constantinescu a făcut apel către pentru a porni o campanie împotriva corupţiei, eu, în dulcea mea naivitate m-am excitat şi i-am adus toate laudele posibile în cadrul acestei rubrici. Apoi, după nenorocitul tipic românesc s-au constituit în ţară comisii judeşene care aveau ca obiect lupta împotriva corupţiei. Şi, ca mai toate comisiile născute după demebrie 1989, ele au rămas pe hârtie sau au făcut pe dracul în praznic să ascundă adevărul. Aşa se face că nimeni nu a aflat ce s-a întâmplat în timpul revoluţiei, cine au fost teroriştii, cine a chemat minerii etc. Marii escroci, jefuitori de ţară de genul Sever Mureşan, clanul Păunescu, Iskandarani şi alţii sunt fie liberi, fie nejudecaţi, ascunşi prin penitenciare până li se va uita şi numele. Ca să nu mai vorbim de pleava escrocilor care acţionează pe toate structurile, în toate instituţiile statului, strâmbând dreptatea, deturnând adevărul, comiţând sute de mii de acte de injustiţie în dauna şi sfidarea legilor şi adesea cu ajutorul acestora, fiind ele strâmb făcute de legitorii români. Sarabanda vânzărilor şi strâmbătăţilor este pornită de sus, de la nivelul parlamentarilor şi se continuă până la cea mai mică verigă a unei aşezări umane rurale. Am urmărit, cu stupoare, o discuţie la televiziune între Oliviu Gherman şi şaful comisiei juridice a Senatului, Răzvan Dobrescu, mi se pare, care susţinea cu aplomb în faţa naţiunii, că unii au vocaţia chiriaşilor şi alţii pe cea apropietarilor. La fel de bine se poate spune că unii au vocaţia hoţiei, că unii au vocaţia slugii şi alţii pe cea a stăpânului. Nu-mi vine să cred că românii au ieşit în stradă, cei care au făcut-o, căci teamă mi-e că nu au ieşit profitorii de astăzi, doar pentru a ajunge slugi. pentru a muri de foame

şi a fi azvârliţi în drum de foştii stăpâni. Judece-mă cine o vrea că sunt îmbibat de ideologia comunistă, dar eu tot nu pot accepta că, acum, la sfârşitul mileniului, ne mai putem întoarce la Evul Mediu şi la structurile sale sociale. Capitalismul feudal (folosesc o formulă într-un anume fel aberantă, dar cred că există un capitalism, fapt dovedit de ţările evoluate ale Europei, modern, în care societatea nu se desparte tranşant într-o mână de oameni foarte bogaţi şi o masă uriaşă de săraci), pe care câţiva strigoi ai unei alte lumi încearcă să-l reînvie în România este anacronic şi distrugător pentru fiinţa românească.

Revenind la corupţia şi mafia ce stăpânesc România, în văzul şi cu ştiinţa autorităţilor, ba chiar aş zice cu concursul acestora, nu pot să nu mă refer la datele oferite de colegul meu Doru Măcriş, într-o anchetă publicată în ziarul nostru. Documentele prezentate de el dovedesc, fără putinţă de tăgadă, că justiţia timişoreană, Primăria, notariatele, instituţii fundamentale abilitate să aplice legea, să conducă sau să organizeze societatea sunt bântuite de flagelul coruţiei, lucrează nu pentru a face dreptate, ci strâmbătate. Când înşişi procurorii recunosc că „Aici, în jurul acestui imobil, deja clanul este format şi va pune mâna pe el", ce speranţă mai poate avea românul că i se va face dreptate, ce speranţa mai poate avea că legea e lege şi nu bătaie de joc?! Dacă ştiu bine, comisia judeţeană anti-corupţie este condusă de domnul Viorel Coifan preşedintele Consiliului judeţean. Cazul prezentat de colegul meu este edificator, definitoriu pentru caracatiţa care a cuprins România. El poate, şi trebuie să fie luat de grumaz de către această Comisie, de către parlamentari, chiar dacă va stârni, şi nu mă îndoiesc de acest lucru un scandal naţional. Cine şi-a pus boii în jug cu dracul, trebuie să-i scoată fără coarne, să plătească! Dacă nu, părtăşia cu banditismul se cheamă complicitate, o complicitate dublă, penală şi morală.

(21 februarie 1998)